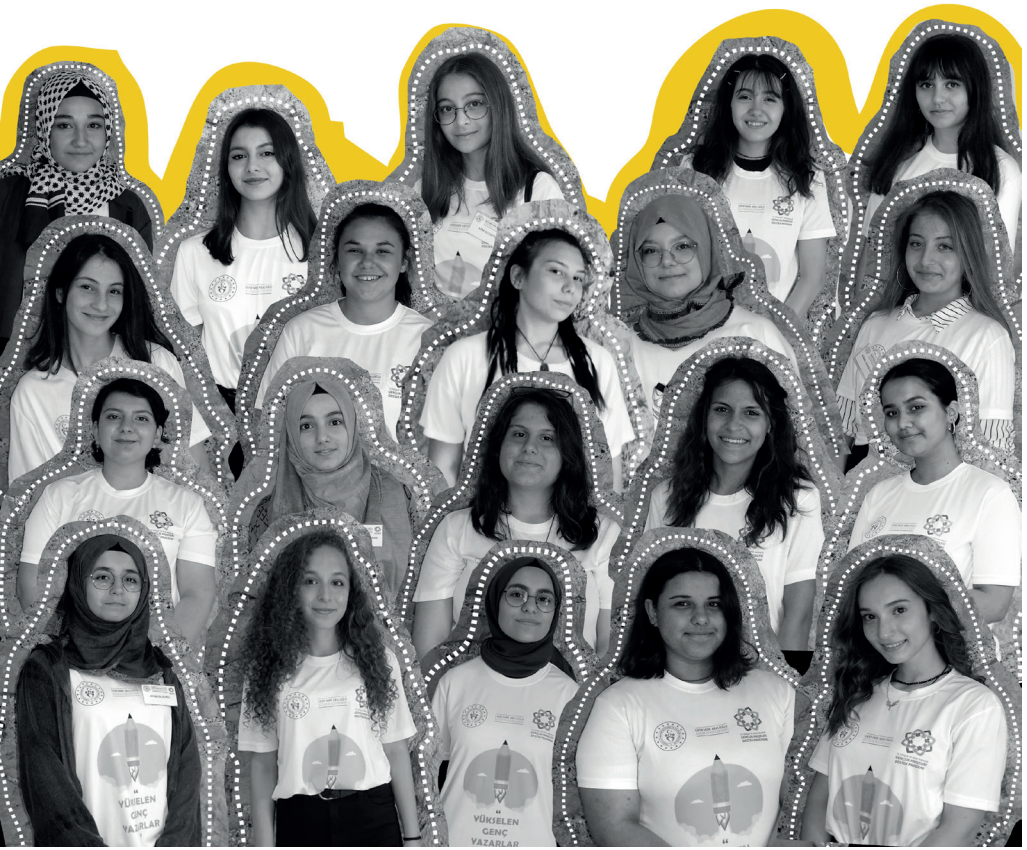
CAFER SADIK ABALIOĞLU
EĞİTİM VE KÜLTÜR VAKFI

T.C. GENÇLİK VE SPOR BAKANLIĞI
GENÇLİK PROJELERİ
DESTEK PROGRAMI

YAZDIKÇA!

"YÜKSELEN GENÇ YAZARLAR"DAN
40 ÖZGÜRCE ÖYKÜ



YAZDIKÇA!

“YÜKSELEN GENÇ YAZARLAR”DAN
40 ÖZGÜRCE ÖYKÜ

Proje Koordinatörü
Sema YILMAZTÜRK

PROJE EKİBİ

Yaratıcı Yazarlık Atölye Eğitmeni ve Kitabı Editörü
Öğr. Gör. Havva ERGÜR

Öykü Yarışması Seçici Kurulu
Filiz TÜRKTAŞ
Havva ERGÜR
Şerif KUTLUDAĞ

Sosyal Medya Uzmanı
Derya KILIÇ

Muhasebe
Elvan ATGÜDEN

Proje Asistanı
Seren YETİŞ

Kapak Tasarım ve İçerik Tasarımı
Arş. Gör. Ceren TEKİN KARAGÖZ

Baskı Merkezi
Göktuğ Ofset Yayıncılık Matbaacılık Tic. Ltd. Şti.
Zübeyde Hanım Mah. İstanbul Cad. Sedef Sk. No:1 İskitler/
Altındağ-ANKARA
Matbaa Sertifika No: 33830
Tel: 03123413808

ISBN: 978-605-80494-0-6
1. Baskı - Temmuz 2019

"Yükselen Genç Yazarlar" Projesi, Gençlik Projeleri Destek Programı kapsamında Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından desteklenmektedir.

Bu yayın Türkiye Cumhuriyeti Gençlik ve Spor Bakanlığı ile Cafer Sadık Abalıoğlu Eğitim ve Kültür Vakfı'ının katkılarıyla "Yükselen Genç Yazarlar"projesinin sonuç kitabıdır.
Bu kitabın içeriğinden yalnızca Cafer Sadık Abalıoğlu Eğitim ve Kültür Vakfı sorumludur ve bu içerik hiçbir şekilde Türkiye Cumhuriyeti Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın görüş ve tutumunu yansıtmamaktadır.

KATILIMCILAR

Ayşe Sudenaz Saçan
Azra Altuntaş
Berfin Alime Maden
Büşra Nur Horzum
Ceren Su Ayan
Ceyda Nur Özaslan
Fatma Paçalı
Firuze Yüksel
Gülbeyza Durdu
Gülcennet Saldıran
Hatice Ercedoğan
Melike Bektaş
Meryem Nur Kalay
Selem Su Güneş
Selin Eser
Suden Tozen
Şeyma Özdemir
Şule Şeyma İlkinci
Yağmur Doğan
Yüksel Ceren Aydınlık

İÇİNDEKİLER

Ali ABALIOĞLU, Takdim 8
Sema YILMAZTÜRK, Proje Hakkında 11
Öğr. Gör. Havva ERGÜR, Sunuş 13
YARATICI YAZMA, YARATICI YAZARLIK VE
YARATICI EDEBİYAT 17
HİKAYELER I
ZEHİR MÜREKKEP, Melike BEKTAŞ 27
PEJMÜRDE GÖZYAŞLARI, Gülbeyza DURDU 33
MONOTONLUĞUN SIRRI, Ceyda Nur ÖZASLAN 39
ÇIRÇIR, Suden TOZEN 43
TABLONUN CESEDİ, Ceren Su AYAN 45
BEZ BEBEK, Selin ESER 53
"MIH", Fatma PAÇALI 59
BEN, AYPERİ!, Azra ALTUNTAŞ 63
ÖZGÜR BİR RUH, Meryem Nur KALAY 67
SARDUNYA, Firuze YÜKSEL 71
KUNDURA, Yüksel Ceren AYDINLIK 75
KAKTÜS ÇİÇEĞİ, Berfin Alime MADEN 79
YARIN SABAH, Gül Cennet SALDIRAN 83
KEŞKE, Büşra Nur HORZUM 89
SAĞ ALT KÖŞE, Ayşe Sudenaz SAÇAN 95
SATILIK DÜŞLER, Şule Şeyma İLKİNCİ 105
BOŞLUĞUN SESİ, Selemsu GÜNEŞ 111
KARMAŞA, Yağmur DOĞAN 113
KARADELİK FESTİVALİ, Hatice ERCEDOĞAN 115

GÖZLERİNDEKİ KARANLIĞI SEVMİŞTİM..,
Şeyma ÖZDEMİR 121

HİKAYELER II

ÖLÜMCÜL PANZEHİR, Gülbeyza DURDU 129
BENİM YÜZÜMDEN!, Azra ALTUNTAŞ 133
SENDEN GİZLİ, Yüksel Ceren AYDINLIK 137
BİR MEYVEYE BİR GÖNÜL, Şule Şeyma İLKİNCİ 141
ÇİZGİLİ KAZAKLI ÇOCUK, Firuze YÜKSEL, ...147
GÖRDÜĞÜN GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL!,
Şeyma ÖZDEMİR, ...151
PAPATYA, Büşra Nur HORZUM 153
BONCUK, Berfin Alime MADEN 159
DOSTUM MU? DÜŞMANIM MI?, Meryem Nur KALAY 165
BİR RESİM, BİR AYNA, Selemsu GÜNEŞ 169
AHENK'İN SESİ, Gül Cennet SALDIRAN 171
ÖLÜME UYANIŞ, Ayşe Sudenaz SAÇAN 177
ACIDAN UMUDA, Fatma PAÇALI 181
CLAUDIA, Melike BEKTAŞ 185
EINSTEIN GİBİ BEN, Yağmur DOĞAN 195
EKOSELİ ELBİSE, Hatice ERCEDOĞAN 199
ARANMAYAN AŞK, Suden TOZEN 203
HEY!, Ceyda Nur ÖZASLAN 205
RUHUN KÜLLERİ, Ceren Su AYAN 209
GECE VE GÜNEŞ, Selin ESER 215



Ali ABALIOĞLU
Cafer Sadık Abalıoğlu Eğitim ve Kültür Vakfı
Yönetim Kurulu Başkanı

Merhaba,

Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın "Gençlik Projeleri Destek Programı" kapsamında hayata geçirdiğimiz "Yükselen Genç Yazarlar" projemizin "Yazdıkça! Yükselen Genç Yazarlardan 40 Özgürce Öykü" isimli kitabını okurların beğenisine sunmuş olmanın mutluluğunu ve gururunu yaşıyorum. Elimizdeki bu kitapla içimizi dolduran umut, aydınlık bir geleceğe olan inancımızı daha da arttırmaktadır.

Kitap, medeniyet yolculuğunun ve çağdaşlaşmanın pusulasıdır. İlham verir, yeni bakış açıları keşfetmemizi sağlar, dünyamızı aydınlatır. İçinde bulunduğumuz bilgi çağında başarının en önemli kaynağı bilgi, bilginin kaynağı ise kitaplardır. Çocukluk yaşlarından itibaren okumayı alışkanlık edinen kişilerin zihin gücünün; öğrenme, sorgulama ve karar verme süreçlerine önemli ölçüde etki ederek kişinin muhakeme gücünü arttırdığını biliyoruz. Bu bilgiler ışığında da vakıf bünyemizde bulunan Necla Pamukcu Kütüphanemizde kitap okumayı özendiren ve teşvik eden, okuma konusunda alışkanlık oluşturacak projeler geliştiriyor ve uyguluyoruz.

Gençler için daha fazla ne yapabiliriz? sorusunu kendimize sorduğumuzda, bulduğumuz çözümlerden birisidir "Yükselen Genç Yazarlar" Projesi. Pamukkale ve Merkezefendi ilçelerindeki okulların 9. ve 10. sınıfları arasında düzenlediğimiz öykü yarışması sonucunda, Şerif Kutludağ, Havva Ergür ve Filiz Türktaş'tan oluşan seçici kurul pek çok katılımcı arasından bu yirmi başarılı genci

seçmiştir. Yazı yazmaya ilgi duyan ve yazar olmaya hevesli bu gençler, Havva Ergür hocamız tarafından vakfımız atölyesinde verilen yazarlık eğitimlerine katılmışlardır. Havva Hocamız, eğer iyi öykü yazmanın gizli bir formülü varsa bu formülü edinmenin en doğru adreslerinden birisidir. Gençler ne kadar şanslılar ki uzman ve güvenilir bir hocadan, ilgi duydukları bir sanat alanında eğitim alma, kendilerini geliştirme, hayata farklı bir açıdan bakma fırsatı buldular. İçlerinde var olan yetenekle, bu bilgileri birleştirip yıllar içerisinde bir de kendilerini beslemeye devam ederlerse, geleceğin başarılı yazarları ile tanışacağımızı umut ediyorum.

Gençlik ve Spor Bakanlığını gençleri destekleyen, teşvik eden bu projesi için kutluyorum. Bu projeyi en iyi şekilde uyguladığımızı düşünüyor ve bunu gerçekleştiren projemizin seçici kuruluna ve uygulayıcılarına, gençlere sağladıkları katkılar için bir kez daha teşekkür ediyorum.

İnanıyorum ki, gençler adım attıkları yazarlık yolunda emin adımlarla yürümeye devam edeceklerdir. Bu yolculukta evrensel ve insani değerleri onlara önderlik edecektir. Geleceğimizin teminatı olan gençlerimizin isimlerini ileriki yıllarda daha pek çok kitabın kapağında görmek dileğiyle…



Sema YILMAZTÜRK
Proje Koordinatörü

Merhaba,

Cafer Sadık Abalıoğlu Eğitim ve Kültür Vakfı olarak her yıl çocukların ve gençlerin eğitimine katkı sağlamak ve sosyo-kültürel gelişimlerini desteklemek amacıyla farklı birçok etkinlik geçekleştiriyoruz. Bilgisayar Kodlama, Matematik, Satranç ve İngilizce dersleri veriyor, onların yaratıcılıklarını destekleyen, bilim-sanat alanında farkındalık oluşturacak, öğrencilerin interaktif katılımlarıyla gerçekleşen etkin programlar hazırlıyor ve uyguluyoruz. Gençlerin kültür ve sanat gelişimine destek olmak, gelecek vaadeden ve sanatsal yönü güçlü olan gençleri farklı projeler ile desteklemek bize mutluluk veriyor.

Gençlerin, sanatın önemli kollarından biri olan edebiyat alanında bir ön eğitim almaları ve bu alanda aktif olarak çalışmalar yapmaları, içlerindeki yazarlık potansiyelini keşfedip bu cevheri daha da parlatmaları; evrensel ve insani değerler temasına dikkatlerini çekmek amaçlarıyla "Yükselen Genç Yazarlar Projesi"ni hazırladık. Gençlik Projeleri Destek Programı kapsamında Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın desteğini de alarak, projemizi hayata geçirme fırsatı bulduk.

Yaratıcı yazarlık atölyesi eğitimlerine katılacak ve yükselen genç yazar olacak gençleri belirlemek için önce öykü yarışmamızı yapmamız gerekiyordu. İl ve İlçe Milli Eğitim Müdürlüklerinin desteği ile yarışmamızı Pamukkale ve Merkezefendi ilçelerindeki tüm resmi liselere duyurduk. Ayrıca okullarımızı tek tek ziyaret ederek okul müdürlerine ve edebiyat öğretmenlerine yarışmamızı ve projemizi anlattık. Seçici Kurul, yarışmamıza başvuru yapan 75 öğrenci arasından atölye çalışmalarına katılmaya hak kazanan 20 öğrenciyi belirledi. Sonrasında Öğretim Görevlisi

Havva Ergür'ün katkılarıyla 24 saatlik yaratıcı yazarlık atölyesini tamamladık. Okur-yazar buluşmaları gerçekleştirdik. Ve tüm bu çalışmalar sonunda bu kitabı oluşturan öyküler ortaya çıktı. Atölye çalışmalarını başarıyla tamamlayan ve ilk yazarlık tecrübelerini yaşayan genç arkadaşlarımızı gönülden tebrik ediyorum.

Büyük bir özveri ile atölye çalışmalarını gerçekleştiren, gençleri pek çok bilgi ile donatan Sayın Havva Ergür'e,

Öykü Yarışma'mızın Seçici Kurulu'nda yer alarak değerlendirmelerini titizlikle yapan Sayın Filiz Türktaş'a, Sayın Havva Ergür'e ve Sayın Şerif Kutludağ'a,

Projemizin en güzel şekilde uygulanması için ellerinden gelen gayreti gösteren, işbirliği içinde çalışan proje ekip üyeleri; Sosyal Medya Uzmanı Derya Kılıç'a, Muhasebeci Elvan Atgüden'e ve Proje Asistanı Seren Yetiş'e çok teşekkür ederim.

Sanatın her alanının hayatımızda daha çok olduğu günlere...



Öğr. Gör. Havva ERGÜR
Yaratıcı Yazarlık Atölye Eğitmeni

"Gençler! Vatanın bütün ümidi ve geleceği size, genç kuşakların anlayış ve enerjisine bağlanmıştır, bütün ümidim gençliktedir. Gençliği yetiştiriniz, onlara ilim ve irfanın müspet fikirlerini veriniz, geleceğin aydınlığına onlarla kavuşacaksınız."
M. Kemal ATATÜRK

"Merhaba!" dedim. "Sizinle ders değil, hiç duymadığınız sohbetler yapacağız, adını siz koyun" dedim. Geçirdiğimiz vakitlere "Berceste Saatleri" demeye birlikte karar verdiler. Bana da "Efruz!" dediler hocam yerine. Çünkü özgürlüğün penceresini açtığınızda bir kuş gibi çırpınarak telaşla çıkıyordu her birinden fikirler. Heyecanlıydılar, biraz da ön yargılı. Ben onları gördükçe daha da heyecanlanıp hayallerini uyandırmak için sabırsızlandım. " Hayal edin! "dedim, "neyi?" dediler. "Hayallerinizin de ötesini düşünün!" İşte biz oraları hayal ettik! Elinizdeki kitap orayı anlatıyor. Meraklı ama çekingen, ne istediğini hisseden ama tarif etmekte tereddütlü ve içindeki sesi duyurmak için sabırsızlanan 20 genç bu kitabın kahramanı. Tesadüftür ki – belki de büyük bir ayrıcalık- bu kitabın kahramanları da geleceğin güçlü kadınları olacak genç kızlarımız. Rumuzlarından seçtiğimiz 20 öykü yazarının da kızlardan oluştuğunu görmek, Türkiye'de daha çok kadının edebiyat içinde yer alacağını düşündürüp umut verdi bana.

Eğitmenliğini yaptığım bu yaratıcı yazarlık atölyesindeki gençlerin gelecekte aralarından bir A. H. Tanpınar, bir Ö. Seyfettin, Memduh Şevket, V. Woolf, Kafka çıkıp çıkmayacağını merak ettiğimi itiraf edeyim. Gençler de yıllar sonra nerede olacaklarını merak ediyorlar. İyi olan, şimdiden gelecekle ilgili hedeflerinin

olması ve istediklerinin peşinde olmaları. İşte bu kitabın serüveni böyle başlar.

Ben yıllardır gençlerin içinde yapma fırsatı bulduğum mesleğimden- öğretim görevliliğimden - dolayıdır ki, gençlerin haykırmak istedikleri çok şey olduğunu biliyorum. Hayal ettikleri okul da öğretmen de belli. Zilin çalmadığı, cezanın da sınavın da zorlamanın da olmadığı bir okul. Hatta binasının bile olmadığını hayal ediyorlar. Almak istedikleri dersi hayattan almak istediklerini söylüyorlar. Hepsinin de ortak isteği, ilgilerine ve yeteneklerine göre istedikleri konularda eğitim öğretim görmek. Gençler kendilerini iyi tanıyorlar aslında. Van Gogh, Beethoven yerinde olmak istiyorlar. Örnek aldığınız insan kim dediğimde de, Atatürk, Shakespeare, Aziz Sancar, İlber Ortaylı, yanında " Ben bana örneğim!" diyen de var.

Gençlere bir gün kitap yazsanız adı ne olurdu? dediğimde, " Hayallerimizi Neden Saklıyorlar? " "Bastırılmış Hayatlar" "Baskılar ve Yargılar" "Ebeveynliğin Önemi" " İçimdeki Ben" gibi adlar düşündüler. Biz yetişkinlere mesaj gönderir gibi her biri. Bir yandan da gelecekle ilgili meslekler arasında " Gökyüzü Terapistliği" mesleğini bile hayal edebilen gençler bunlar.

"Her ne yeteneğin varsa kullan. Sadece en iyi şakıyan kuşlar ötseydi, ormanlar çok sessiz olurdu." der Henry van Dyke. İçlerindeki yeteneği ve isteği ortaya çıkarabilmek için gençlerin özgüvene ihtiyacı var. Gençler kendilerini dinleyecek büyükler istiyor. Onları yargılamadan, kendilerini ifade edebilecekleri belki hiç kendisiyle konuşmadan yalnızca anlatacakları karmaşık da olsa her şeyi dinleyebilecek bir yetişkin. Bulamadıklarında ya da bulma konusunda cesaret edemediklerinde farklı diller kullanıyorlar. Müzik dili, resim dili ya da yazı dili… Bu bir tercih tabi. Yeteneği varsa yazmayı daha çok istiyor ve diğerlerine tercih ediyor. Yeteneği var ama korkuyorsa, birinin "yapabilirsin" demesini bekliyor. İşte bu öykü yarışması "yapabilirmişim "le başladı.

Bilgi çağında okuyan insanların sayısını artırmak da yazan insanların sayısını artırmak da çok önemli. Albert Einstein " Yaratıcılık bulaşıcıdır! Bulaştırın!" der ya. Bunun için de edebi arkadaşlıklar ortak noktalar oluşturur. Kendilerinde var olan yazma yeteneğini ortaya çıkarmada cesaret sunar. Birlikte düşünüp birlikte üretmek ve de birlikte haz almak. Yaratıcı yazarlık atölye çalışmaları böyle arkadaş-

lıklar sunuyor katılımcılarına.

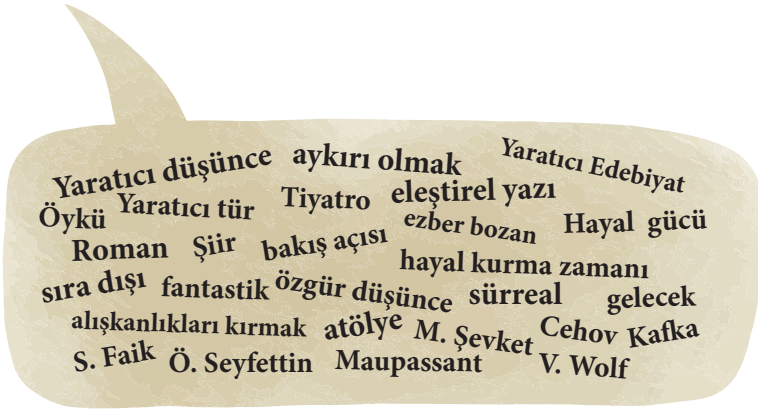
Bu düşünceyle cesaret verdiğimiz gençlerin zihninde "Öğrenebiliriz" oluşuyor. Ardından Yapabilirsin onayı! İsteyen katılımcılar"-yapabiliriz!"demeye başlıyorlar. Mary Oliver "Dünyadaki en büyük pişmanlığı, yaratıcılığın çağrısını duyup, içlerindeki yaratıcı gücün yerinde durmadığını ve ayaklandığını hissedip, ona ne güç ne de zaman vermiş olan insanlar yaşar" der. Ben gençlerin keşke dememeleri için uğraştım, onlar da bana inandılar "yapacaklarının!" peşinde koştular.

Bu projede 24 saatlik dersler teorik –uygulama elbette atölye sonrası katılımcının kendi başında yazma saatleri de düşünülürse ortalama 40 saat aşmıştır. Her atölyede aynı program uygulanması mümkün olmadığı gibi belki de yanlış bile olabilir. Yalnızca bilgi değil, yorum, paylaşım, birlikte düşünüp, değerlendirmek için birbirinden de beslenecekleri katılımcılar düşünülerek bir grup oluşturmak daha doğru olur bence. Atölyenin kuruluş sebeplerindendir çünkü birlikte düşünüp, birlikte yazma.

Atölye çalışmaları sonucu çıkan bu kitaptaki öykülerle ilgili "Bu öykülerde geçen kişilerin, yerlerin, olayların gerçek yaşamla ilgisi yoktur. " diyerek gerçek- kurmaca ilişkisini göz önüne sermek gerek belki de. Ancak maalesef yaşamın zorlukları, kötülükler, adaletsizlikler, yenilgiler, şiddet, vahşet haberleri öyküleri etkilemiştir ki yaşama sevinci olan öyküler oldukça azdır. Genellikle karamsar, melankolik bir hava sezilmektedir. Post- modern bir havanın hâkim olduğu öykülerin yanında klasik öykü örnekleri de çıkmıştır.

Bu atölye çalışması 15, 16 yaşlarındaki 20 gencin, hem yarışma sonucunda seçilmiş olmalarından, hem de burada birlikte teneffüs ettikleri edebi saatlerdendir ki gençlerin yaşamları boyunca unutamayacakları bir deneyim olmuştur. Eğlenerek öğrenmişler ve üretmişlerdir. Gençlere böyle ortamlarda olabilme fırsatı veren bir projede olmaktan ben de mutluyum. Belki de bir gün bu projeden kendi kitaplarında bahsederler. Yazmaya yeni başlayanlara onlar da fırsat sunarlar.

Ernest Hemingway "Hepimiz asla usta olamayacağımız bir zanaatte çırağız" der ya. Biz de bu çıraklığı sürdürdük hep birlikte. "Yükselen genç yazarlarımızla birlikte kanatlanıp, kanatlarında yükselmeye var mısınız? Keyifli okumalar hepinize!



YARATICI YAZMA, YARATICI YAZARLIK VE YARATICI EDEBİYAT

Sağlıklı her insan zamanı geldiğinde anadilinde konuşur, zamanı geldiğinde de yazar. İletişimin doğru ve etkili olabilmesi için konuşmanın da yazmanın da kurallarına uymak şarttır. Okuma- Yazma öğrenmiş olmak 'nitelikli okur ' ya da ' iyi yazan' demek değildir. Güzel ve etkili konuşma dersleri bu konuda ihtiyaç hissedenlere hep yol gösterici olmuştur. Güzel yazma konusunda ise Türkiye'de "kompozisyon "ve "yazılı anlatım" dersleri belli kurallar çerçevesinde, planlı, yazım ve noktalama işaretlerine dikkat ederek yazmayı hedefleyerek verilmiştir. Bu derslerde genelde bir atasözü ya da özdeyişten yola çıkarak daha çok açıklama içerikli, çoğu zaman salt öğreticilik amaçlı yazılar yazılmıştır. Öğrencilerin gözünde ders gereği olarak yer alan; yazı yazmanın keyfinin göz ardı edildiği yazılardır bunlar. Öğretimde otoriter bir yaklaşımın hâkim olmasındandır belki bu. Bu tür yazma eğitiminde çerçevesi belli yazılar ortaya çıkar. Ama önemli bir nokta göz ardı edilmiştir. Çocuklara ve gençlere "yazan" olmayı, yazar olma iddiası taşımadan yaşam biçimi olarak seçimlik sunmak da son derece önemlidir. Sonradan yeteneği varsa ve istekliyse, hele bir de kendisine yol gösteren

varsa yazarlık ya da şairlik yoluna bile girebilir kişi. Önce "okur" olmayı hedeflemeli kişi, sonra da " yazar" ı model almalı kendine. Atölyelerin işlevleri arasında önce yaratıcı yazma ile yazan olmak, ardından belki de yazar olmak geliyor.

Çocuklara ve gençlere uçsuz bucaksız hayal dünyasında özgürce gezinti yapma eğlencesini sunamadığımızı- yıllardır içinde olduğum eğitim öğretim camiasına bakarak- üzülerek belirtmek isterim. Ta ki anti-otoriter yaklaşım bu durumun karşısında dikilene kadar. İnsanlar yaşça büyüdükçe içlerinde var olan düş gücü maalesef yaşamın gerçeklerinin de etkisiyle küçülüyor. Oyun ve hayaller çocukluğa dair anılarda kalıyor. Günümüzde insanların zamanının çoğunu bilgisayar ve cep telefonu başında geçirmesi ve güçlü uyaranlar sebebiyle kitaplardan ve yazma uğraşından uzak oldukları düşünülürse; yazma hevesiyle kurslara gitmek isteyenlerin yazmak isteğinin sıradan bir istek olmadığını düşünüyorum. Yazı yazmak da bir oyundur! Bazen kurallara uygun oynarsınız, bazen de kimliğinizi ortaya koyar oyunun kurallarını siz yazarsınız!

Yazar ya da şair olmak için Türk Dili ve Edebiyatı veya Türkçe bölümlerinden mi mezun olmak gerekiyor? Ünlü yazar veya şairlerin farklı fakültelerden mezun olduklarına bakılırsa böyle bir gereklilik yok. Sanatın dolayısıyla edebiyatın öğretilebilirliği son yıllarda tartışma konuları arasında yer almaktadır. Bu tartışmada resim ve müzikte kuramların olduğu, akademisyenlerle resim ve müzik bölümlerinde eğitim- öğretim yapıldığını unutmamak gerek. Hatta dışarıda da atölyelerde resim ve müzik alanlarına ilgisi olanlara kurslar verilmesi, atölye sonunda sergiler ya da konserler yapılması tartışma konusu bile olmamaktadır. Bu kitap da böyle bir yaratıcı yazma ve yaratıcı yazarlık atölyesi ürünüdür.

Ben sanatın da eğitimi- öğretimi olacağını söyleyenlerdenim. Burada söz konusu olan asıl nokta, her öğretim sonucunda mutlak sanatçı yetişmeyeceği gerçeğidir. Hele sanat

değeri söz konusuysa daha fazlasının da olması gerektiği ni belirtmek lazım. Yani yetenek olmadan, kuru bir öğretimle sanat olmayacağını düşünüyorum. Yetenek ve içe doğuş sanatın mayasıdır. Ama bireyde var olan yetenekler geliştirilebilir. Türkiye'deki eğitim öğretim sistemi içinde, insanların ancak bu kurslarda yeteneklerini fark etme fırsatı yakaladıkları düşünülürse; bu tür kursların ayrıca önem taşıdığını da belirtmek lazım.

Hangi tür olursa olsun şiir, öykü, roman gibi anlatıya dayalı edebi türlerde yazarının kurmaca gücü onu özgün kılar. Ancak bu özgünlük, geçmiş yıllara göre yeni gelen zamanın yenilik arayışı sonucu farklılıklarla ortaya çıkar. Klasikler listesine her dönem yenilerinin eklenmesi de bundandır. Yaratıcı düşünen bireyler bilimi de sanatı da geliştirir. Yaratıcı düşünce nasıl bilgisayarları ürettiyse, edebiyatta da yepyeni alanlar doğurmuştur. Yaratıcı yazarlık da bu sancıyla doğmuştur kanımca. Çünkü edebiyat özgür bir hareket alanı ister. Özgürlük içinde özgünlüğü yakalayabilmektir edebiyat. Yaratıcı olmak özgünlük taşır, yaratıcı yazarlığın fayda tarafı yazanadır daha çok. Meyvesi de ortaya çıkan eseridir.

"Yeni, her çağda yeniden tanımlanır. Edebiyat (yazın) da yenilik peşindedir. Dünyanın en eski tarihine sahip milletlerden biri olan Türkler, edebiyatta yüzyıllardır farklı değişimlerle eskiden beslenen ancak hep yeni olmak peşinde eserler ortaya çıkarmıştır. Öyleyse şimdiye kadarki var olan edebi eserlerde yaratıcılık yok muydu? Elbette vardı. Tam da burada yaratıcı olmayan edebiyat var mıdır sorusu geliyor akla. Dede Korkut hikâyelerinde de, Fuzuli'nin beyitlerinde de, A. H. Tanpınar'ın " bilinç açıkken görülen rüya" dediği hayal gücü zenginliği - dilin muhteşem oyunlarıyla birer yaratıcılık örneği değil miydi? Öyleyse yazınsal dil, edebiyatın diğer alanlardan farkıdır. Dolayısıyla yazınsal dilin ruhunda yaratıcılık hep olmuştur ve olacaktır.

Yaratıcı yazarlık kavramının çıkışı Birleşik Amerika'da Birinci Dünya Savaşı yıllarına rastlar. Edebiyat fakültelerine

öğrenci çekebilmek için ünlü yazarlardan fakültelerde ders vermeleri istenir. Creative Writing Türkçeye Yaratıcı Yazma olarak çevrilir. Rus asıllı ABD'li yazar Viladimir Nabokov (1899- 1977) da bu dersleri veren ilkler arasındaydı. Sonraki yıllarda savaş sonrası, psikolojik çöküntünün tahlili için yaratıcı yazmanın kendini tanıma ve ifade etme aracı olarak çocuklara da uygulandığı bilinmektedir. Dersleri ilk olarak ünlü yazarların vermesindendir ki " Creative Writer" "yaratıcı yazarlık" ifadesi kullanılır olmuştur. Amerika'nın eğitim sistemi içinde yer alması ardından da tüm dünya edebiyatına olduğu gibi Türkiye'de de edebiyata yön veren bir kavram olarak yer aldı.

Türkiye'de de yaklaşık 20 yıldır var yaratıcı yazarlık kavramı. Bazı devlet ya da özel (vakıf) üniversiteler müfredatlarına aldılar. Vakıflarda ya da kuruluşlarda atölye çalışmalarıyla yaratıcı yazarlık çalışmaları yapılıyor. Akademisyenler ve yazarlar veriyorlar bu dersleri. En çok da öykü ve şiir atölyeleri var. Belki de kısa soluklu oluşlarından, belki de daha çok okuru olduğundan. Ya da ikisi de etkili. Cesaret veren atölyeler bunlar, kişinin kendi yazdıklarına onay istemesi de katılımın bir sebebi. Yazdıkları bir metnin edebiyat metni olup olmadığını da sorgulama fırsatı veriyor. Bir bakıma yazmaya yeni başlamak isteyene de deneysel bir alan sunuyor.

"Yaratıcı Yazarlık Endüstrisi" olarak da görenler var bu kavramı. Eğer atölyeler maddi kazanç sağlamak amacıyla kurulur, bu amaçla bir araya gelmiş gruba seslenirse sonuç elbette hüsran olacaktır." "Herkes yazabilir" demek doğru bir yaklaşım değil bence. Yazılanlar edebiyatçılık değerlendirmesiyle okunmaya değer olmalı. Atölye çalışmalarının sonucundaki başarı tek tek katılımcıya bağlıdır. Fazıl Say olmak için de piyano kursuna gitmiyor binlerce insan. Ama yetenekleri doğrultusunda kişi kendisinde en iyi olanı ve keyifle sürdürebileceğini yaşamına sokmak isteyecektir. Bu var oluşunun da yaşayabilirliğinin de bir gereğidir. Kâğıt ve

kalem buluşması da istekli olan için bu gereklerden biridir.

Yaratıcı yazarlıkta en önemli noktalardan biri eğitmendir. Kavramın adı gibi yaratıcı ama edebiyatı ve yazma kurallarını da bilen, yenilikçi bir eğitmen şarttır. Yani aslında "nedir?" den çok "nasıl uygulanır?" önemlidir. Karşısındakinin hayal dünyasına sınır koymadan, her şeyi kendi hayalleri ve kendi anlam evreninde görüp anlamlandırmak peşinde olmayan bir eğitimci. 1993'ten beridir eğitimde farklılık ve değişiklik peşinde koştuğumdandır ki, adını bilmediğimiz anlarda bile, Türkiye'de yaratıcı yazma çalışmaları yaptıran öğretmenlerin olduğundan eminim. Bu umut verici elbette.

Yaratıcı yazarlık "iyi yazma" peşinde olan katılımcılardan "yazar adayı" yetiştirebilir. Ama mutlak yazar yetiştirme iddiası taşımaz. Yazar olmanın reçetesini atölyede veremezsiniz. Ama yazmaya dair temel bilgiler ve tecrübeler verilebilir. Bu atölyeye dünyanın en iyi yazarlarını, şairlerini getirseniz de aralarından bir A. Hamdı Tanpınar, Sait Faik Abasıyanık, Ernest Hemingway, Shakespeare, Çehov çıkmayabilir. Amaç bu değildir zaten. İyi ve nitelikli okur olarak edebiyatın içinde olmak için ilk adımdır atölye eğitimi. Sonra da hiç bıkmadan sayfalar dolusu yazmak, çok yazmakla olur. Yani sonrası kişiye kalmıştır. Doğuştan gelen yetenekle, öğrenilen teknik ve yöntemler kişiye fırsat sunar. Belki yazarlığına, sanatına çok güvenen birine daha çok okuması ve yazması gerektiğini düşündürecektir. Ya da bir başkasına içindeki yeteneği keşfetmesine sebep olacaktır, kim bilir? Yazar olabilmek çaba ister, yazar kalabilmek ise daha çok çaba ister. Yazma uğraşını gerçekten istemek lazım yani. Bu nedenle, bu atölyeler "sürdürülebilir edebiyat" "sürdürülebilir yazı" için de, ünlü eserlerden okumalar yapılmasıyla önem arz eder.

Tarihin her anında, her alanda eğitim şüphesiz vazgeçilmez, önemi tartışılmaz. Ancak "Yaratıcılığımın önündeki en büyük engel eğitimimdir" der Einstein. Bu sözün haklılık payı hiç mi yok? Yaratıcı yazarlık eğitiminin bir sanat

eğitimi olduğunu söyleyen "Büyübozumu: Yaratıcı Yazarlık" kitabı yazarı Murat Gülsoy'a göre ise yazma sanatı öğretilebilirdir. Ona göre, öğretilemez olduğunu savunmak sanatın doğuştan gelen bir yetenekle yapıldığını iddia etmek anlamı taşır. Öyleyse hem yazma işini daha profesyonelce yapmak isteyen için, hem de yalnızca kendi sesini yazıya dökebilme isteği taşıyan bireyler içindir yaratıcı yazarlık. Yazarlık öğretilemez diyenlere bu konuda öğrenebilecek çok şey olduğunu hatırlatmak gerek. Zaten yazma isteklisi değilse, kişiyi atölyeye getiremezsiniz bile. Bu konuda verilecek bilgi ve tecrübe var ki atölyelerde eğitim yapılmaya çalışılıyor. Neyi nasıl öğreteceğiz iyi belirlemek lazım sadece. Ya da nasıl bir yol izleyebileceği konusunda seçenekler sunmak gerek. Bir taraftan da sanatın iyileştirici etkisi, dolayısıyla yaratıcı yazının iyileştirici etkisini de unutmamak lazım. Günümüzde artık ruhunu iyileştirmeye herkesin daha çok ihtiyacı olduğu görünüyor.

Yaratıcı yazma derslerinde yazılı anlatım kurallarını anlatmak, öğrencileri bugüne kadar var olan kurallarla donatmaktır. Hâlbuki yenilikçi yaklaşımı da dikkate alarak, yaratıcı yazmada edebi anlatım teknikleri öğretilmeli, bu tekniklerden ve de yazma yöntemlerinden yola çıkarak yaratıcı düşünceleriyle yol aldıkları hayallerini yazıya dönüştürmeleri beklenmeli. Yazan kişinin, içinde yaşadığı dünyada edindiği izlenimleri, gözlemleri hayalleriyle, dünya görüşüyle, deneyimleriyle yoğurmasıdır kurgu dünya. Kendini de, yakınındakini de anlattığı olur bu kurguda. Bazen de çok uzağa seslenir hiç kimsenin bilmediği.

Tam bir Türkçe karşılığı olmayan çağımızın yeni bir kavramı var. Flash fiction "çok ama çok kısa öyküler" diye ifade ediliyor. Günümüz insanının zamanla yarışı içinde ilginç bir edebi teknik. Tür ya da teknik olarak kabulü de tartışılabilir. Sudden fiction "ani öykü" , micro-story "mikro-öykü" ya da postcard fiction "kartpostal öykü "gibi adları da var. Ben Türkçe bir karşılık olsun diye " çakan öykücük" demeyi

tercih ediyorum. Bu örneklerin edebiyat içindeki yeri, değeri tartışılabilir elbette. Bu konuda bir anekdotu da aktarmak yerinde olur. Amerikalı romancı Ernest Hemingway söylenenlere göre, kendisini çekemeyen birinin sözüne karşılık iddia üzerine altı kelimelik bir öykü yayınlamış ve bunun o güne kadar yazdığı en iyi eser olduğunu belirtmiş. Öykü şu: "Satılık: Bebek ayakkabıları. Hiç giyilmedi" Katılımcı gençlerin de çok ama çok kısa öykü (çakan öykü) denemeleri oldu ve bu kitaba aldım onları da.

Bir yazarlık atölyesinde önce, eğitmen yaptığı işin önemli ve faydalı olduğuna inanmalıdır. Öğrencileri yaratıcı düşünmeye sevk etmeli, onlarla birlikte düşünebilmeli, müdahale etmeden hayallerine konuk olmayı bilmelidir.

Ana başlıklarıyla kabaca, bir yaratıcı öykü atölyesindeki konuşma konuları arasında şunlar olmalıdır:

Yazmak işi, yazan olmak ve yazarlık, yaratıcı yazarlık kavramları; ne yazmalıyım? Nasıl yazmalıyım? Yazmaya zaman ayırmak, Öykü türünün özellikleri, öykü çeşitleri, Ünlü öykü yazarlarından seçilmiş öykü okumaları ve çözümlemeleri, Konu ve içerik, Gerçek - kurmaca ayrımı, Dil ve anlatım, Kurgulama, Karakter oluşturma, Arketip, Mekân, Zaman oluşturma, Anlatıcı ve bakış açısı, Diyaloglar, Olay örgüsü, çatışma oluşturma, Öykü yazma teknikleri, edebi teknikler, Katılımcıların yazdığı yaratıcı metinlerin incelenmesi.

Yaratıcılığın tam ortasına düşmek için uyaranlara da ihtiyaç vardır. Yazma çalışmaları yapılmadan önce ya da yazma sırasında yaratıcılıklarını harekete getirecek müzik parçaları - klasik müzik tercihim- dinletilmeli. Zaman zaman da tablolar, heykeller gösterilerek yaratıcılığa davet edilebilir. Hatta yaratıcı düşünceyi uyandıracak öykü kartları , fotoğraflar ya da basit nesneler gösterilerek de bu yapılabilir.

Yaratıcı yazma teknikleri, fikir birliği yöntemi, beyin fırtınası, kavram ağı gibi yöntemler kullanarak yazma çalışmaları yaptırılabilir. Öykü bütünleştirme, sözcük avı, sözcük torbası, sözcük sepeti vb. etkinliklerle yazma oyunları oynanır.

Edebi anlatma tekniklerden, diyalog, tasvir, monolog, psikolojik tasvir (İç Çözümleme) geriye dönüş, bilinç akışı, benzetme, metafor, yansıma, oksimeron, kişileştirme, bağlaç kullanmama, abartma, gönderme, yineleme, allegori, hipofora, anekdot, antitez gibi teknikler örneklenerek yazıları zenginleştirilir.

Yaratıcı yazarlık atölyeleri katılımcısına göre çeşitli program içerikleri oluşturmalıdır. G iriş düzeyi, Orta düzey ve İleri düzeyde atölye çalışmaları yapılır. Atölye eğitimleri katılımcıların yaşları, ilgisi, bilgisi ve beklentisine göre; plan ve program yapılarak öykü, şiir, roman, köşe yazarlığı, senaryo yazarlığı gibi türlere özel ayrı ayrı alanlarda açılmalı. Katılımcıların talepleri doğrultusundan olmalı ki, çocuk kitabı yazmak isteyenlere bile – bence çok ileri düzeyde düşünülüp daha hassas davranmalı- yazarlık atölyeleri yapıldığını görmeye başladık. Uzun süreli programlar olmalı. Yazma işi aceleye gelmez. Düşünmek, gözlem yapmak ve buluş zaman ister.

Bu tür atölyelerin sonucu katılan öğrencilerde; okumaya ve yazmaya ilgi artar, Türkçenin zenginlikleri öğrenilir ve dildeki hareket alanının sınırını genişler, yazmaya karşı özgüven, kendine ve çevreye karşı duyarlılık, gözlem yapma becerisi, çevresine karşı farkındalık ve duyarlılık kazanma gibi davranış değişiklikleri kazanılır. Gençlerin analitik düşünme becerilerini geliştirmede, hayal güçlerini kullanma, özgürlüklerini öğretmede, problem çözme becerisi kazandırmada da yaratıcı yazarlık önemli bir araçtır. Kendi yazınsal metinlerini oluşturmak isteyenlere, yaratıcılıklarını geliştirebilecekleri konusunda yol gösterir ve yazınsal kimliklerini bulmalarına yardımcı olur. Çünkü katılımcı, yazı yoluyla kendisini nasıl ifade edebileceğini öğrenir.

Yazmaya ilgi duyanlara, yaşamında yazma uğraşısını isteyenlere, okuma -yazma sevdalılarına yararlı olması ve nice yenilikçi edebiyat uygulamalarında gençleri görmek ümidiyle …

BİRİNCİ BÖLÜM

HİKAYELER I



Melike BEKTAŞ
İbrahim Cinkaya Sosyal Bilimler Lisesi
10.Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Yaşıyorum ve hayatımın her anında da yazmaya devam edeceğim ve de yazar olacağım.

ZEHİR MÜREKKEP

…Yaratılırken yerin altına gömmeye layık gördüklerinizdik biz. Toprağın karalığı kokuyordu ofisim. Duvarlarıma sinmiş nemli rutubet, çürümüşlüğün yazısız uyarısıydı. Köklerin sardığı yumuşak zemin ince, çıtkırıldım zannedilen bacaklarımın dik durmasını kolaylaştırıyordu. Sanki sarı güneş burada hâkimiyet sürebilirmiş gibi gölgelenen loş odadaki dağınık masamda yazıyordum:

Size cennet vaat bile edilmemişti. Fakat siz zevkleriniz uğruna katlederek bir cennet yarattınız kendiniz için. Bencil insanoğlu bazılarımızın varlığından haberdar dahi değilken bizimle karşılaştıklarında örülmüş ağlardan bile daha ince ses telleri korkuyla titriyordu. Keşke tanrım bize de sorsaydın karanlıktan korkup korkmadığımızı. Onların itaatsiz hallerine karşın hala bizi onların gücünden korumadığın içindi sana öfkem belki de.

Günahlar ve kötülükler ruhun çöp kutusu, zihnin en ücralarında, biriktikçe hüzün ve melankoli bir böcekmişsinizcesine sizi ele geçirir. Daha da kötüsü benim zaten bir böcek olmamdı. Toprağın getirdiği pisliğe karşı alkoliklik ve aydınlığa yoksunluk krizleri benim gibilerini daha da sıkı kavrıyordu boğazından.

Biz toprakla lanetlenenlerdendik. Karanlık bize bir hediyeymiş gibi sunulmuştu gökteki ayı yansıtan gümüş tepside ve mutlu olmamız beklenmişti onlarının ayaklarının altında ezilirken. Havanın tasarrufu için boğulmaya razı olmuş böcekçil türüm adına kızgındım insanlara ve yalnızca bu mürekkep –Zehir Mürekkep- söküp alıyor ve akıtıyordu öfkemi kâğıtlara. Kelimelerin pranga-

larına zincirlenmiş nefretim, her adımda acı çığlıklar eşliğinde cehennem vadisine sürükleniyor ve saniyeler bile güzelleşiyordu yokluğunda. Böylelikle sayfalar kan kusulmuş paragraflarla süsleniyordu. Toprak her soğuduğunda, yani bizim varlığımız için gece çöktüğünde yazıyordum:

Sen, insanoğlu! Varlığımızı tiksinilecek bir mucize olarak gördüğünden beri asıl biz düşmanız sizin zararlı varlığınıza. Cenneti mahvetmenize kalmadan sizi buraya sürgün etmesi bundan. Siz onun cennetini mahvetmeyesiniz diye girdiğimiz toprağa dönüyorsunuz her biriniz ölümle el ele. Ölüm gittiğindeyse... İşte o zaman korktuğunuz kadar ürkütücü yaratıklara dönüşüyoruz…

Evet, her şeye rağmen bizden korkuyordunuz.

Kapı tembelce açıldı. Ciddi bir halde odaklanmışken dikkatimin dağılmasıyla kalemi neredeyse elimden fırlattım. Eski, sıkı iplik kâğıdın üzerine kötülük kokan kara mürekkeple lanetlenmiş uzunca bir çizik atıldı. Kaderin bu gayrimeşru yırtığı akıl sağlığım da dâhil olmak üzere her şeyi içine çekmeye başlamıştı çoktan.
En iyi dostum Rick sağ bacaklarının yokluğundan tökezleyerek ve gürültülü sesler çıkaran bastonuyla yürürken girişe en yakın koltuğa bir çuval gibi yığıldı.
—Ne yapıyorum ben?

Hayretler içerisinde gerçek dünyaya ve kendime dönmüşken yalnızca benim duyabileceğim şekilde fısıldamıştım. Sahi ne yapıyordum ben? Kimdim ben? O kalem beni nasıl birine dönüştürüyordu da bu öfke kusan kelimeler dökülüyordu mürekkebimden?
—Ben de onu diyecektim. Ne yapıyorsun bakalım?

Beni duymuştu ve sesinde benimkinden farklı bir ton vardı halimi hatırımı sorarcasına. Derin bir nefes aldım. Kalemi katlayıp ona döndüğümde kilolarını yeraltının karanlığı çökmüş ofisimdeki rahat misafir koltuklarına tıpkı güneşsizlik gibi yaymış eski dostum Rick dikkatle ve bir o kadar da alayla bana bakıyordu. Kendimi bu gerçekliğe o öfkeden sonra hazır hissediyordum.
—Yine geçmişsin başına.

Kalemi ima etmişti. Gülüyordu ama benim için üzgün olduğunu biliyordum. Üstelik endişeliydi de.

Rick beni tanıyordu, olduğum şeyden ve yerden ne kadar mutsuz olduğumu en iyi o biliyordu. Çocukluğumuzdan beri beraberdik ve onunla sürekli Yüzey'e gezilere çıkar ölüm tehlikeleri

atlatmış bir halde geri dönerdik. Hatta bedenlerimize ve ruhlarımıza kalıcı yaralar alırdık. Bu yüzden Rick'in sağdan üç bacağı yoktu, benimse bir antenim. Az duymamın sebebi buydu. O bunları buradakilere kahramanlık hikâyeleri namıyla anlatsa da ben olanlar yüzünden hep öfkeli olurdum acımasız insan ırkına. Bu, ruhumun Yüzey'de bıraktığı mutluluğun karşılığı olan en derin yaramdı. İnsan ırkına karşı beslediğim sonsuz nefret… Rick'in kızdığı şey de buydu. İşe yaramayacak bir kinin kurbanı olmamdan korkuyor, Doğa Ana'nın bizim için yazdığı kadere boyun eğmemi istiyordu. Haklıydı bu konuda fakat ne zaman bu kalemi elime alsam kızgınlığım daha da körükleniyor, bir damla olan öfkem derin kuyuları dolduruyordu. Yüzeye çıkıp –sanki yapabilirmişim gibi- birkaç insanı mahvetmek, yuvalarını yıkmak istiyordum, onların bize yaptığı gibi. Hatta belki de hepsini katlederdim... Ancak onlar beni veya bizden birini görünce ya narin aptalların yaptığı gibi kaçıyor ya da üstümüze bir izmaritmişizcesine basıp geçiyorlardı. Doğru ya, bir de her yere attıkları o lanet çöpleri vardı.

—Bu sefer ne oldu, ben de bilmiyorum Rick. Ondan uzak kalmaya çalıştıkça beni daha çok kendine çekiyor sanki.

Doğruydu. Bugün meşrubat fabrikasından yeni gazozların üretiminin hazırlığı için çıkıp ofise geldiğimde bir dolu kâğıt işim varken sanki mıknatısın diğer kutbundaymışım gibi kendine çekmişti beni. Bir ağız dolusu safra yerine duygu kusmuştum. Yine!

—Her neyse, boş ver sen beni. İşler nasıl?

Bu çıkışıma biraz bozulsa da konuyu değiştirmeme izin verdi.

—Bu insanları anlamak cidden çok zor. En son yaptığımız şu kan bağışında toplanan kanlarla kendilerine yeni bir içecek üretmişler, inanabiliyor musun? Hatta sofralarından bile eksik etmiyorlarmış. Açıkçası tam daha ne kadar tuhaflaşabilirler diyordum ki yeni bir bildiri gelmiş insan fabrikalarından. Şimdi de tükürüklerimizle yaptığımız o meşrubatın devamını bekliyorlar. Bizim fabrikadan onay gerekiyor. İnsanlar ısrarla istiyormuş. Bir çeşit maden suyu yapımı için kullanılacakmış tükürüklerin fazlası. Ne mide bulandırıcı şeyler bunlar?!

Rick sahiden şok olmuş gözüküyordu. Açıkçası bu haber her duyanı şok edebilir ve biraz mide bulandırabilirdi. Ancak zaten haberdar olduğum bu itici haberlere yalnızca "İğrenç!" demekle yetindim. O da beni içtenlikle onaylamıştı.

Sonra olanları anlatmaya devam etti. Titiz dostum etrafın pisliğinden bahsetmeye başladığında aklım onda bile değildi. Sonrasında anlattıkları ilgi çekici şeylerdi aslında. Fakat hala o kalemi düşünüyordum. Sözünü hararetle kestim.

—Bu kalemi atacağım, Rick.

Anlattığı komik olayla yüzüne yerleşmiş gülümsemesinin gölgesi hala yüzündeydi, donakalmış gibiydi. Yavaşça gülüşü soldu önce, sonra da yaslandığı koltuktan bana doğru uzandı. Yalnızca sol tarafındaki 3 kolunu kullanabiliyordu. Bu yüzden yükünü yasladığı sol tarafa çökmüştü. Dik ve olabildiğince gözlerime bakıyordu.

—Anlamadım. Ne yapacaksın?

—Atacağım, Rick. Uzun zamandır aklımda bu düşünce. Siz fark etmiyorsunuz ama öfke bu dünyadaki en yorucu duygu. Tamam, insan ırkı da melek değil tabii ki. Çöpleri, pislikleri ve zorbalıklarının bizi getirdiği hale bak. Anatomimiz onların canavar filmlerinin başkahramanı. Ya boyutlarımızla dalga geçiyorlar ve bize acıyorlar ya da bizden korkarak çirkin olduğumuzu söylüyorlar. Kendi çirkinliklerinin henüz farkında bile değiller. Eminim tanrı da pişmandır tüm mesuliyeti bu yarım akıllılara bıraktığı için. Bizi o çok sevdiklerini iddia ettikleri hayvan ırkından dışlamalarını saymıyorum bile. Sahi hiç düşünmüyor musun, bizi öldürmenin yasak olacağı bir kural ne zaman koyacaklarını? Ben söyleyeyim: HİÇ BİR ZAMAN! Çünkü onlar yalnızca işlerine geleni yaparlar. Ama baksana olanlara rağmen topraktan olup onlardan nefret etmeyen ve bunları düşünmeyen herkes ne kadar da mutlu? Her şey ne kadar mükemmel onlar için! Bir de üstüne üstlük benim de ne kadar mutlu gözüktüğümü söylüyorlar her seferinde. Bak, Rick, her gün birçok dostumuzu kaybediyoruz Yüzey'de. İkimiz gibi sakat kalmış bir dolu böcek var bu körede. Fakat herkes sanki her şey mükemmelmiş gibi yapıp mutlu olmaktan bile ne kadar mutlu! Ben sadece dışarıdan bakıldığında mutlu olmak istemiyorum artık. Mutlu olduğumun rolünü yapmak yerine mutlu olmak istiyorum, dostum. İstediğim tek şey bu: Saf huzuru hissetmek, birine nefret etme ihtiyacı duymadan. İnsanlara ait düşünceler olmadan…

Beni anladığını biliyordum. Öfkeme karşı duruşu bana hak vereceğini kesinleştiriyordu. Sonuçta o benim dostumdu ve beni

bazen benden daha iyi bilir, her zaman iyiliğimi isterdi. Bu nedenle akıl danışabileceğim tek kişi oydu. Zaten verdiği tepki de beni anladığına işaretti. Ama beklemediğim bir cevapla şaşırttı beni.

—Bilemiyorum, bence bu doğru bir karar değil.

Yüzünde benden çekinir gibi bir hali vardı. Söylediklerinden emin gözükmüyordu ya da söyleyip söylememekten değildi.

—Bu kalem öfkeni kusmana yardım eden tek şey. Seni tanıyorum ve bu kalemden önce insanlara duyduğun öfkenin hayatını ne hale getirdiğini biliyorum. Özellikle antenini ve kumsaldaki köreni kaybettikten sonra, hatırlamıyor musun ne haldeydin? Eğer bu kalem olmasa, dostum, öfken tüm hayatına kara veba gibi yayılacak. Tıpkı önceden olduğu gibi… Ne kadar eline mürekkebinin zehirli kanı bulaşsa da bu sayede dışarıya mutluluk saçabiliyorsun. Sana mutluluk veren bu. İçindeki öfkenin çöplüğünün dışarıda, başka bir yerde olması. İçinde birikmesindense -dostun olarak- bunları kâğıt-kalemle temizlemeni tercih ederim.

Şaşırmıştım. Kalemin benim için zararlı olduğunu düşündüğünü sanıyordum. Bu yüzden söyledikleri ondan beklediğim şeyler değildi fakat kendime itiraf edemediğim gerçeklerdi. Tek bir kelimesini bile içimden geçirsem kendime kızdığım gerçekler…

Rick daha fazla konuşmamamız, bunun benim kararım olması gerektiğini söylemişti. “Seni yanlış yerlere sürüklemek istemem.” diyerek bastonuyla kapıya doğru yürümüşken yeniden bana döndü. Sıkkın bir nefes verdi ve bakışlarını bana çevirdi.

—Fikirlerine yön vermek istemem ama- Bir süre durakladı. Söyleyeceklerini ölçüp tarttı. -geleceğin her gecesinde yazdığın ve yazacağın bu şeyler ruhun için bir lütuf, sen fark etmesen de. Dışarıda ömrünün bu mutluluk zehriyle zehirlenmesini isteyen, yaşanılacaklar güzellikler yüzünden mürekkebi cennet suyu sanıp içecek bir dolu insan tanıyorum, başta ben olmak üzere. Hem mürekkepten korkarak nasıl bir yazar olunur? Ne? Bakma bana öyle, haksız mıyım? Hayır! Fark etmedim deme, sakın! Bu akıttığın zehrin ev sahibi defterin bir ustalık eserin senin. Mürekkep değil, zehir olan hislerin. Edebi ve ilahi bir güç bu, ruhu yaralı olanların aklına hediye edilen… Bu yüzden, durma dostum. Devam et yazgına ve yazdıklarına. Unuttun mu, babam hep ne derdi?

Sonrasında beni iddialarıyla yalnız bırakmadan önce fısıldadı:

“Eğer dipteysen, bazen yapabileceğin en iyi şey yazmaktır.”

Kalem karşımda duruyorken babasının söylediği şeyler gök gürültüsü kadar yüksek bir sesle kazındı zihnimin sahnesine. Eğer insanların sebep olduğu cezamız bu güneşsiz yeraltıysa yazdıklarım en gürültülü cevaplarım olacaktı tanrıya onların bize vurduğu darbeler için. Duygusal sarhoşluğun getirdiği sözleri okudum ilk kez. Bir üstadın kaleminden çıkmış gibiydiler fakat insanlığın günah defterini de andırıyordu. Tüm ırkın sol omzundaki yüktü benim öfkeme sebep olanlar. Belki de haklıydı, gerçekten tüm nefret söylemlerim edebi hatıralardı ebediyette ve kıyamette. Yaşadığım ve kaybettiğim her şeyin telafisi bir sesleniştı, bu bir tedaviydi. Merhem olmuş harflerle ilk kez iyileşmiş hissediyordum ancak bu sözcüklerimin susmayacağını gösteriyordu. Bunu başarmanın sırrı ya buydu –yazmak uğruna sırtladığınız acı- ya da yazarlık acının tesellisiydi.



Gülbeyza DURDU
Denizli Anadolu İmam Hatip Lisesi
10. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
İyilikle dolu acımasız dünyada, umursadığı için umursamaz olan, çıkmazın içindeki insanlara karmaşık zihnimdeki kelimelerle ulaşabilmek hayalimden de öte amacım. Çünkü konuşurken ağzımdan dökülmeyen, sıkışıp kalan kelimeler kağıdın üstünde dans ediyor. Kısacası kafamdaki gürültüyü susturup insanlara bir kelime kadar dahi olsa yaklaşmak için yazıyorum.

PEJMÜRDE GÖZYAŞLARI

Ardı ardına basıyordu beyaz ve siyah tuşlara. İnce ve uzun parmakları, caddede topuklu ile ahenk içerisinde yürüyen kadın gibi dans ediyordu. Üç duvarı ayna ile kaplı beyaz odayı dolduran melodik ses Tansel'in küçük dudağında tebessüm oluşmasına sebep oldu. Resital için bestelediği parça iki hafta sonunda tamamlanmıştı.

Tansel, ailesinin vefatı sonrasında beş yaşında halasına verilmişti. Çok küçük yaşta bu kadar büyük bir travma yaşayan her çocukta olduğu gibi Tansel'de de içine kapanıklık olmuştu. Şanslıydı ki halası ona tüm maddi manevi desteklerini sunmuştu. Yedi yaşında özel piyano kurslarına gitmeye başladı. İki yıl boyunca devam ettiği kurs, o ufaklığa olan her şeyi unutturmuştu sanki.

Oda ile uyumlu beyaz kuyruklu piyanosunun başından kalkıp sa ğındaki aynaya yöneldi. Geniş omuzları, yapılı bedeni, mavi gözleri ve siyah saçlarıyla yirmi dokuz yaşında karşısındaki yansımasına bakarak konuştu.

''Büyüdün Tansel, büyüdün. Artık eski korkak çocuk değilsin."

Gözlerin kırptığında artık yansıması değil, çelimsiz görünen ve ağlayan küçüklük hali vardı. Hafif tebessüm etti Küçük Tansel'e.

Ağlarken uzun olan kirpiklerinin topak halinde olduğunu bilmiyordu çünkü. Veya ellerinin iskelet gibi göründüğünü o ana kadar hiç fark etmemişti.

"Ben olmadan sen yarım kalırsın. Beni zihninde duvarların arkasına yerleştirme."

Aynadaki çelimsiz çocuk ona karşılık vermişti. Küçük Tansel, yüzündeki gülümsemeye rağmen sürekli ağlıyordu. Aynanın karşısında duran genç adam bu görüntüye daha fazla tahammül edemeyerek odadan çıktı.

Lavaboya gitti ve kafasını kaldırıp bir kez bile aynaya bakmadan soğuk suyu yüzüne çarptı. Ellerini ve yüzünü yanındaki beyaz yumuşak havlu ile kuruladı. Artık daha iyi hissediyordu. O görüntü neydi? Arada sesler duyduğu oluyordu ancak aynada ilk kez birini görmüştü. Psikiyatriste gitmeyi aklından geçirdi. Ona bir ilaç verebilirdi, ama hayır ! Resitale bu kadar az kalmışken uyduruk ilaçlarla zihnini bulandıramazdı. Kafasını dağıtmanın iyi bir fikir olacağı kanaatine vardı. Odasındaki komodinden telefonunu alıp kısayol arama tuşundan halasının numarasına baktı. Yapacak mıydı? Sonuçta ona gitmesi beste çalışmalarını yarıya düşürecekti. Bir kararından daha resital uğruna vazgeçti böylece.

Uykusuz gecelerin hatırına birkaç saat kestirmek için odasına gitti. Pamuk yastığına kafasını koyup siyah çarşafı üzerine çekti. Evinin geri kalan kısmına nazaran yatak odası siyah ve gri renkleriyle dekore edilmişti. Diğer odalarda beyaz koltuklar, beyaz perde ve beyaz duvar varken bu odada boydan camı kaplayan siyah tül perde, siyah nevresim takımı ve kül grisi duvar vardı. Evi ilk aldığında bu stili isteyen Tansel, halasından merak ve şaşkınlık içeren tepkiler almıştı. Halasının evinden ayrılmadan öncesine kadar bu konu hakkında hiçbir soruyu cevaplandırmamış, ayrılırken de söylediği tek kelime 'süveyda' olmuştu.

Gözleri yavaş yavaş kapandı. Düzenli bir uyku hayatı olmadığı iç in neredeyse her gün uyku felci yaşıyordu. Uykusunun en derin yerinde görmeye başladığı ardı sıralı kabuslardan uyanmaması için beyni mücadele ediyordu.Eğer Tansel rüyasının içinden gerçek dünyaya bir pencere açabilseydi uyku felci başladığı an bedenindeki tüm kasların olağan dışı bir şekilde kasıldığını ve hareket edemediğini görürdü.Galiba uyku felci de beynin uykusuzluk için yaptığı isyan eylemiydi bir nevi. İlk başlarda bu durumdan

ötürü uyumaya korkar olsa da sonradan duruma alışmıştı hatta artık kontrol bile edebiliyordu. Ancak bu sefer biraz daha farklıydı. Rüyasında bulunduğu mekan tıpkı kendi evine benziyor gibiydi ancak etraf çok daha beyazdı. Biraz uzağına bakınca siyah bir küheylan üzerinde bembeyaz giyimli birisi vardı. Daha net görebilmek için yakınına koşmaya çalışsa da attığı her adımda küheylan daha çok uzaklaşıyordu. Bütün çabalarının ardından soluklanmak için aşağı doğru eğildiğinde elleriyle dizlerinden destek aldı.

Arkasından birisi dokundu yavaşça. Doğrulup onu dürten kişiye baktı. Yine o duruyordu karşısında. Yine ağlıyor ve yine masum gülümsemesiyle bekliyordu öylece.

"Beni ne zaman kabul edeceksin? Beni hiç özlemedin mi?"

Bıkkınlıkla iç çekerek göz devirdi Tansel. Bu çocuktan kurtulamayacak mıydı? Dişlerini sıkarak cevap verdi Küçük Tansel'e.

"Anlamsız sorular sormayı kes. Sen zaten bensin. Şimdi beni rahat bırak ve resitalime odaklanmama izin ver."

Sinirlenmişti bu anlamsız konuşmaya. Küçük Tansel boynunu sola büktü ve küçük masum kahkahasıyla karşılık verdi.

"Ben olmadan o besteyi çalabileceğini mi düşünüyorsun?"

Tansel tam cevap verecekken her taraf simsiyah oldu ve panikle rüyadan uyanmak için beynine emir vermeye başladı. Gözlerini açtığında yatakta doğrulup yüzündeki boncuk boncuk olmuş terleri sildi. Saate baktığında dört saat uyuduğunu fark etti.Halasını arayıp kendisine gelmesi için müsait olup olmadığını sordu. Hemen geliyorum deyip telefonu kapatan halasına güldü. Saat gece yarısını geçmişti ama o her zaman Tansel için orada bir yerlerde hazır bekliyordu. Belki de ölü doğan çocuğunun hasretini gideriyordu, kim bilir?

Kapı zili çaldığı sırada hazırladığı kahveleri orta sehpanın üzerine koyup kapıyı açmaya gitti. Karşısında duran ondan kısa kadına kollarını olabildiğince açtı ve tüm özlemiyle sarıldı. Çok uzun zamandır görmemişti halasını. Kapı önünde kısa süreliğine ağlaştıktan sonra içeri geçtiler. Uzun zamandır gelmemiş olsa da yıllardır oturduğu kendi koltuğuna geçti halası. Bu Tansel'in içini huzurla kaplamıştı. Sağındaki koltukta halasının oluşu yaşadığı tüm mutluluklara bedeldi onun için. Üstünde sıcak duman tüten kahvelerinden birer yudum aldı ikisi de.

"Heyecanlı mısın yarın akşamki gösterin için bakalım?" diye sordu meraklı gözlerli halası.

"Daha çok mutluyum diyelim. Bestemi çok iyi hazırladım. Tüm notalarını parmaklarımla ben ezbere biliyoruz."

"Bana çalmak ister misin? Oraya gelecek insanlardan farkımın olduğunu düşünüyorum."

"Kahvenle birlikte beni takip et."dedi Tansel.

Piyanonun olduğu odaya gitmek üzere ayağa kalktılar. Odaya girdiklerinde Tansel piyano koltuğuna, halası ise aynanın önündeki tek kişilik koltuğa oturdu. Parmakları tekrar tuşların üstünde dans etmeye başladı ancak bu sefer melodi çok farklıydı. Kulağa hoş gelmiyordu ve paniklediği için sürekli hata yapıyordu. Nefes nefese geri çekildiğinde halasına baktı. İki haftadır üzerinde çalıştığı bestesini çalamıyordu. Kabusta olduğunu düşündü bir anlığına ancak her şey gerçekti. Öyleyse neden çalamıyordu?

"Sorun ne tatlım? Bana söylemek ister misin?"

"Ben, bilmiyorum. Ezbere bildiğim notaları şuan çalamıyorum."

"Notalara bakarak çalmayı dene!" diye akıl verdi halası.

"Sabah artık ihtiyacım yok diye notaların olduğu kağıdı atmıştım."

Kahvesini yanına bırakıp karşısında endişeyle duran yeğenine baktı. Ona ne önerebilirdi ki? Biricik yeğenini bu şekilde görmek üzmüştü onu ancak Tansel için dik duruş sergilemeliydi.

"Peki besteni biraz değiştirebilir misin? Sonuçta senin."

"Ben… Yapamam. Ezberimin dışına çıkamam."

"Şöyle yapalım, sen güzel bir uyku çek. Ardından kahvaltımızı yapıp yola koyulalım. Belki kafan dinlenirse daha iyi hissedersin."

Tansel ayağa kalkıp onunla bir endişelenen kadına sarıldı. Annesi olmayabilirdi ama o da bir anneydi. Bunun getirdiği sıcaklık sarılmayla birlikte tüm kalbine yayıldı Tansel'in. Kafasını geriye çekip hızla kafasını salladı. 'Eğer o diyorsa, doğrudur. Dinlenmeye' ihtiyacım vardır diye düşündü. Bir süre önce ayrıldığı çarşafı ve yastığıyla bu sefer daha huzurlu bir şekilde buluştu.

Sabah dinlenmiş olarak uyanmıştı ve halasıyla birlikte kahvaltılarını yaptılar. Uçağa gitmeden önce son kez çalmak istemiş lakin yine hata yapmıştı. Bu durum karşısında en az kendisi kadar üzülen halası onu teselli ederek evden çıkmaya ikna etmişti. Arabayla havaalanına gidip oradan da Denizli uçağındaki koltuklarına geç-

mişlerdi. İlk defa bu şehre gidecekti dolayısıyla Denizli halkında iyi bir izlenim bırakmalıydı. Yol boyunca içinden her bir notasını tekrar etmeye çalıştı ve arada bir parmaklarına bakarak onlarda bir sorun olmadığına kendisini inandırmaya çalıştı.

Uzun bir yolculuğun ve otelde kısa bir dinlenmenin ardından resitalin yapılacağı salona gelmişlerdi. Yaklaşık bin kişilik olan salonda koltukların her biri itinayla aydınlatılmıştı ve sahnenin ortasında da diğer ışıklandırmaya göre çok daha güçlü bir ışığın altında duran siyah piyano vardı. Markasına bakmak üzere yaklaştı ancak herhangi bir logo veya isim göremedi. Salona girdiği ayak seslerinden belli olan gür sesli adam konuştu.

‘’Bu piyano çocuk ve gençlerin eğitimine her zaman destek veren Cafer Sadık Abalıoğlu Vakfı’nın desteğiyle yapılan size özel bir piyanodur efendim.”

Şık giyimli adamı dinledikten sonra rahat görünen koltuğa oturup piyanoya olan uzaklığını ayarladı. Parmaklarını birkaç tuşun üstünde gezdirdikten sonra saatine bakıp kulise gitmek için kalktı.

Arka odalardan ona özel ayrılan odaya girip kapıyı kapattı. Işıklı bir boy aynası, giymesi için askıya asılmış takım elbise ve lavabo vardı. Gösteriye bir saat vardı o yüzden takım elbisesini çıkarıp giymeye başladı. Takım; beyaz bir gömlek, siyah blazer ceket ve pantolon, son olarak siyah papyondan oluşuyordu. Üzerine giydikten sonra boy aynasına baktı ancak yine kendisi değil, o çocuk vardı.

“Yeter artık senin yüzünden kendi yazdığım parçayı unutuyorum! Hem sen niye ağlıyorsun? Ailem öleli yıllar oldu alış artık.”

“Ben o yüzden ağlamıyorum ki.”

Küçük Tansel’in cevabına dikkat kesilmiş, yere çömelerek aynaya yaklaşmıştı.

“O halde niçin sürekli ağlayıp beni rahatsız ediyorsun?”

“Beni zihninde öldürmek üzeresin. Beni, kendi çocukluğunu dışlayıp bir an önce büyümeye karar verdin. Şimdi debir parça çalmaya çalışıyorsun ama hayal gücünün kaynağı olmadan bunu yapamazsın.”

Tansel pes edip ses tonunu biraz daha yumuşattı.

“Eğer seni kabul edersem tekrar çalabilecek miyim?”

Küçük Tansel mutlulukla kafasını aşağı yukarı salladı. İkisi de

aynanın karşı uçlarından birbirlerine ellerini uzattılar. Tansel gözlerini kapatıp ailesini düşündü. Tatile giderken yaşadıkları araba kazası canlandı gözünde. Tek hayatta kalan oydu. Annesini ve babasını uyandırmaya çalışmıştı ancak tek duyduğu kendi ağlama sesiydi. 'Çok büyük acı çekmiş' diye düşündü çocukluğu için. Bu yetmiyormuş gibi aklınca daha güçlü olmak için onu kafasından silmiş, anılarını unutmuştu. Ancak unutmak acıyı hafifleten bir yöntem değildi.Kapalı gözlerinin ardından tuzlu gözyaşları süzülürken yeminini etti Tansel.

"Söz veriyorum, seni bir daha asla bırakmayacağım."

Gözlerini açmadan ayağa kalktı. Yavaşça işe yarayıp yaramadığını merak ederek açtı gözlerini. Karşısında kendisi vardı. Ne çocuk görüyordu ne sesler duyuyordu artık.

Gösteriye son beş dakika kala görevliler Tansel'in üstünü başını son kez düzeltiyorlardı. Halası gelmiş olmalıydı. Onun için en ön koltuktan özel olarak yer ayırtmışlardı.

İşte gidiyordu. Tüm ihtişamıyla onu bekleyen piyanoya yürüdü. Oturmadan önce alkışlar eşliğinde seyircilere selam verip boğazını temizleyerek önceden ayarladığı koltuğa oturdu. Elini usulca siyah beyaz tuşların üzerine yerleştirdi. Parmakları tekrar eskisi gibi dans ediyordu.

Parça bittikten sonra salondan gelen güçlü alkış seslerinden içi titredi Tansel'in. Halası bir yandan gözyaşlarını siliyor bir yandan alkışlamaya çalışıyordu. Peki bütün bu insanların alkışladığı şey, notaları atılmış olan beste miydi? Hayır. Parmakları tuşlar üzerinde gezinirken çıkan melodiye kulaklarıyla değil, kalbiyle yön vermişti. İnsanların beğenisini alan bu beste, henüz Tansel'in bile notalarını bilmediği bir besteydi, yalnızca o değil kimse bilmiyordu bu besteyi ve de sonsuza kadar da kimse bilmeyecekti….



Ceyda Nur ÖZASLAN
Osman Aydınlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi -10.Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Hayatın mânâsını yazmakta buluyorum.

MONOTONLUĞUN SIRRI

Çok monoton bir hayatı vardı. Kimseyle konuşmazdı. Bazen benimle bile oynamak istemezdi. O ela gözleriyle bana bir baktı mı benden mutlusu olmazdı. Boyu uzun, saçları çok kısaydı. Uzun dediysem bana göre uzundu. Sonuçta bir köpek için her şey uzun olabiliyordu. Biraz da pelteklik vardı, ama ona çok yakışıyordu. Her sabah kalkar saçını yıkar, kahvaltısını yapar ve işe giderdi. Murat marjinal olmayı sevmezdi. O küçükken daha sık oyun oynar daha sık vakit geçirirdik. Onunla geçirdiğimiz güzel günleri özlüyorum...

O gecenin bekçisiydim. Murat'ın bekçisi, evin bekçisi. Koruyup kollamam gerekiyordu. Annesi ve babası evde yoktu.Ne cesaretti ama. Gerçi babasının iş yemeği olmasa gitmeyeceklerdi. Evde ağabeyi olmasına rağmen kendini çok yalnız hissediyordu. O yüzden Murat bütün gece uyuyamadı. Yalnızlıktan desem değil, hem evde ağabeyi vardı hem de yanında annesinin fularının bir parçası vardı. Zaten her gece o fuları koklayarak uyuyordu... Nihayet gün doğmuştu. Kalktı, aynaya baktı. Gözleri şişmişti başı da ağrıyordu. Annesi ve babası Murat uykuya daldıktan sonra gelmişlerdi. Konuşamıyordum ki ona haber vereyim... O sabahtan sonra Murat eskisi gibi olmadı. Önceden cıvıl cıvıl olan o çocuk şimdi durgundu. Neden böyle olmuştu? Artık Murat'ı tanıyamıyordum. Çok değişmişti...

Gel zaman git zaman derken Murat büyüdü. Ama halâ aynıydı. İşin tuhaf tarafı şu ki annesi ve babası Murat'ın bu durumunu

fark etmemişti. Onlara şaşırıyordum. İnsan oğullarının durumunu nasıl olur da fark etmez. Bu tuhaflık uzun yıllar devam etti. Murat iyice kötüye gidiyor, tek farkında olan da ben oluyordum. Onlara derdimi anlatamadıkça, Murat'ın durumunu onlara gösteremedikçe kendi kendime suçluluk durumu içine düşüyordum...

Radyodan bir ses duyuldu ...

" Hatırlar mısın?
Akşam olur mumlarımızı yakardık
Sen kokunu sürerdin, oda sen kokardı...
Olmadık şeylere güler,
Durup dururken ağlardık.
Güzel havalarda sokaklara çıkardık,
Bir de kar yağınca kar topu oynardık seninle..."

Ne de güzel seslendirmişti Kayahan. Adeta bizi anlatıyordu.Murat'ın bunu duymasını istemiştim. Radyoyu mutfak masasından almaya çalışırken kanal birden değişiverdi. Biraz kulak kabartınca radyoda çıkan ses iyice anlaşılıyordu. Radyoda " Cafer Sadık Abalıoğlu Eğitim ve Kültür Vakıf'ının hazırlamış olduğu; Yükselen Genç Yazarlar projesine katılım sağlanmasını bekliyoruz." Bu müthiş bir haberdi. Belki de bunun sayesinde Murat'a ne olduğunu öğrenebilirdim. Çünkü gerçekten bir şeyler yazmak isteyenler kendi hayatlarından bir parça katarak yazarlar. Bu harika bir fırsattı ve bunu kaçırmamalıydım. Keza Murat da. Zaten küçükken de severdi yazıp çizmeyi...

Murat'ın yarışmadan haberi olalı bir ay kadar olmuştu.Yazmaması için hiçbir nedeni de yoktu. Acaba yazmış mı diye merak ederken radyodan o ses duyuldu;

- Yükselen Genç Yazarlar projemizin sonucunu açıklıyoruz. İşte ilk yirmi kişinin içine girenler...

Ardından isimleri okumaya başladı. Hemen kulak kabarttım, bir kaç kişiyi saydıktan sonra beklediğim kişinin adı duyulmuştu "Murat İnan." Sonunda olmuştu. Murat da uzun zaman sonrakendi için bir şey yapmıştı. Hem artık ona ne olduğunu öğrenebilirdim. Ama bir sorunum var ki onun yazdığını nereden bulup da okuyacağım. Ben böyle düşünceler içindeyken biri başımı okşadı. Bu oydu, Murat! Çok uzun zaman olmuştu, beni sevmeyeli benimle ilgilenmeyeli. Görüyorum da yüzü gülüyor. Artık benden mutlusu olmazdı bu dünyada. Yoksa yazdığı öykünün sihri miydi bu.?

İşte, Murat bu yarışmayı kazandıktan sonraeski haline dönmeye başlamıştı. En azından bazı yaşam belirtilerini göstermeye başlamıştı. Bu da bir şeydi... Sonunda Murat'ın yazdığı hikayeyi dinleyebilme fırsatı geçmişti elime. Radyodan sesli okuyacaklardı. Bekledim, bekledim ve bekledim. Sonuna kadar bekledim. Ama amacıma ulaştım da. Yazdığı öyküde çok derin bir anlam saklıydı. Artık Murat'a neler olduğunu biliyordum. Yalnızlık sonucu oluşan bir travma geçiriyordu. Hikayesi o kadar ilgi çekiciydi ki, ne mi yazmıştı? "Gittiler, geldiler, bozdular dengemi. Herkes gibi."

- İyi de bu nasıl hikayeydi? Düşünün yalnızca altı kelime. Neler anlatıyor size? Bazen çok kısadır hikaye. Ama çok şey anlatır. Benim de anlatamadığım çoook hikayem var.

Evet.. Yazmak her şeyin en iyi ilacıdır, bazen unuttuğunuz kendinizi bulursunuz, bazen de kendinizi kaybedersiniz hayallerinizin içinde.



Suden TOZEN
Gültepe Mesleki Ve Teknik Anadolu Lisesi
9. Sınıf



Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Kendimi ve ürettiklerimi yazılarımda göreceğim.

ÇIRÇIR

Yıl 1951. Ocak ayının soğukluğu insanın içini üşütüyor. Çırçır fabrikasında çalışan işçiler evlerine gitmek için teker teker fabrikadan çıkıyor. Biz havanın ne kadar soğuk olduğunu unutur, koşar adımla işe giderdik. Çünkü zihnimizde hep sıcacık yuvamız, ailemiz vardı. İşe gittiğimizde de patronumuzun merhameti ve eli açıklığı içimizi ısıtmaya yetiyordu.

Ben her zaman olduğu gibi saatim geldiğin de evden çıkar, diğer arkadaşlarıma yetişirdim.

Biz pamukları işleyen bir fabrika çalışanıyız. İşimiz zor, her hakkıyla işini yapan gibi.

Benim adım Ahmet. Kısa boylu, orta yaşlar da, hafif kilolu bir adamım. Evliyim ve iki çocuk babasıyım. Çocuklarımı burada kazandığım parayla okutuyorum. Çocuklarımdan birisi lise, diğeri üniversite öğrencisi. Bu aralar maddi ve manevi olarak dardayım. Malum zor baba olmak ama her zorluğa değer onların sevgisi.

Yine bir gün evden çıktım işe geldim. Makinemin başına geçtim ve işimi yapmaya başladım.

Hem işimi yapıyor, hem de kendi kendime sorular soruyorum.

-Çocuklarımı okutabilecek miyim?

-Evime bugün ekmek götürebilecek miyim?

Bu soruların cevaplarını düşünürken birden kolumda bir acı hissettim. Kolumu makineye kaptırmıştım. İşte o an tüm hayatım yaşadıklarım ve yaşayacaklarım hızla geçti gözümün önünden.

Arkadaşlarım hemen yanıma geldiler makineyi durdurdular ve

kolumu çekmeye başladılar. O sırada arkadaşım yukarıya çıkmış ve durumu patrona bildirmişti.

Beni hastaneye götürdüler. Hemen tedavi ettiler ama kolumu kurtaramadılar. Ben artık tek kollu, çalışamayan aciz bir adamdım. Neden ben, neden? Keşke… Bitmiyordu zihnimde dönen bu karmaşa. Ne yapacağız, nasıl olacak bundan sonra düşüncesi kolumu bile unutturuyordu bana.

Çocuklarıma devletten aldığım parayla okutmaya başladım. Ama bana yardım eden çok önemli ve çok gizli bir adam vardı. Bu adamı ben de bilmiyordum fakat kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Hep takdir ettiğim bizi bayramda da kötü günde de unutmayan, içimizi ısıtan o adam! Olaydan sonra beni ve ailemi hiç yalnız bırakmadı. Koskoca fabrika sahibi olmakla, kocaman merhamet dolu bir yürek yan yanaydı çünkü. Keşke dedim, keşke bir gün çocuklarım da bu insan gibi olsa! Ne çok isterdim!

Çocuklarım okullarını bitirmiş ve ikisi de iyi birer meslek sahibi olmuşlardı. Ve onlar da alacakları hayat dersini almışlardı.

Ben yaşadığım bu büyük ve üzücü olayı çok zor yendim. Ama hayatta başımıza daha kötü olaylar da gelebilir. Her an, yanı başımızdaki tehlikeler bizi de bulabilir. Önemli olan yanı başındaki duran tehlikelerden de önemli yanı başında duran güzel yürekler! Yaşadığım olay ne çok şey öğretmişti bize? Bu düşünce sayesinde ve sevdiklerimin sevgisiyle tekrar ben oldum. İyi ki vardın koca yürekli adam! Hayatımızda iyi ki diyeceğimiz nice güzel insanlara!



Ceren Su AYAN
Hilmi Özcan Anadolu Lisesi
10. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Kelimelere dökemediğim cümleler kalemimde yer buluyor.

TABLONUN CESEDİ

Bedenleri birleştiremeyen yaşam ölüme yalvardı; serbest bırak ruhları!
Ölüm onlara aşkın en dehşetli sonunu bahşetti
Yaşam ayırdı onları , ölümün akıbeti buluşturdu ruhları

Sevgili kuyuya erişen kimseye, tüm duygularım ve yaşadıklarımla birlikte armağanımdır ;

Efruz buraya senelerce geldi, bazen her hafta bazen her gün. Ekrem Bey'in kızı Efruz, gözlerindeki acı yeşille, saçlarında sarı derin dalgalarla, kırılgan, narin bedeniyle Efruz. Belki de onun gözlerini acılaştıran saçlarını derinleştiren veya bedenini kırılgan hale getiren benim sevgimden başka bir şey değildi. O buraya senelerce geldi, bense senelerce sevdim. Fabrikaya gelir etrafı gezerdi. Babasının gelemediği günlerde bizi kolaçan ederdi bir bakıma. O adamın bugün yine Efruz'u göndermesi için her gün tanrıya yalvarırdım. Kabul olan her dua sevgiyi kalbime daha da işlerdi. Fabrikadan girerken arkasından salınan saçları ağır ağır eserdi ruhuma. Rüzgar olurdu kalbime. Benim burada çalışan bir işçiden öte olmayışım, sevgisizliğe mahkum kalacağım gerçeği ise rüzgarı her geçen gün fırtınaya çeviriyordu. Fırtınanın beraberinde kayboluşumuz aşikardı bu gidişle. Dayanmak ise kaçınılmaz...

Beni asla sevemeyeceğini bilmek acı veriyordu elbet ama alıştığım onca şey vardı. İşçilerin yanından geçerken saygısından, iyi

çalışmalar diler gülümserdi. Her gün bir kere de benim gözlerime baksın diye bekler, bu umutla çalışma yerime gelip "kolay gelsin." demesini beklerdim. Şöyle bir gözlerini gezdirir ama beni hiç görmezdi. Gözleri nasıl oluyorsa bana hiç ulaşmazdı. Bir hayalet gibiydim. Sevgisinden öte gözlerinden bir bakışı bile alamamıştım bunca zaman. Bana ulaşmayan gözleri belki bugün o yolda biraz daha ilerler ve bana ulaşır diye bekler her geldiğinde o yolun sonuna az kaldığını söylerdim kendime.

Yaşım ondan sayılı bir şekilde de büyüktü. Artık daha da yaşlanmıştım. O hala aynıydı, tanıdığımda da gençti orta yaşı henüz geçmediği için hala da genç gözüküyordu. Oysa ben orta yaşı biraz geçmiştim ve artık bu saatten sonra insan çok daha hızlı yaşlanmaya başlıyordu. Yüzümdeki her bir çizgi belirginleşmeye yer tutmuştu. Ve o yolun sonu hala gelmemişti. Gözleri beni asla bulmamıştı ve ben sonu beklerken onun sonsuzluğunda tamamen kaybolmuştum. Beklemeyi bırakmış ağaran bedenimle birlikte ruhumu da bir o kadar yormuştum. Daha da dayanılmaz bir hale geldiğini ise inkar edemezdim.

Aşkımdan birini öldürmemek için direneceğimi asla tahmin etmezdim. Yaşadığı müddetçe benim olamayacağını bilmek beni bu düşünceye daha çok itiyordu. Hayattayken bana bu kadar uzak olması, yaşadığı müddetçe bana yakın yaşamadıkça onu uzaktan izlemek zorunda olmak ruhumun kaldırabileceği bir şey değildi artık. Onun ancak ölüsünün bana yakın olabileceğini biliyordum. Ancak ölü gözleri bakardı gözlerimin içine. Ancak ölürken konuşurdu benimle ya nefretle ya yalvararak. İlk defa bu kadar yakın olurdu ya bana ilk defa benim önümde gözyaşı dökerdi hem de benim için.

Bugün çırçır fabrikasının açılış yıl dönümü. Ekrem Bey bugün erken çıkabileceğimizi ve yarın da iş başı yapmamıza gerek olmayacağını söyledi. Alışıldık bir durum. Görünüşe göre her yıl olan kutlamalar yapılacaktı. Yine o kuyunun dibinde fabrikadaki garip tablonun uydurma efsaneleri konuşulacaktı. Oysa o kuyuya girebilen tek kişi bendim ve senelerdir tek bir şeyini bile görmedim. Bomboş bir kuyuydu işte. Bir ressamın tablosu... Elleriyle yüzünü kapatan saçları kesilmiş zayıf bir kadın var burada. Onu çok seven bir işçinin tablodaki kadının acısına dayanamayarak onu kaçırıp bu kuyuda esir tuttuğu. Her gün görmeye geldiği ve bir gün, kay-

bolan kadının aranmaya başlaması ile ona tam alışmışken hapishaneye girerse bu acıya daha da katlanamayacağı düşüncesi ona hem sevdiğini hem de kendini öldürtmüştü.

İşte plan tam da bu efsanenin eseri olmuştu. Bugün kutlamalar yapılacaktı ve Efruz kutlamaların bittiği saat benim olacaktı. Kuyunun efsanesini biz yaşatacaktık. Benim efsane kahramanım Efruz olacaktı, biz o gece gerçek bir tablo olacaktık.

İşten herkesle birlikte erken çıktım. Eve gidip kutlamalar için hazırlandım. Ne de olsa burada senelerdir bir hayalettim bu halimle beni tanımayan insanların bu gece beni tanıması imkansızdı. Ancak davet edilmediğim için oraya erkenden gidip bir köşede kimsenin dikkatini çekmeden beklemek en iyisi olacaktı. Öyle de yaptım. Efruz saf ve bir o kadarda meraklı bir kadındı sürprizleri severdi. Onu tam da buradan vuracaktım işte. Kutlamalar başlamış herkes yavaş yavaş özenle süslenip temizlenmiş fabrikaya akın etmişti. İkram edilen içkilerle birlikte bir köşede tüm gece Efruz'u izledim.

Saat gece yarısına yaklaşıyor davetliler yavaş yavaş dağılıyordu. Herkes gitmeden önce garsona bir kağıt uzattım ve tam da istediğim gibi Efruz'un eline ulaştı. Kalabalıktan biraz uzaklaşarak bir köşeye geçti. Heyecanla kağıdı açtı ve gülümsedi. Bir kaç saat kalan ömrümün bir yerinde onu ilk defa gülümsetmiş olmak benim için çok özel bir andı. Davetliler tamamen dağılmıştı. Babası Efruz'a seslendi,

-Kızım gelmiyor musun?

-Hayır babacım. Biraz daha burada kalmak istiyorum ben kendim dönerim.

Giden davetlilerle birlikte çıkarak ben de bir köşeye saklanmıştım. Her şey tam da istediğim gibi ilerliyordu. Ekrem Bey başıyla onaylayarak arabasına binip uzaklaştı. Efruz tam istediğim saatte kuyunun alt girişinde beni bekliyordu. Kuyunun girişinde yankılanan ayak seslerimi duyan Efruz:

-Merhaba. Siz kimsiniz? dedi.

Cevap vermedim biraz irkilmiş gibi bir sesi vardı muhtemelen buranın bu kadar karanlık olabileceğini tahmin edememişti. Sadece benim bildiğim kuyunun girişine gittik, elinden tuttum ve içeri girdik biraz zoraki hareket ediyordu. Bu bilinmezliğin onu korkutmasını normal karşıladım. Kuyuya vuran ışık yüzümü ay-

dınlatmıştı. Merhaba Efruz dedim. Hemen elini geri çekti. Sen… dedi. Bu duruma kızmıştı. Daha da kötüsü beni tanıyordu.

-Bana olan ilginin farkındaydım. Ve bu saçmalıktan vazgeçmen için bir gün bile bakmadım yüzüne gerçekten bulduğun çözüm bu muydu?

O anki şaşkınlıkla gelen üzüntüm beni hiç bilmediğim bir ruh haline sokmuştu. Ardından gelen sinirle kuyuya açılan kapıyı hızla kapatıp kilitledim.

-Ne yapıyorsun sen? dedi sadece.

Bu sefer gerçekten korkmuştu. Ona bir zarar vermeyeceğimi söyledim. Sakin kalmaya çalışarak olanların şokuyla arkasını döndü ve hiç cevap vermeden kuyunun bir köşesine oturdu. Ona yaklaştım saçlarına dokundum uzaktan. Eliyle hemen tersledi. Tek kelime etmeden oturmaya devam etti elleriyle yüzünü kapattı ve benden nefret ettiğini söyledi. Buna daha fazla katlanamazdım dokunduğum saçlarını elimdeki makasla bir anda kesip koparıverdim. Elini saçlarına götürdü ve tekrar bağırdı. Hakaretler etti. Artık onu duymuyordum. Ben de kuyunun bir köşesine geçtim ve saçlarını ince ince kırparak zemine yaymaya başladım. Beni izlemeye başladı. Bir yandan ona onu nasıl sevdiğimi ve günlerimin kalbimde yer ettiğinden beri nasıl geçtiğini teker teker anlatmaya başladım. Yine hiçbir şey söylemiyor yüzünü buruşturmuş sinirli gözlerle beni seyrediyordu. Saçları kırparak yere sermeye devam ettim.

-Beni buraya neden çağırdın? ne zaman çıkacağız?

Cevap vermedim. Yerdeki saç kırıklarını zemine yerleştirmeye devam ettim. En sonunda ayağa kalktı ve gerçekten seni seveceğime inandın mı? dedi alay edercesine. Gözlerinin içine baktım. Beni küçümsemeye devam etti. Yıllardır farkında olduğum" burada sadece bir işçiyim beni neden sevsin ki ?" düşüncesini. İlk defa onun ağzından duymuştum. Elimdeki saçları bir köşeye bıraktım. Hızla çektiğim silahımı doğrulttum gözlerine, suratı bembeyaz kesilmişti. Yavaşça aşağıya indirdiğim silahın namlusunu çektiğim gibi bacağına , diz kapağının hemen üstüne nişan aldım, kuyunun içinde boğuk bir silah sesi yankılandı..

Bacağını tutarak kendini köşeye attı. Artık ağzından çıkan sözler hakaretten öte bir yalvarıştı. Gömleğimi hiçbir şey söylemeden bacağına sarmaya başladım. Bayılmaması için onu sü-

rekli dik tutmaya çalışıyordum. Ve ona bakarak acı bir sesle özür diledim. İlk defa yüzüne dokundum ilk defa gözlerine bu kadar yakındım. Ve bana sadece ondan uzak durmamı söyledi. Sözleri ne kadar canımı yaksa da ona sevgimi, kendimi anlatmış olmanın mutluluğu ve rahatlığı vardı artık üstümde. Köşeye geçerek saçları yere sermeye devam ettim sabah saatlerine yaklaşıyorduk gün ışığı kuyuya daha çok aydınlık veriyordu artık. Efruz bacağını tutarak yanıma geldi. Yukarıdan bakarak saçlarından yaptığım elinde makas tutan resmini görünce bacağının da acısıyla inledi.

-Sen gerçekten kafayı sıyırmış olmalısın, dedi.

Efruz her saat daha çok kan kaybediyor ve hareketleri durgunlaşıyordu ne hakaretleri ne yalvarışları kalmıştı. Tekrar yanına gittim ve ağlayarak sarıldım ona . Acı çekmesine de dayanamıyordum bir taraftan. Zaten acıdan yapmamış mıydım tüm bunları. Yeterince acı çekmiştim. Ve bu beni en sevdiğime karşı bile acımasız bir hale getirmişti. Daha çok ağlamaya başladım. Saat sabaha daha da yaklaşıyordu. Buradan kaçışım yoktu. Bana sadece bir kere sevdiğini söylemesini istemiştim. Son nefesinde bile bunu yapmayacağını söyledi bana.

Kısacık kalan saçlarıyla zayıf bedenini bir köşeye atarak elleriyle yüzünü kapattı Efruz. Gerçek bir tablo olmanın tam zamanıydı şimdi. Cebimden çıkardığım uzun kamçılı bıçağı daha fazla acı çekmemesi için gözlerimi sıkıca kapatarak dökülen yaşlarla beraber kalbine saplamıştım şimdi. Ölümde bile güzeldi. Yeşil gözleri kuyunun uzunca taştan duvarlarından fabrikanın penceresinden süzülen gün ışıklarıyla ölümün en güzel yeşiline bürünmüştü adeta, akan gözyaşlarım gözleriyle buluşmuştu. Tamamen kollarımda süzülmüş bedeni buz gibi olmuştu. Kalbimdeki acı işte bu bıçağın Efruz'u öldüreceği kadar güçlüydü. Benim ölümüm bu dayanılmaz acı ile seneler önce gerçekleşmişti aslında. Şimdi ise sadece fiilen gerçekleşecek bir ölümüm olacaktı...

Çalışanlar garip kokuya anlam veremeyerek birer birer fabrikaya giriyorlardı. Fabrikadaki yetkili çalışanlardan Sema endişeyle Seren'i aramaya başladı, işçiler ise işlerinin başına geçerken garip konuşmalar duyuluyordu. Anlam verilemeyen bu koku kuyuya yaklaştıkça daha da şiddetleniyordu. Seren Sema'nın tereddütlü sesine karşın endişeyle kuyunun olduğu yere geldi. Kuyuda işlerini bırakan işçilerle beraber daha da büyük bir kalabalık oluş-

muştu.

O esnada" Efruz'u gören oldu mu ?" diye tok ve derin bir ses işitildi. Kuyunun çevresindeki kalabalık fabrikanın kapısına gözlerini çevirdi bir anda. Ekrem Bey gelmişti. Senelerdir ilk defa kutlamalardan sonra fabrikada yetkili bir kişiyi görmek korkumuzu daha da kuvvetlendirmişti. Gözler artık kuyuya erişemiyordu. Herkes aynı şeyleri seziyor olmalıydı ki kuyuya bakmaya cesaret edemiyordu gözler. Artık anlamsız ve ağır kokunun kana olan anımsatıcılığı taştan duvarların içine işlemiş ve boğucu bir hal almıştı. Sema sessizce " Efruz..." dedi. Kuyuyu daha önce kimse açmaya yeltenmemişti. Orayı açan tek işçi Özgür'dü. Ancak ondan da haber alınamıyordu. Efruz nasıl kuyuda olabilir ki? diye bir yandan düşünüyordu da. Bir yandan da bu kokunun ve kayıpların nasıl gerçek olabileceğini bağdaştırmaya çalışıyordu.

Tüm bunları düşünürken Ekrem Bey Sema'nın bir şeyler sezdiğini fark etmiş olmalı ki merakla

-Neler oluyor burada sizin bu kuyunun başında ne işiniz var. Efruz nerede? dedi.

Sema sessizce Seren' e döndü ve yedek anahtarların arasından kuyunun anahtarını ve girişini bulmasını istedi. Ekrem Bey bu sessizlik ve endişeden olanları anlamış olacak ki kuyunun dibine öylece oturdu kaldı. Seren kuyuya inerken son bir kez onlara baktı ve elindeki anahtarlarla aşağıya indi.

Bir kaç dakika sonra kuyunun dibinden tüm fabrikayı sarsan derin bir çığlık sesi duyuldu. Herkes dehşete düşmüş gözlerini öylece dikmiş birbirlerine bakıyorlardı Sema ve Ekrem Bey koşarak aşağıya indiler. Ekrem Bey kuyunun girişine gelir gelmez acı dolu bir ifade ile kapıya tutunarak yavaşça yere çöktü. Sema dehşete düşmüş Seren'e baktı önce. Daha sonra saçlardan kırpılarak yapılan Efruz'un tablosunu gördü ileride. Ölü iki bedenin yanına gitmeye kimse cesaret edemiyordu. Tablonun hemen ucundaki kanlı mektuba ilişti gözleri. Altında Özgür'ün imzası vardı. Kuyuya gelmeden önce olanlardan, kuyuda yaşanan olaylara kadar her şey itina ile yazılmıştı. Uzun bir mektuptu. Tüm duygular teker teker işlenmişti. Ölmeden hemen önce de bitirmişti mektubunu. Ölümünün sadece fiilen gerçekleşeceğini, kendisinin ondan uzak senelerdir ölü bir adam olduğunu da eklemeyi unutmamıştı.

Tek kelime etmedi kimse kuyunun dibinde öylece durdular bir

süre. Ne bir feryat ne bir acı vardı. Herkes kuyunun boşluğuna kapılmış o boşluğu içine yer edinmişti adeta. Merak eden çalışanlardan bir kaçı da durumu fark etmiş ve aşağıya inmeye başlamışlardı. O kuyu ilk defa bu kadar insanın buluşma yeri olmuştu o gün. Bilinmezlikler ve efsaneler kuyunun sonu olmuştu.

O gece açılışın ilk gecesi ve sonu olmuştu. Efsane yerini bulmuş. Tablodaki kadın Efruz' la ilk defa bu gece ölmüştü.

Selin ESER
Nevzat Karalp Anadolu Lisesi
9. Sınıf



Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Yazdıkça kendimi daha iyi tanıyorum. Bazen çıldırmışçasına gürleyen bir gökyüzü gibi dolup taşıyorum ve kağıtla kaleme huzur ve güvenle sarılıyorum. İnsanlara ulaşabilmek, arkamda bir şeyler bırakmak istiyorum.

BEZ BEBEK

Gök, kudretli bir aslanın ortalığı inlete inlete kükremesini anımsatacak şekilde gürledi. "Belliydi zaten" diye düşündü Yamaç. Sabahleyin pek bir kaprisliydi bulutlar, tek bir kuş uçmuyordu güzelim havada. Tabii ya, onlar da anlamış olmalılardı kasımın feryat koparacağını. Muhtemelen evlerine, belki de sıcak ülkelere göç etmeye koyulmuşlardı.

Genç adam yapayalnız kalmıştı fırtınayla, dilediğini konuşabilirdi artık onunla. Ancak buz gibi gölün içinden mevsim balıkları duyabilirdi sesini. "Duysunlar" diye düşündü hemen. Yıllardır bir Allah'ın kuluna açmamıştı derdini. Yanına kim yanaşsa sert bir şekilde reddetmiş, var gücüyle herkesten, her şeyden uzaklaşmıştı. Fakat artık bu pazar günü, bu piknik yerinde yanı başında kahvesini yudumlayacak, iki çift kelam edecek bir dosta özlem duyuyordu.

Yıpranmış, eski sandalyesinden kalkıp gölün yansımasından kendine bakarak gülümsedi. Küçücük gözlerine, incecik burnuna nasıl da uyum sağlıyordu dudakları. Kafasını kaldırıp göğe baktı. Muhtemelen çok daha uzaklarda Kuzey Işıkları'nın görüldüğü zamandı. Sinirlenip söylenmeye başladı: "Sana ne be adam Kuzey Işıklarından? Sen kendi haline baksana! Günlerdir çalışmıyorsun, bu gidişle de işsiz kalacaksın!"

Yamaç sanal gerçeklik oyunları hazırlayan bir programcıydı. Ancak son günlerde umursamaz ve rahat karakterine tezat düşecek şekilde o kadar düşünceliydi ki, bir türlü işine konsantre olamıyordu. Bir yandan yıllardır haber almadığı, uzaklarda yaşayan ailesiyle beraber olduğu mutlu çocukluk yıllarını özlüyor, bir yandan da hiçbir zaman gözünde büyütmediği sorumluluklarının artık onu ne kadar huzursuz ettiğini düşünüyordu.

- Hayrola evlat? Ne yapıyorsun böyle havada dışarıda? Yamaç bir anlığına irkilip tanımadığı bu sesin sahibini görmek için arkasına döndü. Oldukça yaşlı bir adam elinde bir kitapla kendisine bakıyordu.

- "Hiç" dedi içini çekerek. "Sabah, güneşin tadını çıkarmaya gelmiştim, meğer alay ediyormuş benimle. Baksana nasıl da yağmur bastırdı." Yaşlı adam gülümsedi.

- Yalnız başına mı çıkaracaktın güneşin tadını? Genç adam sorgulayan gözlerle adamın mavi gözlerine baktı. Bir yerden tanıdık geliyordu bu mavilikler ama çıkaramamıştı. "Sizinle bir yerden tanışıyor muyuz?" diye sordu. Yaşlı adam:

- "Hiç sanmıyorum." diyerek iyice sinir bozucu bir şekilde sırıtmaya başladı. Yamaç yaşlı adamın bu hallerine anlam veremese de eliyle sandalyesini işaret etti:

-Oturmaz mısınız? Yaşlı adam:

-İnce davetin için teşekkür ederim. İtiraf etmeliyim ki bana beni anımsattın. Kırk sene evvel ben de aynı senin gibi yalnız başıma göl kenarına, ormana, dağa falan kaçardım. Yüzüm seninki gibi değildi tabii. Burnum, gözlerim, dudaklarım… Ancak bakışlarım aynı senin bakışların gibi mahzundu.

Yamaç şaşırdı. Dışarıdan nasıl görünüyordu acaba? Dağınık saçları, soluk ten rengi yüzünden olmalıydı mutlaka, yoksa üzgün falan değildi o. Yaşlı adam devam etti:

-Senin eşin veya çocukların yok. Öyle değil mi? Genç adam başını iki yana salladı.

-Tahmin ettiğim gibi. Bir ortak yönümüz daha. Benim de yok. Yamaç şaşırdı. Belki de bu adam onun yıllar sonraki halinin bir kopyasıydı.

-Ancak benimki seninki gibi inattan değil. Ben eşimi, ruh-u revanımı kaybettim. Yaşlı adamın yüzündeki gülümseme silinmiş, artık daha da bitkin görünüyordu. Yüzü, saçlarının rengini almış-

tı. "Başın sağ olsun." dedi Yamaç üzülerek.
-Ama herkes evlenmek zorunda mı be adam? Kendin mutluluğu buldun diye herkesin bulacağını mı sanıyorsun? Her aile mutlu değildir. Ben yaşayarak çok iyi gördüm bunu. Yaşlı adam:
-Ah zavallı… Bilmiyor muyum sanıyorsun. Elbette herkes evlenmek zorunda değil. Ayrıca ben de her ailenin berhudar olamayacağı konusunda seninle hem fikirim. Emin ol en elim ve travmatik bir şekilde ben de deneyimledim bunu, hem de çok küçük yaşta.

Yamaç gözlerini göle dikti. Kafası allak bullak olmuştu. Yıllar önce büyük sorunlar yaşadığı ailesinden üniversite gerekçesiyle uzaklaşmış, işe başladıktan sonra da onlarla tekrardan iletişim kurmamıştı. Ailesi, onu çocukluğundan beri olmadığı biri olması için zorlamıştı. Ne yapmak istese, neyin hayalini kursa önüne geçmişti. Başlarda karşı çıkmamıştı genç adam ama bir süre sonra bu onu daha da kötü bir hale getirmişti. Bir yerden sonra bu duruma bir son vermek adına tüm düzenini bırakıp, özgür olacağını düşündüğü yeni bir hayat kurmuştu kendine. Kimsenin de ona ulaşmasına izin vermemişti. Eski hayatındaki her şeyin tam tersini uygulamaya başlamıştı ve sonunda rahat, bir o kadar da asosyal birine dönüşmüştü. Yaşlı adam:
-Sorunları halletmenin bir püf noktası var mı, inan bu yaşıma geldim hala bilmiyorum. Ancak onlardan kaçarak her şeyi halledemeyeceğinden eminim. Kaçmak, sana ancak zaman kazandırır. Öyle bir gün gelir çatar ki aynı sorunların farklı şekillerde karşına çıkacağını fark edeceksin. Yamaç:
-Sanki beni çok iyi tanıyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz.
Yaşlı adam:
-Bir gün gelecek, ne demeye çalıştığımı çok iyi anlayacaksın. Umarım o gün, her şey için çok geç olmaz. İzin verirsen seninle bir hatıramı paylaşmak istiyorum.

Yamaç başıyla onayladı. Farkında olmasa da yıllardır ilk defa biriyle bu kadar içten konuşuyordu.
-Uzun yıllar önceydi ama daha dünmüş gibi hatırlarım. O zamanlar yalnız başıma kamp yapardım. O kamplardan birinde, bol yıldızlı bir yaz gecesiydi. Deniz kenarında kumların üzerinde uzanıyordum. Derken yanıma bir kız çocuğu geldi. "İyi akşamlar ağabey" dedi nazik bir şekilde. Ben de aynı şekilde, güler yüzle

“iyi akşamlar” dedim. Halimi hatırımı sordu ilk önce, sonra da birbirinden değişik bir sürü konu açtı. Sevmezdim normalde insanlarla uzun uzun muhabbet etmeyi. Ancak bu küçük kız çocuğu bana küçük yaşta kaybettiğim kardeşimi anımsatmıştı. Onunla da aynı böyle güzel havalarda, evimizin verandasında bin bir çeşit hikâyeler anlatırdık birbirimize. Her neyse.

O gece küçük kız çocuğuyla güzel güzel konuştuk. Bana “Ya ağabey, sen ne kadar güler yüzlü bir insansın. Benim etrafımda hiç çocuk yok, hep büyük var. Onlarla hiç böyle muhabbet edemiyorum. Yaptığım komik bir şakaya doğru düzgün tebessüm bile etmiyorlar ya da ne zaman onlara hatalarını söylemeye kalksam “Sus kız! Bacak kadar boyunla bilmişlik taslama” diye azarlıyorlar beni” dedi. Ben de ona çoğu büyüğün eleştiri kaldıramayacak kadar kibirli olduğunu, onun bir suçu olmadığını söyleyip senin etrafında gerçekten hiç çocuk yok mu? diye sordum. Küçük kız hüzünlenmiş gibiydi:

“Var olmasına da, hiç arkadaşım yok. Nasıl olsun ki zaten? Ben çocuklarla ancak onlara bez bebeklerimden satmak için konuşurum.” Bunu duyduğumda çok şaşırmıştım. Küçük kız dokuz on yaşında ya var ya yoktu. Nasıl yani? Çalışıyor musun sen? diye sordum. Küçük kız, “Evet, bez bebek yapıp satıyorum. Aslında işim çok eğlenceli, ama saatlerce uğraşıp bitirdiğim güzeller güzeli bebeklerimle oynayamamak, onları başka çocuklara vermek beni çok üzüyor. Ancak akşam olunca eve gelip paramı hasta anneme ilaç alsın diye babama vermek tüm yorgunluğumu ve üzüntümü alıp götürüyor.” diye cevap verdi.

-Dona kalmıştım. Küçük kızın bu haline ne kadar üzüldüğümü sana şimdi burada, kelimelerle ifade edemem bile. Benimkinden daha ağır bir yaşamı olmasına rağmen, böyle samimi gülen, gözleri bu kadar umut dolu bakan birini görmek beni çok sarsmıştı. İşte o an dur dedim kendi kendime. Ne yaşarsam yaşayayım, neden çektiriyordum kendime bu eziyeti? Anlamıştım. O gün görmüştüm görmem gerekeni. Bu kız çocuğunun derin acıları vardı ancak asla kaçmamıştı onlardan. Yüzleşmişti, mücadele etmişti onu yaralayan her ne varsa.

-Ben de onun gibi, herkese karşı böyle gülümseyebilmeyi diledim. Tanımadığım birinin yanına oturup ona saatlerce bir şeyler anlatmak, büyük bir partide insanlarla dans etmek, şarkılar söy-

lemek istemiştim. İnsan acı çekti diye kendini neden yapayalnız bırakırdı ki?

Yaşlı adam gülümsedi ve yerinden kalkıp yürümeye başladı. Yamaç adamın anlattıklarını can kulağıyla dinlemiş, şimdi bir anda gitmeye kalktığı için şaşkına dönmüştü. Adam hızlı adımlarla uzaklaşırken sandalyenin üzerindeki, adamın geldiğinden beri elinde tuttuğu kitabın orada kaldığını gördü. Kitabı eline alıp bağırdı:

–"Hey! Kitabınızı unuttunuz." Adam arkasına dönmeden "Sende kalsın" diye karşılık verip tamamen gözden kayboldu. Yamaç sandalyeye oturup kitabın yazarını inceledi. Fuat ORÇUN… Hemen kitabın sonuna baktı. İşte orada, kocaman gülümsüyordu yaşlı adam.Tabii ya, mutlaka bir yazardı! Ondan bu kadar tanıdık gelmişti yüzü. Kitabın içinde bir sürü, küçük küçük öyküler vardı. İlk sayfayı açıp baktığında gülümsemesine engel olamadı. Birinci öykünün adı "Bez Bebek" ti.

Yamaç, aynı yaşlı adamın yıllar önce yaptığı gibi kesin bir karara vardı göl kenarında. Daha ne kadar sırt çevirebilirdi ki insanlara? Ne yaşarsa yaşasın, bez bebeklerini de alsalar küsmeyecekti hayata. Artık her zamanki gibi aldığı her türlü daveti geri çevirmeyecekti, eski arkadaşlarının mesajlarına da yanıt verecekti. Tekrardan göle yaklaştı.

Yağmur dinmek üzereydi, ince ince, ürkekçe çiseliyordu suyun üstüne. Eşyalarını topladı, birkaç dakika daha öylece gölü izledi. "Teşekkür ederim" diye geçirdi içinden. "Bugün, bu yaşlı adamla karşılaştığım için." Göl havasını huzurla içine çekti... Anlamıştı. Hayat, en karanlık gecesini yaşatmadan gündüzü vermemişti ona. Huzurla yaşlı adamın fotoğrafındaki gibi kocaman gülümseyerek evine doğru yürümeye koyuldu.



Fatma PAÇALI
Türk Eğitim Vakfı Anadolu Lisesi
10. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Kendilerinin dünyada tek başına kaldığını hisseden insanlara yalnız olmadığını hissettirmek ve umudunu kaybetmiş insanlara destek olmak istiyorum.

"MIH"

Bir duvarda gece gündüz çakılı olmak nasıldır bilir misiniz? Kimseye tek kelime edememek, hasret düşmek göğe, güneşe. Ve sevmek çiçekleri delicesine. Arzulamak dünyayı göremeyeceğinizi bile bile.

Bendeniz "Mıh". Evet, yanlış duymadınız sadece "Mıh". Hiç kıpırdamadan birçok insanın acısına, mutluluğuna, üzüntüsüne, heyecanına, dertlerine ortak olurum. Basit bir mekanizmam vardır ama çok da kullanışlıyımdır. Bir zamanlar çırçır fabrikası olup şimdi Cafer Sadık Abalıoğlu Eğitim ve Kültür Vakfına dönüştürülen bu taş duvarlı binadaki duvarların birisinde yer alırım. Uzun bir süredir buradayım kimse beni fark etmese de. Yalnızlığımı tozlarımda, yaşlılığımı paslarımda biriktiririm.

-O da ne? Hey, sen!

Karşımda bulunan büyük demir pencerenin önündeki ilk kez gördüğüm tuhaf kız dikkatimi çekmişti. Sesimi duymayacağını bilmeme rağmen ona seslenmiştim çünkü o farklıydı. Benim gibi.

Yeşil upuzun saçları, masmavi teni, sarı ve turuncunun ahengiyle harmanlanmış gözleri vardı. Cılız bedenine birkaç beden büyük olan mor kazağı ve kırmızı şortuyla burada resim çizen bir öğrencinin tablosuna resmettiği ve adına da gökkuşağı dediği renk karmaşasına benziyordu. İçeride ne olduğunu merak ediyor olmalı ki, kocaman gözlerini açmış, minicik ağzını aralamış, cama dayadığı ellerinin altından içeriye bakıyordu. Bu sırada camdan gördüğüm ağacın altındaki çocukların fotoğrafını çek-

meye gelen Sema Hanım, gökkuşağına benzeyen kızın yanından geçerken kız bir anda kayboldu. Sanki cılız bedeni rüzgara karşı koyamamış ve rüzgar da alıp götürmüştü onu. Nasıl böyle, bir anda kaybolabilmişti?

İçimi bir korku kaplamıştı. Ya gerçek değilse gördüklerim?
-Lanet olsun!

Gerçek olduğunu, ya da gerçekten görüp görmediğimi soracak kimsem yoktu. İlk kez yalnızlığım bu kadar canımı yakmıştı.
Onu gördüğüm günden beri uykularım benden kaçar olmuştu. Belki de onlar benden değil varlığının teminatı bile olmayan kızı görmekten kaçıyordu.

Aniden açılan kapıyla gelene dikkat kesildim. Bu oydu. Gökkuşağı kız. Ama ne olmuştu böyle, neden nefes nefeseydi? Bir şeyden kaçıyordu sanki. Karşımdaki pencerenin önüne geldi. Durdu. Biraz soluklandı. Bulunduğum taş duvarı inceledi. Sanırım beni fark etmemişti. Ortadaki, bacaklarını açıkta bırakan küçük örtüsü yağlı boyayla lekelenmiş beyaz plastik masaya, etrafındaki eski üç ahşap sandalyeye, köşede duran demir kitaplığa bir de kitaplığın yanındaki kağıtlarla dolup taşmış çöp kutusuna baktı. Yavaş ve tedbirli adımlarla çöp kutusuna doğru yürüdü. Yerdeki buruşturulup atılmış kağıtlardan birini eline alıp okumaya başladı. Kendi kendine mırıldanıyordu. Bunun bir şiir olduğunu anlamıştım. Bunlar hoşuna gitmiş olmalıydı ki çöpün içindeki kağıtların yarısından fazlasını kısa bir sürede okumuştu. Varlığına alışmıştım ki bahçeden sesler gelmeye başladı. Sesleri duymasıyla ayağa kalktı ve bir hışımla ardına bile bakmadan gitti. Öylece bakakalmıştım. Ama anlamıştım ki o insanlardan kaçıyordu. Tercih edilmiş bir yalnızlıktı onunki benim aksime.

Her gün gelmeye başlamıştı buraya. Kitaplıktaki kitapların çoğunu bitirmişti. Onun varoluşu beni mutlu kılıyordu. Belki de onun beni bu yalnızlıktan kurtarması. Ne olursa olsun her geçen gün daha da bağlanıyordum ona ve bu beni korkutuyordu. Öyle bir gülüyordu ki sonsuza kadar kalacakmış gibi yanımda.

Günden güne kendini geliştiriyordu, artık şiir okumuyor yazıyordu ve sanki hepsi beni anlatıyordu. Yazdıklarında bir parça buluyordum ruhumdan ve sevinciyle benliğimde. Gülüşü aydınlığım, sesi en güzel şarkı, kokusu çiçekten geliyordu. Sanırım ben ona…

Bu düşüncelere öyle dalmıştım ki duyduğum sesle irkildim.
-Merhaba. Tanışabilir miyiz?

Bana mı demişti? Kim demişti? Çok heyecanlanmıştım. Sesin sahibini aramaya başladım. Vuran güneş ışığıyla gözüme çarpan, dün akşam getirilen tablolardan birindeki çiviye baktım. Sesin sahibi o olmalıydı. İçimdeki coşkuyu bastırmaya çalışarak:
-Bana mı dediniz?
-Evet.
-Nasıl yani, beni duyabiliyor musunuz?
-Evet.

Heyecandan dilim tutulmuştu. Bir süre sonra tablodaki çivi:
-Adım Falya ama siz pek tanışmak istemiyorsunuz galiba?
-Hayır, hayır. Ben sadece çok şaşırdım. Çünkü ilk kez birisi farkıma vardı, benimle konuştu ve beni duyabiliyor. Affedin beni lütfen. Ben Mıh. Tanıştığımıza çok memnun oldum.

Ve böylelikle Falya ile dost olup gitmiştik. Onunlayken çok eğleniyordum. Sonunda fikirlerimi söyleyebildiğim birisinin olması beni mutlu etmişti. Ama bir o kadar da mutsuz eden şey gökkuşağı kızın tablolar geldiğinden beri gelmemesiydi. Onu çok merak ediyordum.

Falya ile yeni gelen tablolar hakkında konuşuyorduk ki aniden açılan kapıdan içeri gökkuşağı kız girdi. Onu ilk gördüğümdeki gibi nefes nefeseydi. Bu sefer de mi insanlardan kaçıyordu? Gözlerimin içine baktı. Altın sarısı gözbebeklerinin titrediğini görebiliyordum. Buruk bir gülümsemeyle:

Tenimin mavisi gökten,
Saçlarımın yeşili çimden,
Gözlerimin sarısı güneşten,
Senin bana olan sevdan dünyaya duyduğun hasretten.

Ne olduğunu anlayamamıştım. O ise titreyen gözbebeklerini kaçırarak sözüne devam etti:
-Artık bana ihtiyacın yok. Yalnız değilsin. Ve merak ettiğin dış dünya içinde saklı.

Bunu derken yavaş yavaş toza dönüşmüştü ve açık olan pencereden esen bir rüzgarla tamamıyla göğe karıştı.



Azra ALTUNTAŞ
Nevzat Karalp Anadolu Lisesi
9. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Kalemler ve kâğıtlar sırlarımızı asla ifşa etmez!

BEN, AYPERİ!

Farklılıklar çoğu kişiye mükemmel gelse de bazen çok korkunç olabilir. Hele siz, kendiniz başlı başına bir farkındalıksanız işler iyice sarpa sarar. Ben Ayperi. Yanlış anlamayın, peri olan şey yalnızca ismim değil ben tepeden tırnağa bir peri kızıyım. Benim hikayem girintileriyle, çıkıntılarıyla kendim olmamı sağlıyor. Peri deyince herkesin aklına güzeller güzeli bir kız gelir. Kanatları olan, her kanat çırpışında rengarenk peri tozları döken, kusursuz bir kız. Lakin benim hayatım sanılanın aksine hiç harika olmadı ve ben bilinenin aksine hiç o kadar güzel olamadım. Ya da emin değilim belki güzelimdir. Eğer görme engelliyseniz hiç bir şeyden emin olamazsınız. Anneme sorduğumda kısa, kumral, dalgalı saçlarımın olduğunu, süt gibi beyaz bir tenimin olduğunu ve gerçekten güzel olduğumu söylemişti.

Güzellik... Kime göre, neye göre? Kargaya yavrusu şahin görünmez miydi?

Benim hikayem farklı bir dünyada kraliyetlerin olduğu bir zamanda geçiyor. Görme engelim yüzünden perilerin ortak kullanım alanlarından biri olan göldeki, aileme ait olan nilüfer yaprağından dışarı çıkamıyorum. O kadar yalnızım ki içime kapanmaktan başka yapacak bir şey bulamıyorum. Ha! Bir de babamın uçarak topladığı gök taşlarını biriktiriyorum. Çok uzak diyarlardan topladığı gök taşlarını... Ben bir gök taşı koleksiyoncusuyum. Her ne kadar görmesem de o taşların harika olduğundan eminim.

Gök taşlarının yanında bir de suyu çok seviyorum, yüzemiyo-

rum belki ama ayaklarımı suya daldırmak çok hoşuma gidiyor. Bir sabah kalktığımda annemden rica ettim. Beni göletin ortasındaki kütüğe oturt diye. İlk başta kabul etmedi. Başıma bir şey gelmesinden korkuyor olabilirdi. Fakat çok ısrar edince dayanamadı ellerimden tutup kütüğe kadar uçmama yardım etti. Oturmama da yardım edince gitmesi gerektiğini ve dikkatli olmamı söyledi. İlk defa kendi başıma bir şeyler yapıyordum. O kütüğün üstünde dakikalarca oturdum. Tam sıkıntıdan uykuya dalacakken bir ses duydum.

- Hey, hey!

Korkmuştum.

- Kimsiniz?

Diye sordum.

-Benim adım Elif. Sen çok küçüksün o kocaman kütükte ne yapıyorsun? Yanıma gel de oyun oynayalım.

Bir insan olmalıydı. Babam insanların bize çok benzediğini sadece kanatlarının olmadığını söylemişti.

-Gelemem.

Sanırım engelli olduğumu fark etmemişti. Fark etseydi kaçar mıydı benden?

-Neden ki? Yoksa senin annen de yabancılarla konuşmamanı mı söyledi? Aman be büyükleri kim umursar, onlar hep baskıcıdırlar. Hadi gel arkadaş olalım.

Duraksadım. Hayır, annem beni böyle bir hususta hiç uyarmamıştı.

-Aslında ben görme engelliyim. Uçmaya çalışırsam göle düşebilirim ayrıca senin nerede olduğunu bilmiyorum.

Uçmak dibe batmaktı aslında benim için, yere düşmekti, çakılmaktı...

-Uçmak mı? Vay canına! Kanatların oyuncak değil mi yani?

Güldüm. Kendimi ilk defa özel hissetmiştim.

-Hayır, kanatlarım oyuncak değil.

Bir ses geldi. Kıza ait olmadığından emin olduğum bir ses.

-Elif hadi kızım gidiyoruz.

Ayrılık vakti gelmişti anlaşılan.

-Ben gidiyorum. Gerçekten çok şanslısın benim yerime de uç, özgürce...

Neydi özgürlük?

Özgürlük... Bana gökyüzü kadar uzak olan bu kavram küçük kızın ağzına ne de güzel yakışmıştı. Görebilen, koşabilen yanında ne de hoş durmuştu.

Ben Ayperi. Asla özgür olamayacak Ayperi. Küçük kızın imrenerek baktığı o kanatları kullanamayan Ayperi. Engelimin kusurum olmasına izin vermeyeceğim. Göremiyordum belki ama herkesin imrendiği kanatlara sahiptim. Hepimiz farklıyız. Kimi duyamaz, kimi konuşamaz, kimi yürüyemez, koşamaz. Bunlar seni sen yapan şeyler. Benim ayrıcalığım kanatlarım. Kendimi seviyorum ve kanatlarımla barıştım bugün. Bende olan, başkasında olmayan... Artık çok mutluyum. Ya siz, siz kimsiniz? Siz kendinizi ne kadar tanıyorsunuz?





Meryem Nur KALAY
Mehmet Akif Ersoy Anadolu Lisesi
9. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Biliyorum, hayal gücüm çok güçlü…

ÖZGÜR BİR RUH

Yorucu bir günün ardından televizyonun başında uyuyakalmışım. Gözümü açtığımda zifiri karanlık bir yer, neredeydim acaba? Belki bir ipucu bulurum diye etrafa bakındım. Off, bir şey göremiyorum! İçerisi çok sıcak, sanki iki yanımdan sıkıştırılmış gibiydim. Aman tanrım neredeyim? Saatlerce etrafa bakındım. Nihayet yavaş yavaş güneş doğmaya başladı. Güneşin küçük ışıkları sayesinde bir şeyler görebildim. Etraf kitaplarla dolu, ne işim var burada? Sağıma, soluma bakındım. Beni sıkıştıran şeyler meğerse kitaplarmış. Bir kütüphanede olmalıyım. Ne çok kitap vardı burada? Huzur veren bir yerdi. Aşağı doğru eğildim.

Rafın ikinci bölümündeydim. Nasıl sığmışım ben buraya? Tüm cesaretimi toplayıp aşağı atlamaya karar verdim. Derin bir nefes almıştım. Eğildim ayaklarıma baktım; fakat, o da ne ayaklarım yok. İki kitap kapağının birbiriyle birleşmesiyle yürüyordum. O an anlamıştım ki boyum küçülmemişti, bir kitaba dönüşmüştüm. Kitabın kapağının rengi denizin maviliğinden almıştı. Ürpermiştim biraz, odada koşup durdum. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyordum. Nefes nefese kalmıştım, biraz durakladım. Nasıl geldim ben bu hale? Bir şey olmalı beni buradan kurtaracak, biraz dalgınlıktan sonra sessizliği bozan kapının gıcırtısı ve ayak tıkırtıları. Doğrusu biraz korkmuş ve heyecanlanmıştım. Telaşa kapılmaya başlamıştım bile, ne yapmalıyım? Tanrım bana yardım et ! Ardından gelen dev gibi insanlar, birinin beni görüp olduğum yerden alıp, kütüphaneden çıkmaya başladığını gördüm. Acaba hayatımda yeni bir macera mı başlayacaktı? Önce insan, sonra kitap mı

olduysam şimdi neler bekliyordu beni? Böyle bir dünya var mıydı? Nasıl bir hayal aleminde yaşıyordum? Ben gerçekten neydim?

Yavaş yavaş ilerliyorduk yeni sahibimle. Kütüphaneden çıktığımda dönüp baktım. Kapıda 'Necla Pamukçu Kütüphanesi ' yazıyordu. Sonunda çıkışa gelmiştik. Çıkış işlemleri bittikten sonra yeni sahibim güvenliğe doğru ilerledi. Güvenlikteki görevliyle konuşurken benim gözüm birden duvardaki yazıya takıldı. "Cafer Sadık Abalıoğlu Eğitim ve Kültür Vakfı" yazıyordu. Evet, işte burasıydı. Haftalardır eğitim almak için geldiğim yer burasıydı. Arkadaşlarım, hocalarım… Her cumartesi sabahı heyecanla geldiğim yer. Kendimi bulmaya, kendimi yazmaya meylettiğim yer. Kendi küçük dünyamda bir pencere açtığım yer. Bu pencereden başka dünyalara, başka diyarlara gittiğim yer.

Neydi bu başıma gelenler? Ağlasam mı yoksa gülsem mi halime. Bilemedim. Bir kitap olmak mı? Vakıftan yavaş yavaş ayrılırken yutkundum öylece. Biraz sarsıldım sallanmaktan. Sahibim benim bir kapağıma bakıyordu bir de arka kapak sayfama. Evirip çeviriyordu. Doğrusu başım dönmüştü biraz. Heyecanını hissedebiliyordum. Onun heyecanı bana da geçmişti. Çok geçmeden güzel ve büyük bir eve geldik. Sahibim beni içeride masanın üzerine bıraktı. Oldukça uzun bir zaman oracıkta öylece durdum. Bekledim. Hava kararmıştı. Bu güzel evin her yeri bana mutluluğu, zenginliği, başarıyı hatırlatıyordu. Memnundum buraya gelmekten.

Birden bir gürültüdür aldı ortalığı. Koyu kahverengi ahşap olan merdivenlerden bir çocuk indi hızlıca ve koşa koşa yanıma geldi. Sarışın, maviş maviş gözleri olan ve cin gibi etrafı araştıran bir erkek çocuktu bu. 12-13 yaşlarında olmalıydı. Beni aldığı gibi yine hızla odasına çıktı. Büyük bir merak duygusuyla açtı sayfalarımı. Doğrusu bu duyguyu ilk defa hissediyordum. Birden çok utandım. Sanki içimde sakladığım her şey dökülecekti bir bir. Korktum. Beni okumaya başlarsa bütün sırlarımı öğrenecekti. Ben çırılçıplak öylece kalakalacaktım. Sonra da bütün gizemimi yitirecektim. Artık heyecan duymayacaklardı bana karşı.

Düşündüm , düşündüm. Belki de içimi açarsam onlara, onlar da tıpkı benim gibi yenidünyalara adım atabilecekler, yeni yeni bir sürü karakter tanıyabileceklerdi. Pek çoğuyla dost olurlar belki. Kendi hayatımdan bir kesit sunabilirdim onlara. Onların

hayatlarına dokunabilir, sihirli bir güç olabilirdim, yapabilirdim. İşte, bu düşünce beni çok, ama çok mutlu etti. İçimden oku, haydi oku! diye haykırasım geldi. O kadar sabırsızdım ki. Hadi, okusana çocuk beni! Lütfen oku! Sayfalarımı şöyle bir karıştırdı, ilk sayfalarımla son sayfalarıma baktı. Her bölüm başında bir resim vardı. Bu resimler yazı atölyesindeki arkadaşlarımın resmiydi. İçimde onların hikayeleri vardı. Bir havai fişek gibiydi bu hikayeler. Patlatılana kadar içinde neler barındırdığı anlaşılmıyordu. Patladıktan sonra da seyrine doyum olmuyordu. Onları teker teker inceledi. Sonra en başa döndü. İlk sayfamı çevirdi. Bir mesaj sesi. Komodinin üzerinde duran telefona uzandı. Mesaja karşılık yazdı. Sonra bekledi. Bir daha yazdı. Sonra bekledi, bir daha yazdı. Artık ilgiyi çeken oydu. Tabii onda hem görüntü hem ses hem de yazı vardı. Onunla baş edebilir miydim? Beni yatmadan önce bir kez daha eline aldı. Ama daha kapağımı bile açmadan esnemeye başladı. Uyumaya karar verdi.

O komodinin üzerinde ne kadar kaldığımı hatırlamıyorum. Uzunca bir zaman sonra yardımcı kadın beni önce kitaplığa yerleştirdi. Yeni yuvam mıydı burası ? Bir müddet sonra da bir karton kutunun içine koydu. Tozlandığımı, paslandığımı hissettim. Unutulmuştum. Demek unutulmak böyle bir şeydi. İyi de madem işe yaramayacaktım, neden kitap olmuştum? Halbuki içimde ne güzellikler barındırıyordum. Maalesef henüz kimse görmemişti bu güzellikleri. Yeni maceram başlamadan bitmiş miydi? Galiba bitmişti. Böyle bir son… Ne yazık! Karanlık bir dünyada umutsuzlukla ve üzüntüyle derin bir uykuya daldım.

Büyük bir sarsıntıyla birden uyandım. Gözüme çok yoğun bir gün ışığı girdi ve gözlerim kamaştı. Bunun bir rüya olduğunu ve artık bir rüyadan uyandığımı düşündüm. Sabah olmuştu. Aniden sıcacık kocaman gülümsemeyle karşılaştım. O an hala kitap olduğumun farkına vardım. Üzülmüş müydüm? Bilemiyorum. Okul bahçesindeki tabelayı gördüm. Denizli ili, Acıpayam ilçesi, Cevizli köyü… Bir ilkokuldaydım. Buraya nasıl geldiğimi düşünürken kıvırcık saçlı, kapkara ,derin gözleri olan bir çocuk baktı bana. Çocuğu görünce birden içimde bir şeyler uyandı. Acaba, dedim. Gerçekten beni okur muydu? Evet, gerçekten de beni okudu. Sonraki iki saatin nasıl geçtiğini hatırlamıyorum bile. Çocuğun gözlerindeki sıcacık merak duygusunu gördüm. Bir hikayede yunus-

larla derin okyanuslarda yüzdüğüne, diğerinde ise bir ormanın içinde keşif yaptığına şahit oldum. Her hikayeyle değişen ruh halini, kıkır kıkır gülüşünü, kahramanlarla birlikte yaşadığı hüznü gördüm. Tarif edilebilecek bir şey değildi. Ve hala daha okumaya devam ediyordu. Çok mutluydum. Aklım bana türlü türlü oyunlar oynasa da şimdi anlamıştım ne olduğumu.

Umut daima vardı. İnsanoğluna güvenmek gerek. Neler olduğunu , daha da önemlisi benim ne olduğumu anladığım an gözlerimi açtım. Ben kimdim? Bulmuştum. Ben insanlara umut dağıtmak isteyen, ruhunu kelimelere döken ve bu kelimelerle insanların dünyasında gezinen bir varlıktım. Her okuyucumla diyar diyar dolaşan özgür ruhlu biriydim ben. Kimin dünyasına ne zaman gireceğim hiç bilinmez. Belki de şu an! Kim bilir?



Firuze YÜKSEL
Cumhuriyet Anadolu Lisesi
10. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
En yakın arkadaşım kalemim. Beni her koşulda sorgulamadan dinleyebiliyor. Ayrıca kalemimle birilerinin yüreğine dokunmak, birileriyle aynı duyguları paylaştığını bilmek çok güzel bir duygu.

SARDUNYA

Teypten dönemin en popüler şarkılarından "Arnavut Kaldırımı" yükseliyor.

"Her sözde her gözde şefkat aramam;
Kırıyor kalbimi sonunda nasıl olsa..."

Bir yandan sardunya yapraklarının tozunu alırken diğer yandan ezgisine kapıldığı şarkıyı mırıldanıyor Defne. Kulağında fazla miktarda renkli minik küpeleri, yaşına göre küçük elleri, turuncu kıvırcık saçları çocuk ruhuna eşlik eden bir sevimlilik katıyor Defne'ye. Bacağında tam da bileğinin üstünde küçük balon dövmesi var. Kim tahmin edebilir ki; bu neşeli, çocuk ruhlu kızın kısa bir süre de olsa dedektiflik geçmişi olduğunu? Henüz 26 yaşında olan bu genç kızın küçüklüğünden belliydi belki dedektif olacağı. Bahçelerinde kanadı kırık bir kuş bulduğunda, günlerce gizli gizli takip edip bulmuştu ya en sonunda kuşu o hale getireni. Bulunca ya dek herkese düşünceli ve şüpheci yaklaşmıştı üstelik. İleride de bunu bir meslek olarak yapmanın hayalini kurmaya başlamıştı sonradan. Kitap okumaya da bayılırdı bu genç kız küçüklüğünde. Tek nefeste okuyup bitirdiği polisiye romanları kitaplığına sığmıyordu küçük yaşına meydan okurcasına. Hayalini gerçekleştirmişti de. Kısa bir süre de olsa danışman dedektiflik geçmişi olan Defne; işi kendisi için tehlike taşımaya başlayınca istemeden de olsa mesleğinden vazgeçmek zorunda kaldı.

Doğaya ilgi duymaya başladı sonradan. Çiçeklere, böceklere, yeşile... Hayvanları daha çok sevdi, onlara değer verdi. Ormanda insanlardan, kargaşadan, gürültüden uzak bir ağaç eve yerleşti. Zaten insanlara, hayvanlara, doğaya zarar verenlere duyduğu nefret onlarla aynı havayı bile solumak istememesine neden oluyordu. Hali hazırda yeşile de merak sarmışken böyle sözde "insanlardan" uzakta; sessiz sakin bir yerde yaşamına devam etmek ona iyi gelecekti. İnsan insana, doğaya hele ki savunması olmayan canlılara nasıl olur da zarar verebilirdi? Canının yandığını dahi dile getiremeyen, hiçbir suçu olmayan bu masum hayvanlar adına endişelenmekten kendini alamıyordu. Eskiden sahip olduğu dedektif ruhu galiba onu yavaş yavaş terk ediyordu. Çünkü Defne artık insanlardan korkuyordu.

Ağaç evinin bir köşesine küçük bir bahçe yaratmıştı kendince. Sıklamen, ortanca, menekşe, sardunya... Sahi bu sardunyalara da ne olmuştu böyle? Solmaya yüz tutmuş gibiler. Geçen gün verdiği su fazla mı gelmişti ki? Duyduğuna göre sardunyalar su ve güneş olmadan en uzun süre yaşayabilen çiçekler arasındaymış. İlgisizliğe, sevgisizliğe dayanabilirlermiş uzun bir süre. Tıpkı Defne gibi. Bir ara birisine platonik aşık olmuştu Defne. Günün birinde cesaretini toplayıp sevdiğine açılsa da karşılık bulamamıştı sevgisine. Buna rağmen sevmiş, vazgeçmemişti hemen. Ta ki sevdiği çocuğun başka biriyle ilişkisi olduğunu öğreninceye dek. Dünyası başına yıkılmıştı. Kırılan kalbi bir cam misali kanatmış içini; çok canını yakmış, çok canı yanmıştı. O da ilgisiz, sevgisiz kalmıştı sevdiği karşısında. Bu yüzden sardunyalarda kendini görürdü. Tozunu aldığı yapraklarda o günleri yaşar, çiçeklerinde aşkını hatırlardı. Sardunyalar maziye götürürdü onu. Defne de sardunyaydı ya bir zamanlar. Yaprakları dökülmeden, çiçekleri solmadan önce... Bundandır ki daha bir ilgilenir sardunyalarla.
-Bir dahakine daha dikkatli olurum, ne fazla veririm suyunu ne de susuz bırakırım. Güzel sardunya! Ben senin solmana hiç göz yumar mıyım? Sen sevgisiz, ilgisiz yaşamına devam edebilsen de, ben seni sevgimden mahrum bırakmayacağım!

Sevgi olmadan nasıl mutlu uyanır bir sabaha insan? Gökyüzünde bulutların arasında, bir kuşun kanadına dolar mı özgürlüğünü? Bir kedinin sütünü içerken ki masumiyetinde belirmez mi hiç gülümsemesi? Ya da balkonunu güzelleştiren çiçekleri su-

larken yaşamaz mı yaşamın keyfini? Damlalar çiselerken göğün karanlık bedeninden, yudumladığı çayın yükselen dumanında hissetmez mi en derin huzuru? Sevmeli insan, sevmeli! Gökyüzünü, özgürlüğü sevmeli. Kediyi, çiçeği, böceği sevmeli. Yükselen dumanıyla çayı sevmeli! Sardunya istemese de onu sevmeli! Sevmeli insan, hep sevmeli!



Yüksel Ceren AYDINLIK
Cumhuriyet Anadolu Lisesi
9. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Yazarken kendimi özgür hissediyorum.
Yazdıklarım, yaşadıklarım ve ben yazdıklarıma hesap vermiyorum.

KUNDURA

Genellikle olduğu gibi güne gözlerimi mutlulukla açtım ve penceremden giren güneş ışıkları içimi ısıttı, biraz gözlerimi alsa da bu güneşi seviyordum.

Nihayet yatağımdan doğrulup kafamı sol tarafa çevirmemle iki yıl önce vefat eden babamın ölmeden önce aldığı son hediyesi geldi gözlerimin önüne iki yıldır bir kez olsun çıkarmadım ayağımdan, o kundurada hatıralarım saklı. Eskiden gelir kundura sevdam, babam da çok severdi, belki de sırf babam seviyor diye sevmişimdir, bilmiyorum...

Önüme gelen sarı saçlarımla baş etmeye çalışırken aynaya bakınca gözlerimdeki maviliğin daha da derinleştiğini ve sanki baktıkça boğulduğumu hissettim. İnsan hiç kendi gözlerinde boğulur mu?

Havluyla yüzümü kurularken gözüme takılan saat tüm enerjimi aldı diyebilirim, bu şaka olmalı...

İşe yaklaşık bir saat geciktim hala hazır değilim, hala yüzüm ıslak ve hala bir şey yapmadan öylece saate bakıyorum. Daha iki gün önce patronumla iş ayakkabısı giymediğim için sorun yaşamıştık yetmezmiş gibi bir de bu çıktı, o kadar huysuz ve kötü biri ki tek dileğim işimden olmamak.

Evden aceleyle nasıl çıktığımı bilemeden kendimi durakta buldum. Geçmek bilmeyen dakikaların ardından gelen otobüse hızla bindim tahmin ettiğim gibi yine çok dolu , insanlar kalabalık arasında nefes almaktan bile çekiniyor, ben de dahil.

Hay aksi! Bir de bu kırmızı ışık eksikti, tam oldu , acelem var

acelem !..

Her zaman yaklaşık on beş dakikada geldiğim yolu bugün tahminen yirmi beş dakikada geldim, sanırım bugün tersimden kalktım. Her şeyin bu kadar ters gitmesine gerçekten hayret ediyorum. "Sen kendini ne zannediyorsun da benden sonra işe geliyorsun", la başlayan cümlelerin ardı arkası kesilmedi, her gün -mecburiyetten yaptığım bu nakliyat işi bana göre olmasa da - bu adamın çirkin yüzüne tahammülüm kalmasa da beni üzen bu İstanbul da yaşayabilmek ve geçinmek için başka hiçbir çarem yok.

"Abi, biraz daha yaklaştır şu tekli koltuğu! " Bu kelimelerim kendimi yemeğe atmadan söylediğim son cümle oldu, İstanbul un varoş semtlerinden birindeyim geldiğim lokantada yalnızca iki çeşit yemek olması da cabası.

İşe geldiğimden beri nakliyat kamyonuyla sokak sokak ilerliyorum fakat karşımdaki adamın hali yaptığım işten memnun kalmamış gibi görünüyor. Bu insanları özellikle bugün anlayamıyorum gerçekten işçi olmak bu kadar mı zor bu devirde, eşyalarını taşıdığım adam yarım saat yediğim Yemeyi sorun ediyor, güya çok geç kalmışım.

Caddebostan'da ilerliyorum, bir çok kez kırmızı ışığa takıldım ve şu an sorumlusu ben olduğum arabayı patrona teslim etmeye geciktim, gün boyu yediğim azarlardan sonra geç kalmış olmam artık beni telaşlandırmıyor, bugünkü ev sahibi patronumu arayıp çalışanınızdan şikayetçiyim demiş ve tabi ki kim olduğumu da söylemiş.

Kamyonu teslim etmeye gider gitmez demir kapının ardından hızla yanıma doğru gelen patronumu görüyorum. Benim aşağı inmemle onun yine "sen kendine ..., ve son cümlesi de o kunduralar bir daha işte giyilmeyecek , o ayakkabıları çıkaracaksın" oldu .Bu insanların ayakkabımla derdi ne , bu adam canı her kızmak istediğinde ayakkabım mı saracak?...

Eve gider gitmez kendimi yatağa attım ve bedenimin uykuya teslim olmasını bekledim.

"Böyle iş olmaz olsun! Aylardır çekmediğim kalmadı "

"Haddini bil dedim sana! ..."

Hayır, hayır işten atılmak istemiyorum çalışacak bir yerim yok, bulabileceğim bir iş yok.

"Hemen çıkar o ayakkabıları, hemen dedim sana! , bundan son-

ra çalışma saatleri içinde iş kıyafetleri ve iş ayakkabısı giyilecek!

Babamdan yadigar olan bu kunduruları içim yana yana veriyorum, dememle iki yıldır ayağımdan çıkmayan ayakkabıların çöpe gidişini izledim...

Ağlıyorum, kimse duymuyor mu? Sessiz çığlıklar atıyor olmalıyım. Neredesiniz? , kimse yok mu? ...

Soluk soluğa kalktığım yatağım bana dipsiz bir kuyu gibi gelirken tek isteğim o ayakkabıları giymek oldu, diğer dileğim bunların bir rüya olmasıydı... Evet, her şey kötü bir rüyaydı ve önümde her gün azarlanacağım sayısız iş günü vardı...



Berfin Alime MADEN
Türk Eğitim Vakfı Anadolu Lisesi
9. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Ben, kalemim olmadan eksiğim.

KAKTÜS ÇİÇEĞİ

Elime batan dikeni ani bir refleksle attım. Kanamaya yüz tutan parmağıma yüzümü buruşturdum, ağzıma götürüp emdim. Metalik, bu canhıraş halime acıyan tat dilime kondu. Sinirlenip yarayı önemsemeden devam ettim. Önemseyip gözümde büyütürsem iyileşmezdi çünkü. Her yara gibi… Toprağı kıymetli kemiğini saklamak isteyen bir köpek edasıyla eşelemeye başladım. Mezarlık, zihnim gibi sessiz ve sakindi. Yeterli derinliğe ulaştığımı düşününce beyaz tenimde bariz bir kontrast oluşturan çamuru pantolonuma sildim. Yanımdaki sessizliğe inat bolca hışırdayan, içerisinden kaktüsü çıkardığım poşete baktım. Kaktüs, onu poşete hapsetmeme sinirlenmiş gibi dikenleriyle her tarafını yırtmıştı. Kısa bir hışırtı daha çıkardı, bana elveda dedi. İlk esintiyle yanımdan uçup gitti.

Aklımda kaktüsü aldığım dükkân canlandı. Girdiğin anda sarhoş eden bir çiçek kokusu… Sağında mor, pembe ya da kenarı beyaz, ortası lila menekşeler. Ve her biri güzelliklerinin farkındaymışçasına kibirli… Özenle hazırlanmış buketler, bütün güllerin sapı aynı boyda kesilmiş. Renk, düzen ve ahengin yavaşça yaptığı vals, arkada kısık sesle çalan İspanyolca şarkı... Büyüleyici bir yerdi. Simetrik şekilde dizilmiş küçüklü büyüklü kaktüslere yöneldim. Yeşil saksıda üstünde üç dört tane küçük çiçek açmış bir taneyi beğendim. Tam almaya karar vermiştim ki saksısının üstünde 'Kaktüsün bile açtığı yerde sevdiğinle sarılmak imkânsız değildir.' yazdığını gördüm. Kendimce söylenmeye başladım.
-Hah, imkânsız değilmişmiş… Kendi adına konuş!

-Kaktüs bir terbiyesizlik mi yaptı hanımefendi?

Aniden arkamdan gelen munzur sesle irkildim hatta neredeyse kaktüsü düşürüyordum. Hemen onu raftaki yerine koydum. Siyah gömlek ve pantolonunun üstündeki yemyeşil, canlı önlük göze batıyordu. Sanki içten içe matem tutuyor da çehresi ondan habersiz gülümsüyor gibi.

-Yok, ben… Başka birini almaya karar verdim sadece.

-Eğer nereye koyacağınızı söylerseniz yardımcı olabilirim. Bakın şuradaki pencere önünde harika durur. Bu ise tam…

-Hayır hayır, eve koymayacağım. Dikeceğim.

Güldü ve gamzesi durgun göle atılan taş misali belirdi, oluşturduğu dalgalar gözlerimde yayıldı.

-Arka bahçenizde kendi çölünüzü mü kurmayı planlıyorsunuz? Bu günlerde kaktüsleri diken olmuyor da… Bakın o yüzden saksıları böyle süslü, konulduğu yerde güzel dursun diye.

Rafın en arkalarında düz, kiremit saksıda bir tane görüp hemen uzandım. Yeşilinin tonu diğerlerine göre daha açıktı. Sade bir saksının içinde bile hoş, sevimli gözüküyordu. Bu sadece ona ait bir özellik miydi, ben kaktüsleri sevdiğim için mi böyle görüyordum anlamadım. Kaktüsleri önceden de sever miydim? Evet, o severdi çünkü… Birden beraber çalıştığımız Eğitim ve Kültür Vakfı'ndaki bir anımız canlandı. "Kütüphanedeki pencerenin önü çok boş geldi gözüme, Sema Hanım'a söyledim küçük kaktüsler koyacağız oraya... Güzel dururlar bence yeşil yeşil, içimiz açılır değil mi?" demişti bana. Daha sonra beraber özenle dizmiştik hepsini. Onların saksıları da böyle kiremitten ve sadeydiler.

-İşte, bunu almak istiyorum ben!

Elinde seçtiğim kaktüsle kasaya yöneldi. Ödemeyi acelem var gibi yapıp iyi günler bile dilemeden çıkmıştım. Kabul etmek gerekirse biraz kabalık ettim, adamcağız nereden bilecekti benim kaktüsü bir mezarlığa dikeceğimi. Özenle saksısından çıkardım ve eşelediğim yere bir yapboz parçası gibi oturttum. Eserime gururla bakarken yan mezarlıktaki çiçekler var gücüyle bana el sallıyordu. 'Bu ne böyle? Mezarlık mı çiçek bahçesi mi belli değil!' diye düşündüm. Yaş toprağın üstünde renk renk sardunya, gül ve menekşeler… Belki de biraz kıskandığımdan 'Aman canım, benim kaktüsümün nesi var?' deyip toprağı hızlı hızlı elimle düzeltim ancak aniden parmağıma tutunuveren dikenle elimi çekmek

zorunda kaldım. Bugün parmağımla kaktüs çılgın aşıklar gibi bir türlü ayrılamıyorlardı. Kendime mi kaktüse mi sinirlendim yoksa uçup beni yalnız bırakan poşete mi bilmem. Sinirlendim işte.
-A aaa, ne biçim bitkisin sen böyle? Biraz uysal olsana!
-Bu kaktüslerin gerçekten bir terbiye dersine ihtiyacı var.

Şaşkınlıkla sesin geldiği yere yöneldiğimde yine durgun göle düşmüş bir taşla karşılaştım. Bu sefer istemsiz ben de gülümsedim. Yanımdaki çiçek dolu mezarlığa yaklaştı, ucuna kadar gelince durdu. Bir süre toprağı 'Bak, ben geldim.' der gibi sadece gözleriyle selamladı. Sessizliğimize ilk o gül dikeni batırdı, açtığı yaradan metalik ve canhıraş halimize acıyan bir cümle daha düştü toprağa.
-Annemi ziyarete geldim. Gerçi ben her hafta geliyorum ama sizi hiç buralarda görememiştim daha önce?
-Benim evim şehir dışında. İki üç ayda bir anca gelebiliyorum… Nişanlım Denizlili olunca buraya gömdüler.

Bakışları mezar taşına döndü, kafasını yavaşça salladı.
-Başınız sağ olsun, dedi samimi bir sesle.

Daha sonra ise yanıma gelip eserime baktı.
-Kaktüs… Neden?

Derin bir nefes aldım ancak ciğerime ulaşamadan boğazımdaki düğümde takılı kalacağından emindim. Yine de bir umut aldım işte, bile bile.
-Dediğim gibi, şehir dışında yaşıyorum ve sık gelemiyorum. Eskiden her geldiğimde büyük bir çiçek buketi getirirdim, gelemediğim günler adına özür diler gibi… Fakat birkaç ay sonra tekrar ziyaret ettiğimde mezarın üstündeki çiçekler solmuş, rengi atmış olurdu ve sanki… Kimsesiz birinin mezarı gibi bakımsız gözükürdü.

Söylediğim her kelime iğneye dönüşüp ağzımdan çıkarken acıtıyordu. Kalbim adeta vücuduma kan değil suçluluk duygusu yayıyordu.
-Ben de sonunda bu görüntüyle karşılaşıp üzülmekten bıktım. Az bakım isteyen, güzel bir bitki düşündüm.
-Aklına da kaktüs geldi.
-Kesinlikle! Artık ziyarete geldiğimde yeşil ve güzel kaktüslerle karşılaşacağım, çöp haline gelmiş çiçeklerle değil.

Yüzünde kırık bir tebessümle 'İnsanların beğenmediği bu kak-

tüsler ne işlere yarıyor.' dedi. Elini uzattı:
-Baha Kibar.

Elimdeki çamurla göz göze gelince tokalaşmaktan çekindim. Aklımı okumuş gibi gülümsedi, yerden biraz toprak alıp iyice sıktı. Tekrar elini uzattığında ikimizin de eli pisti ve çekinmeme gerek yoktu. Bu kadar düşünceli olmasına hayretle bakarken havadaki elini tuttum:
-Elif Aktaş, memnun oldum.

Kırışıklıklarla bezenmiş yüzünde gamzesi bir inci gibi beliren yaşlı adam, bu anıyı okumaya son verdi. Sayfanın arasına sıkıştırılmış bir yara bandı olduğunu görünce burukça gülümsedi. Genç kadının önemsemediği yaranın iyileşmesi için bu bandı parmağına yapıştırdığı zamanı beyninde canlandırdı. Yara önemsemezsen değil iyileşmesine yardım edersen kapanırdı. Yara bandını tekrar sayfaların arasına sıkıştırdı, günlüğü kapattı. Gözünden geçen milyonlarca duygu ve düşünce yavaşça yanaklarından süzüldü. Kafasını kaldırıp mezar taşındaki iki kelimeyi defalarca okudu: Elif Kibar…

Yerden destek alarak ayağa kalktı ve dikili olan farklı yeşil tonlarıyla mezarı boyamış kaktüslere baktı. Birden aklına bir şey gelmiş gibi eğildi, kaktüslerin üstündeki çiçekleri koparıp kenara atmaya başladı. İçinden 'Kaktüslerin çiçek açtığı bu dünyada sevdiğine sarılmak imkânsız değilse buradaki kaktüsler çiçeksiz kalmalı. Benim onsuz kaldığım gibi...' diye geçirdi.



Gül Cennet SALDIRAN
Kazım Kaynak Anadolu Lisesi
10. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Kelimeler benim kütüphanem, ne istersem bulabilir ve bunu kağıda dökebilirim.

YARIN SABAH

Zifiri karanlıkta hızla ilerleyen, kamburu yüzünden başını eğmek mecburiyetinde kalmış, uzun boylu, yaşlı bir adam. Dengesini sağlamak için iki elini yanlara doğru açan bu yaşlı adamın yürüyüşü, gündüz gözüyle olsaydı muhakkak az evvel yanından geçtiği çocuğu korkutmayacak, güldürecekti. ''Bu hayatta olayların ne zaman cereyan ettiği, insanoğlunun olaylara tepkisini belirliyordu. Zavallı yavrucağı korkuttum. Umarım çok aldırış etmez ufaklık." deyip iç çekmişti yaşlı adam.

İnsanoğlu bir oyun hamuruydu ve hayatın ona sunduğu anlık olaylarla şekilleniyordu. Her zaman farklı bir şekle bürünüyordu. Veyahut buna hayat değil, yıldızlar da desek pek kusurlu olmaz. Tıpkı bu yaşlı adamın da inandığı hatta kendine meslek olarak benimsediği gibi. Hızla ilerleyen yaşlı adam, sabahın bu insanı ürperttiği vakitte etrafını inceleme fırsatı bulamadan, koca gür ağaçların arasından devasa ve eski görünümlü tren istasyonuna doğru ilerliyordu. Çok geçmeden de istediği yere ulaştı. Elindeki garip çuvalı anımsatan bavulunu yere bırakıp bilet kontrolü yapan görevliye bileti vermek için elini soğuk, asker yeşili, uzun ceketinin iç cebine soktu. Bileti bulup görevliye uzattı. Görevli bileti kontrol etti. Elinde zımbaya benzer bir aletle deldikten sonra geri verdi. Ardından yerdeki bavulunu kaptığı gibi trenin içine girdi.

Yaşlı adam trenin içerisinde olmasına rağmen hızından hiçbir şey kaybetmeden oturacağı yeri aramaya koyuldu. Amcanın hızlı yürüyüşünden olsa gerek, kalbi yaramaz çocuklar gibi inip çıkıyordu. Bu durum yaşlı amcayı gereğinden fazla yormuştu. Tabi

bu durumda kamburu ve kamburunu zorlayan bavulu da etkiliydi. Bavulunun o kadar da ağır olmaması gerekiyordu. Acaba çok yorulduğundan mıydı ki hafif olan bavulun ağırlaşması? ‘’Çok yaşlandın Agah Efendi, çok.” dedi kendi kendine. Nihayet trende oturacağı yeri bulan Agah Amca’nın içini bir sevinç kapladı. Hemen koltuğa oturdu ve bavulunu da hızlı bir hareketle oturduğu koltuğun altına yerleştirdi. Biraz da olsa rahatlamıştı, bulunduğu yeri incelemeye başladı. Her yerde boğucu bir mavilik hakimdi; koltukta, perdede, yere sermiş oldukları halıda bile bu aynı ton maviliklere rastlanılıyordu. Bu boğuculuktan sıkılan Agah Amca yanında oturan üç gence baktı; ikisi erkek, biri kızdı. Erkeklerde çok büyük bir ciddiyet vardı.

“Sanki dünyayı korkunç bir ölümdem kurtaracakmış gibi halleri vardı .” diye geçirdi içinden Agah Amca, ama kız çok sempatikti. Hele o yeşil gözleriyle insana bakınca ayrı bir huzur doluyordu insan. Tabi bu gençler de ona bakıyorlardı. Hep çok konuşurdu ama boş değildi konuştukları. İnsanları çok iyi tahlil ederdi. Bu duruma da pek şaşılmamalı. Kendini tutamadı,

- Merhaba gençler, ben Astrolog Agah BÜYÜKBAŞ, dedi. Yeşil gözlerini kocaman açan genç kız:

-Merhaba, ben Ege, yoksa siz ünlü Astrolog Agah BÜYÜKBAŞ mısınız? Ardından söze yanında oturan, esmer, ciddi yüzlü çocuk girdi.

-Merhabalar efendim, ben de Mert. Sonra arkadaşı Ege’ye dönerek:

-Öyle olduğunu söyledi ya neden saf gibi bir daha soruyorsun ki? Bu söz üzerine Ege gözlerini devirdi. Gençlerin bu tatlı atışmaları yaşlı Agah Amca’yı güldürmüştü. O gülünce sağ yanağında tatlı bir gamze oluşuyordu. O kadar çukurdu ki bu gamze, sanki dünyanın tüm acıları, kederleri sıkışıp Agah Amca’nın yanağındaki çukuru oluşturmuştu. Gecenin, güne kavuşmak için akrep ve yelkovanı yarıştırdığı bu, dört sularında ama olsun bu gamze ona o kadar çok yakışıyordu ki onu dünyanın en tatlı ihtiyarı yapıyordu.

-Sorun değil delikanlı, insanlar ani yaşadığı şoktan dolayı duyduklarını tekrar tekrar sorarlar, bu gayet normal ve psikolojik bir tepkidir, dedi az önce söz alan Mert’e dönerek, daha sonra Ege’ye baktı ve çok samimi bir şekilde

- Evet kızım, ben oyum, dedi.

-Sizden bir şey rica etsem. Benim de burç yorumuma bakar mısınız? Lütfen!

- Bakarım Ege ama önce biraz dinlenmeliyim. Çok önemli bir görev aldım, sadık bir dostumun kızının bana ihtiyacı var. İç dünyasıyla savaş vermek durumunda. Ona yardım etmezsem, birkaç gün içinde hayatına son verecek zavallı kızcağız.

Gözlerini yumdu tüm yorgunluğuna meydan okurcasına. Hayat çok garipti ve insanlara çok ağır bedeller ödetirdi. Yaşlı Agah Efendi de ödemişti bu bedelleri. Uzun, beyaz sakallarının sivri kısmının sararmış ucu şahitti bütün bedellere. Hele yüzündeki çizgiler, onlar bu bedellerin sesiz şahitleriydi. Alnındaki o en büyük yara, annesini kaybının şahidi, yanağındaki ise babasının. Peki o gözünün altındaki morarmış çizgi de neyin nesiydi? O, hayatta tek sevdiği kadının giderkenki acısını Agah Amca'ya bıraktığı koca bir armağandı sanki.

Derin bir uykunun kollarından kendini almayı başaran Astrolog Agah Amca, hemen tedirgin bir şekilde etrafına bakınmaya başlamıştı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama gün çoktan ağarmıştı. Yaşlılıktan olsa gerek çok uyumuştu ama değmişti de. Tüm yorgunluğu akıp giden saatlerle birlikte buhar olmuş, zamana karışmıştı. Gençlere verdiği sözü tutmak üzere çantasındaki zodyak haritasını çıkarmak için koltuğun altına uzandı, bavulu oradan çıkardı ama bir gariplik vardı. Bu bavul yeniydi. Oysaki Agah Amca'nın bavulu yıpranmış, eski bir bavuldu. Bavulu açınca içerisinde kıyafet olduğunu gören yaşlı Astrolog, telaşla bağırdı:

- Nerede, nerede benim bavulum? Bulun onu, bulun. Genç bir kızın hayatı söz konusu, diye bağırınca başta birlikte kaldığı gençler olmak üzere herkes uykusundan sıçradı.

- Ne oluyor Agah amca? diye sordu, korku içerisinde Ege:

- Ne mi oldu bavulum? Başka birinin bavuluyla karışmış, ben şimdi zavallı Helya'ya nasıl yardım edeceğim? Bavulda kızın ev adresi yazıyordu. Onu muhakkak bulmalıyım.

Ağlıyordu Agah Amca. Bir facia yaşamaktan, kızı kurtaramamaktan endişe duyuyordu. Onu kurtarmalıydı, genç bir kızın solup gitmesine izin veremezdi.

-Sakin olun efendim, siz çantanızı tarif edin, biz arkadaşımızla bulup getiririz o bavulu size. Agah amca titreyen sesiyle bavulu

tarif etmişti gençlere. Gençler karıştırılan bavulu da yanlarına alarak koca treni aramaya koyuldular. Gençler gideli yarım saat olmuştu ama ne gelen vardı ne de giden. Geçip giden dakikalar yaşlı adamın beyninde farklı senaryolar yazmasına sebep oluyordu. Bu düşünceler üzerinden çok geçmeden gençler ellerinde Agah Amca'nın bavuluyla geri döndüler. Agah Amca sevinçten çocuklar gibi kahkaha atarken, onunla birlikte Ege ve arkadaşları da Agah Amca'nın mutluluğuna eşlik ettiler. Yaşlı adamın ağarmış ela gözlerinden bir damla yaş süzüldü acılarıyla çizilmiş yanağına doğru. Bu yaş ona bu son birkaç dakikanın acısını dışarı atma fırsatı sunmuştu.

-Hadi bak bakalım, kızın yazdığı adres duruyor mu çantanda? Ege'nin sorusu üzerine yaşlı Agah Amca; titreyen, buruşuk parmaklarıyla bavulun fermuarını açtı ve bir zarf çıkarıp Ege'ye uzattı.

-Bak bakalım bu mu? Benim gözlerim artık o kadar güçlü değil. Genç kız kendisine uzatılan mektubu alıp inceledi. Evet, mektupta adres yazıyordu ama tarih iki yıl öncesine aitti.

-Agah Amca bu kız sana bu mektubu ne zaman yazmıştı? Yaşlı adam birkaç anlığına dalarmış gibi olsa da toparlanıp :

- Üç gün evvel elime ulaştı, haberi alır almaz yola çıktım. Ege bu gerçeği söyleyip söylememek arasında kalarak bir anda:

- Ama bu imkansız, bu mektup iki yıl öncesine ait. Yaşlı Astrolog duyduğu şeye bir türlü anlam veremiyordu. Nasıl olurdu, yaşlı olabilirdi ama dün gibi hatırlıyordu mektubun eline üç gün önce verildiğini. Kızın mektubu o hafta içinde yazdığı, mektubu okurkenki duyguları bile hala hatırındaydı.

"Ben bir ağaçta yeşil bir yapraktım, zamanla öyle yıprattılar ki sarardım, soldum. Öyle bir yeşildim ki insanlara yaşama umudu olurdum ama şimdi bağlı olduğum bu ağaca bile ölüm kusuyorum ve gün gelecek, ben artık bu ağaca yaşamı verebilmek için bizi birbirimize bağlayan o ince dalı koparacağım. Yere düşeceğim, üzerime basacaklar, zaten sararmış olan, beni bu sefer çiğneyecekler ve ben toprağa karışacağım . Bu bağı ben koparmadan beni hayata bağla, lütfen!"

Kızın mektupta yazdıkları yaşlı adamı ağlatmış, onun yüreğinde koca bir yara meydana getirmişti.

Trenden ineli yarım saat olmuştu. Nihayet eski dostunun evine

varmıştı. Elini kaldırıp kapıyı tıklattı. Sonra da kendini derin düşüncelerin sıcak kollarına teslim etti. Nasıl olurdu, bir türlü aklı almıyordu, kapı açılınca düşüncelerinden sıyrılıp kapıyı açan kişiye baktı. Orta yaşlarda bir kadındı.

-Buyrun, dedi kadın, sorgular gibi bakan bakışlarından sonra.

-Ben Helya AKSOY'a bakmıştım. Rahmetli Astsubay Erol AKSOY'un kızı. Kadının yüzü birden acılı bir anne hüznüne büründü.

-O kız öleli iki sene oldu bey amca. Ben de bir hafta önce taşındım buraya, komşular söyledi.

Agah Amca'nın yüreğine bir kor düşmüştü. Dokunduğu her yeri küle çeviren, hissetiği tüm duygular birer birer bıçaklarını sapladılar Agah Amca'nın acılardan bitap düşmüş yüreğine.

-Agah Amca sen yine geldin değil mi? Benimki de soru ya, iki yıldır hep geliyorsun. Agah Amca ağlayan sesiyle:

- Sen kimsin? Adam acımaklı bir sesle:

- Ben buranın beş yıldır yöneticisiyim. Genç Helya'yı tanırım, iki yıl önce dayanamayıp intihar etti zavallıcık. Sen de o öldüğünden beri buraya geldikçe onu soruyorsun bana.

Duyduklarından sonra tek kelime etmeyen Agah Amca binadan çıktı. Yirmi dakika olmuştu. O yirmi dakika boyunca tren istasyonuna kadar yürüdü. Kafasında tüm günün yorgunluğu, kalbinde bir umudun cesediyle. O eve gidiyordu, iki yıl önce Helya'yı kurtarmak için gittiğinde onun intihar haberini alan Agah Amca, o ölümden sonra tramva geçirmişti. Koskoca iki yıl boyunca her gün onu kurtarma umuduyla uyanan Agah Amca, her günün sonunda yüreğine o cesedi gömüp evine dönüyordu.

- Eve dönüyorsun Agah, yarın tekrardan Helya'yı kurtarma umudunu her günün sonunda kalbine gömmek zorunda kalsan bile, ertesi sabahı iple çekip ölmüş bir kızı hayata bağlamak için yollara düşeceksin.

Ömründe kalan kaç günü vardı bilinmez ama kalan günlerini bir kızı kurtarma umuduyla besleyecekti koca yürekli Agah Amca. Ölüler de kurtarılmaya değerdi çünkü...





Büşra Nur HORZUM
Hakkı Dereköylü Güzel Sanatlar Lisesi
10. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Duygularımı ifade etmekte dudaklarım, gözlerim ya da sözlerim becerikli değil. Kelimelerim, dudaklarımdan çıkarkenki halinden farklı bir şekilde kalemimden daha huzurlu kağıda dökülüyor.

KEŞKE

Gök haykırışlarıyla ağlarken tüm sokaklar suyla doldu. Yağmur her yeri ele geçirdi; sokakları, evleri ve tarlaları. Şehirde yaşayan herkes tsunami yaşanıyor gibi hissetti. Yollardan akan suların içindeki ağaç dalları, çatıdan düşen eşyalar herkesi korkutuyordu. Bir kişi hariç! Dioni. Dioni pencerenin karşısına kırmızı koltuğuna kurulmuş, boncuk boncuk gözleriyle yoldan akan suyu izliyordu. Çocukluğundan beri yağmuru çok severdi. Yağmur onun için bir lütuftu, Tanrı'nın bulutlar arasından onlara verdiği lütfu izlemezse günah işleyeceğini düşünürdü.

O iri gözler arasındaki heyecanlı parıltıyla camın ardından tıpkı nehir gibi görünen suyu izlerken odasının kapısı aralandı. Annesi kadife, gül kurusu pijamasıyla mor renkli duvarların önünde durdu. "Dioni? Neden uyumuyorsun?" diye seslendi ."İzliyorum, yağmuru izliyorum." Annesi apaçık belli olan kızının dikkatsiz cevabını kafasıyla onayladı ve mırıldandı. "Çok geç yatma. Yarın babaannene gideceğiz." Dioni tepki vermeden öylece çıkıp gitti orta yaşlı kadın odadan. Dioni de pek umursamadı, gözleri pencerenin ardındaki güzellikten kopamıyordu. Dioni büyük bir hevesle iki senedir istikrarlı bir şekilde yeşile boyadığı saçlarını ensesine doğru itekledi ve bacaklarını kavuşturup dayadı dirseklerini diz kapaklarına. Yağmur onu her zaman düşünme çukuruna iterdi. Karşı gelmeden tekrar tekrar düşerdi cılız bedeni de o

çukura. Annesi zihninin kapısını çaldığında hemen içeri aldı onu. Ona her zaman yönetici gibi davranan annesini.

Dioni pek konuşkan bir kız değildi, en azından annesine göre. Annesi onu hep yanlış tasvir ederdi insanlara tıpkı babası gibi. Kızım derdi pek sosyal değildir, insanları sevmez. Eklerdi sonra da konuşmayı sevmez, biraz soğuktur. Ama hiç de öyle değildi. Aslında Dioni içinde bir volkan varmışçasına sıcaktı, içtendi. Kimseye sahte tavırlarla karşılık vermezdi, fakat insanlar onunla konuşmayınca neye karşılık verebilirdi ki? Birisi bir kelime etse volkanını patlatıverirdi ama yoktu işte o birisi. Kayıptı, bulunamazdı. Dioni'nin arkadaşı yoktu çünkü o okuldaki insanları anlayamıyordu. Neden arkadaş arasında erkeklerden bahsedildiğini ya da makyaj yapıldığını. Konuşulabilmeye değer olan şeyler yalnızca bunlar mıydı yani? Sohbet edebileceği insanlar olsa Dioni onlarca konuşacak şey bulurdu. Ağaçlar, insanlar, hayvanlar, ilginç yerler, tarih, sanat... Ama hayır, onun yaşıtları bu konulardan bahsettiğini duyunca Dioni'nin arkasından 'ne sıkıcı! 'diye bahsediyordu. Ayrıca Dioni soğuk da değildi. Kim olursa olsun sıcacık kalbiyle hitap ederdi onlara... Fakat… Fakat utangaçtı işte.

Birden kendine geldi karşısındaki sallanan ele bakarak. Tam karşıdaki binanın bahçesinde birisi Dioni'ye el sallıyordu. Yüzünde de bir tebessüm vardı, annesinden bile görmediği cinsten bir tebessüm. Genç kızın el sallaması durduğunda ona gülümsemeyi unutmuştu Dioni, karşıdan nutku tutulmuş gibi görünüyordu. Yalan da değildi. O kadar şaşkındı ki tek kelime edemezdi. Bu kızı son üç beş senedir görüyordu. Yanındaki iki kızla birlikte evlerinin arkasındaki ormana gidip gelirdi hep. Mütemadiyen bahçelerinde kesilmiş odunlar üst üste dizilmiş dururdu, minik patates tarlalarının yanında. Ayrıca bu üç kız kendinden çok büyük sayılmazlardı. Dioni kızları nasıl kıskandığını anımsadı. Üçü kardeş gibiydiler, birbirlerine sık sık sarılırlardı ve el ele, kol kola yürürlerdi. Ona el sallayan o şirin kız aralarındaki diğerlerine göre daha esmer olandı. Kısa boylu ama dirençli bir bedene sahipti ve yine de zayıftı. Kız sırtını dönüp evine girdiğinde bile Dioni dakikalarca baktı eve. Keşke onlar gibi olabilseydim diye düşündü.

Ertesi sabah güneş gözlerini delici ışığıyla dürtüklerken dayanamayıp açtı gözlerini, yataktan kalkması da uzun sürmedi. Yataktan ayrılırken pijamasıyla aynı renkteki mavi terliklerini ge-

çirdi ayaklarına. Penceresini açıp derin bir nefes çekti ciğerlerine, aldığı nefesin işe yaramaz hâlini dışarı solurken esnedi. Esneyişi işittiği gülüş sesiyle son buldu. Evin balkonunda kahvaltı eden üç kız ona gülüyordu. Dioni, çok utandı. Yanakları bir çilek oldu, gözleri de bir kelebek gibi narince kaçtı o kızlardan. Pencereyi açık bırakıp mutfağa koşarak indi. Rezil olmuş hissediyordu ama bir yandan da sırıtmasına engel olamıyordu. Aldığı küçücük tebessüm bile onun eteklerine zil çaldırırdı ne de olsa.

"Kıpkırmızısın. Hasta mı olacaksın? Ateşin mi var Dioni ?" Annesi tüm sözleri sıraladı kızının hâlini görür görmez elini alnına koyarken. "Yorgun hissediyorsan bugün babaannene gelmeyebilirsin." diye konuştu elini kızının yanağına yerleştirirken. "Tamam." dedi Dioni "Evde kalmam iyi olur." Annesinin elleri arasından ayrılıp kahvaltı masasına oturdu. Babasını beklerken tabağını doldurdu. Kahvaltı boyunca sonradan inen babasıyla da annesiyle de konuşmadı. Ağzına nefret ettiği kaymaktan atarken gülümseyerek o kızları düşünüyordu. Ne yediğini bilmiyordu. Ne yediğini bilse çoktan tabağına düşerdi ağzındaki kaymak. Ailesi gittikten sonra birkaç saat salonda öylesine oturup televizyon seyretti. Birkaç saatin sonunda saat on ikiye geldiğinde ve büyük ahşap saatlerinin çanı çaldığında televizyonu kapatıp üstünü değiştirdi. Evden çıkarken sırt çantasına anahtarını koydu. Nereye gideceğini bilmiyordu.

Ayakları onu sokağın arkasındaki ormana götürürken doğayı hissedip, işitebilmek için üstündeki tulum gibi büyük koyu yeşil kulaklıklarını boynuna asıp dinledi. Kuşları ve rüzgârla dans eden oynak ağaçların çıkardığı şırıltıyı dinledi. "Adın Dioni mi?" Ardından gelen sese döndü, ince sesin sahibinin o üç kızdan kırmızı saçlı olanına ait olduğunu gördü. Nerden biliyordu adını? Fazla sustuğunu fark ettiğinde hızlıca "Evet" dedi kısık sesi. "Ben İgo." diye konuştu kızıl saçlı Dioni'ye yaklaşırken. "Kaç yaşındasın Dioni?" dedi sonra. Dioni kızı kendi deyimiyle analiz etmeden önce onu cevapladı. "On sekiz."

Kızın saçları uzun, kat kat ve dalgalıydı. Kızıl bir denizi andırıyordu saçının dalgaları. Gözleri de o denizin karasıydı, kahveydi iri gözler. Ayrıca bu iri gözler çok nazik bakıyordu, parıltısı bile kibarca göz kırpıyordu insana. Vücudu tıpkı Dioni gibi incecikti, bembeyaz bir bulut gibi olan bacakları uzun ve cılızdı. Dioni ona

sarılsa kolları arasında bir fidan mı yoksa insan mı olduğu düşünürdü. Şimdi giyindiği kırmızı elbise onu bir güle benzetmişti. Kısa kolluydu elbisesi, belini sarıyordu-inceliğini göz önüne çıkarıyordu- ve eteği tarafı diz kapağından iki karış yukarıdaydı. Bacaklarının neredeyse tamamı açıktaydı. "Arkadaşlığı sevmiyor musun?" diyerek dikkati kendine çekti İgo. Bunu yapmadan önce tıpkı Dioni'nin kendisine yaptığı gibi inceledi onu. Tarçın bakır saçlarının sabahki hâlinin aksine düzene girip omzuna oturdukları gördü. Kocaman gözlerinin bencilce tüm dikkati üstüne çektiği yüzündeki saf ifadeyi izledi. "Sevmediğimden değil, yok işte." dedi Dioni burukça. Küçük bir kızın kalbini incittiğini düşündürttü İgo'ya. "Tahmin etmiştim. Hep yalnızsın." İgo bilmişlikle konuşurken karşısındaki kıza yaklaştı dört adımda ve tekrar konuştu. Yüzü bir tebessüme ev sahipliği yapıyordu bu kez. "Sana eşlik edebilir miyim? Zaten Nitsa ve Odelle ormanda." Dioni yürümeye başlarken kafasını salladı sadece. Bu İgo'nun yeniden konuşmasına neden oldu. "Onlarla tanışmak ister misin?" "Tabii." Dioni gülümsedi. En son birisiyle tek başına tanıştığında ilkokulda okumayı sökmeye çalışıyordu. İki kız birlikte canlanmış ağaçların arasında yürüdüler.

Dünkü yağmur-ya da sel mi demeliyim- tüm ağaçları kendine getirmişti. Güneş de onları izlemeyi bir an olsun bırakmadı. Nihayet iki kız daha görüşüne girdiğinde heyecanlandı Dioni. Bir kız elindeki testereyi yere koyup kestiği ağaca giderken diğer kız toprağa bir fidanı dikiyordu. İkisinin de yorulduğunu gördü. "Biz geldik!" diye yaklaştı İgo onlara. İki kız da gelenlere baktığında Dioni'yi gördüklerinde gülümsedi. Sıcacıktı gülümsemeleri. Dioni eridi karşılarında. "Ben Odelle." diyerek Dioni'ye sarıldı elindeki fidanı ağacın yanına bırakıp gelen kız. Geri çekildiğinde elini Dioni'nin omzunda tutmaya devam etti. "Sonunda seninle tanışabilmemize sevindim." "Ben de Nitsa." diye seslendiğinde odun kesmeye başlayan kız Dioni ona gülümsedi.

Gülümseme nedeni ayrıca Nitsa'nın güzelliğiydi. Yüzü bir elmas şeklindeydi. Geniş alnının yanı sıra çenesi daracıktı. Dudakları dolgundu ve vişne yemiş gibi kıpkırmızıydı. Nitsa'nın kendisine biraz da olsa benzediğini sezdi. Utangaçtı o da. Tavırlarından anlamıştı bunu. Ne kadar gülümsüyor olsa da yüzündeki ifade çekingen bir hava katıyordu Nitsa'ya. "Ben Dioni." diye mırıldandı.

Ardından kendisine hâlâ sönmeyen bir sırıtışla bakan Odelle'ye döndü. Elmacık kemiklerinde-iki yanında da- ben vardı. Küçücüktü lâkin gözle görülürdü. Benlerin üstündeki gözler elaydı, kaşlar yan yatmış bir sopaya benzeyecek kadar düzdü. Güzel yüzün ardından siyah düz saçların omzunun altında bittiğini gördü. Üstündeki, kısa ekoseli elbisenin kırışmış olduğunu da gördü. Ama en çok onun ne kadar da samimi olduğunu gördü, bu kız gözüne sokmak istiyor gibi gülücükler saçıyordu.

Dioni'nin gözleri güzel Odelle'yle vedalaştı, Nitsa'yla tekrar tanıştı. Kesmiş olduğu ağacın parçasını ileri itekledikten sonra ayağa kalkıp belini esnetti kız. İki tane balıksırtı saç örgüsü omzundan süzülüp beline kadar sallandı. Saçlarını ne kadar özensiz olsa da bir ekrana benzetti Dioni. Renklerini coşkuyla sergiliyordu. Koyu kahverengisini, bal sarısını, bakırını. Nitsa'nın üstündeki beyaz tişört karnını açık bırakırken altındaki siyah kargo pantolonun bacaklarını örttüğünü gördü. Görünüşü asiydi, ruhunun da öyle olup olmadığını merak etti. "Bizim işimiz bitmek üzere. Eve gidip öğle yemeği yiyeceğiz, bize katılmak ister misin?" diyerek Dioni'yi somut dünyaya çekip aldı İgo. "Çok isterim." İgo cevabı alır almaz kızıl saçlarını savurarak koştu Nitsa'ya doğru. Onun ne yaptığını izleyemeden Odelle önüne geçti. "Biz önden gidelim." diyerek koluna girdi sonra. Bu ilk tanışmalarıydı lâkin sanki Dioni bu üç kıza dördüncü olunca tamamlanmıştı. Yapbozundaki eksik parçayı doldurmuştu bu kızlar, artık büyük resim gözler önündeydi. Eksiksizdi.

Günler artık Dioni için birbiriyle aynı değildi. Günlerini Nitsa'nın zekice konuşmaları, İgo'nun ilgili tavırları ve Odelle'nin komik şakaları dolduruyordu. Okulda hâlâ yalnız olsa da sıkılmıyordu. Kızlardan biri illa ki onu okul çıkışında alıyor ve birlikte evlerine gidiyorlardı. Bazen Dioni ödevlerini yapıyordu, ders çalışıyordu bazen de sıkıldığından hep beraber sohbet ediyorlardı. Dürüstçe, Dioni onlarla yalnızca otursa bile çok mutlu hissediyordu. Günler haftalar, haftalar aylar olduktan sonra Dioni odasına girdi. Huzurla aheste aheste nefes alıp verirken yatağına uzandı. İşte tam o an oldu her şey. Film şeridi gibi geriye sarıldı zaman. Dioni Nitsa'yla tüm sarılmalarını tekrar yaşadı, tekrar İgo'yla gece konuşmaları yaptı ve tekrar Odelle'nin şakalarına güldü. Tek fark her şeyi sonundan başına yaşamasıydı. Zaman yağ-

murlu gecenin de öncesine döndüğünde Dioni neler döndüğünü anladı ve kahroldu. Anlamamış olmayı diledi. Sadece yok olmak istedi, belki de bir taş olmak istedi. İçtiği bir kutu haptan sonra yatağına uzandığı ana dönmüştü. Uyku onu kollarına aldığında ölümün evine girdiğini hissetti ve beyni onu bir rüyanın içine son kez çekti. Çook uzun bir rüyanın.

Bulunduğu bedene ölmeden önce huzuru hissettirmek istedi uyku. Her zaman arzuladığı arkadaşlarla tanıştırdı Dioni'yi. Huzuru uzattı son kez, mutluluğu tattırdı. Ölüm odanın kapısını açtığında Dioni yataktan sıçradı ve içindekileri çıkartmaya başladı odanın parkelerine. Midesi kendini temizlemek için çırpınırken gözleri pencereye baktı. Orada bir ev olmasını istedi. Evin balkonundan üç kızın yeniden ona gülmesini istedi. Fakat yoktu. Ne ev ne de kızlar. Orası bomboş bir araziydi. Tıpkı Dioni'nin bedeni gibi. Gözyaşları kusmuğuna damlarken acıyla doldu Dioni. Tüm bunlara rağmen ölümü rahatça karşıladı. Tıpkı eski bir ahbabıymış gibi. Sonuçta onu kendisi çağırmıştı. Götür beni buradan dedi. Bahçeye baktı, odaya döndü ve ölümün kara elini tutup odadan çıkarken yatakta bıraktığı beter haldeki bedenine baktı. Pişmanlıkla "keşke!" dedi. Rüya olmasaydı. Keşke bir şansım daha olsaydı!



Ayşe Sudenaz SAÇAN
Kazım Kaynak Anadolu Lisesi
10. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
İnsanlar ateşlenmek için bazen bir rehbere, bir kıvılcıma, rastgele açtığı bir kitabın sayfalarındaki bir cümleye ihtiyaç duyar, istediği şeye başlamak ya da kendisi olabilmek için. İşte ben o cümleyi yazmak ya da o rehber, o kıvılcım olmak istiyorum...

SAĞ ALT KÖŞE

Aniden ayağa fırladı. Bıkmıştı artık. Günlerce gri duvarları izlemek. Yatağına doğru eğildi. Yatağını tutup sürükledi. Yatağının süngeriyle metal kısmı arasına sıkıştırdığı tablo düştü birden zemine. Eğildi eline aldı, doğruldu. Yine aynı yere, yatağının hemen altına, koydu ve yatağa uzandı. Yerini değiştirmek ona iyi gelmiş gibiydi. O iri yarı ve uzun vücudu, her an size saracak gibi duran kolları, hafif sert ama bir o kadar da yumuşak sıfatı bir anda yayılmıştı. Rahatlamıştı. O yemyeşil gözlerini kapadı, bir yeni gün için daha... Ama gün ne kadar yeni de olsa gözlerini açtığında yine o gri duvarları görecekti.

Gözlerini açalı çok olmuştu. Yine gri duvarlara bakıyordu. Zaten günler ve günler boyunca yaptığı ve yapabileceği tek etkinlikti bu. Saatlerce hiç kıpırdamadan izlerdi o sis çökmüş duvarları. Düşünürdü. Tam üç senedir düşünüyordu. Cidden yapmış mıydı? Üç senedir hiç inanmamıştı. İnanamamıştı. Keşke eşi ve çocukları da inanmasaydı. Kabullenemiyordu. Haklılar mıydı? Bilemiyordu. Ama yine de bu kadar çabuk inanmamalılardı diye düşünüyordu. Üç senedir buradaydı ama sanki ona 30 yıl gibi gelmişti. Çabuk muydu? Ona göre değildi. Ama eşi için çabuktu. O hapse girdikten sadece bir sene sonra evlenmişti şu anki eşiyle. Onu terk etmişti. Hem de çocuklarıyla beraber. Eşi ve çocukları

hiç şüphe etmeden inanmışlardı suçlamalara. Belki birinci dereceden kanıtlar olduğu için belki de bahane aradıkları için. Ama bahane ararlar mıydı ki? Böyle içten severlerken babalarını ve kocasını. Onların gözünde o kahramandı hani? Acaba yapmış mıydı? Hiç hatırlamıyordu ki.

" Mustafa Lotus, ziyaretçin var." dedi gardiyan. Görüyor musun? O karısını ve çocuklarını yargılıyordu ama bak karısı ve çocukları onu yalnız bırakmamış, ziyarete gelmişlerdi. "Eski karısı" Böyle demeye alışması lazımdı. Saçlarını düzeltti, dişlerine baktı, hapishane üniformasının yakalarını düzeltti. Heyecanla, hızlı hızlı adımlarla gidiyordu görüşme odasına.

Gelen kardeşiydi. Bu da güzel aslında. Üç senedir onu da görmemişti. Çok değişmişti kardeşi. Ama annesinden aldığını düşündüğü o gözleri ve babasından aldığını düşündüğü o omuzları hiç değişmemişti. Ona sırt çeviren tek karısı olmamıştı. Ya çocukları. Kimsesi kalmamıştı. Ne olayları hatırlıyordu ne de dostlarının yüzlerini. Unutmadığı tek şey: Yağmur bulutlarını andıran gri duvarlarıydı. Kız kardeşi. Yıllar sonra ilk defa görüyordu onu. Yüzüne gözüne bulaştırmamalıydı. Ama o ne kadar uslu da dursa kız kardeşinin ziyaret sebebi, ortada yüze göze bulaştıracak bir şey bırakmıyordu.

-Abisinin gülü, nasılsın? dedi Mustafa.

-Buraya hasret gidermeye gelmedim. Annemi kaybettik, sende bu lanet yerden çıkamayacağına göre imzala şunu da gideyim, dedi Berrin.

Annesinin öldüğünü öğrendiği yetmemiş gibi bir de üzerine kalan mirası hapishaneden çıkamayacağı için kız kardeşine devredecekti. Önüne tamamıyla dostsuz ve çulsuz kaldığını kanıtlayacak belgeyi koymuşlardı imzalaması için. Hangisi daha acıydı, bunu imzalayıp artık yalnızlığını ve felaketini kabullenmesi mi, yoksa bunu getirenin bu denli soğuklaşan küçük minik kız kardeşi olması mı? Usulca eline aldı kalemi. Zorluk çıkartıp yorulmak istemiyordu. Her türlü kaybetmişti. Bari kız kardeşi kazansın diye düşünüyordu.

"Miras, miras..." "O mirasın sana kalacağını mı düşündün?" Dondu bir anda. Bu sesler beyninde büyük bir acıyla yankılanıyordu. Kardeşine baktı. Bu onun sesiydi. Ya da öyle zannetti. "N'oldu Mustafa?" dedi kardeşi. Ona "Mustafa" diye hitap etmişti.

Artık saygınlığını da yitirdiğini anladı. Mustafa diye bir ses işitti tekrar tekrar. "Mustafa, Mustafa, Mustafa, Mustafa bıktım artık senden. Hep ailemizin cici gözdesiydin. İşte şimdi büyük düşüşün." Âdeta yanında konuşuyordu bu ses. Kız kardeşinin sesine benziyordu. Ama kız kardeşinin dudakları kıpırdamıyordu. Delirdiğini düşünmeye başladı. Bu dehşet baş ağrısı, sahipsiz sesler... Zehirlenmiş miydi ki? Ya da artık duvarlara bakmaktan delirmiş miydi? " Hadi artık." dedi kardeşi. Bu sefer gerçekten o idi.

Yavaşça imzaladı kağıdı. Belki son bir söz bekliyordu kardeşinden. Kağıdı aldı Berrin, abisine baktı. "Sana bu çöplükte iyi sürünmeler." Bir anda beyninden vurulmuşa döndü Mustafa. Ses kulaklarında yankılanıyordu. Kardeşini gördü gözlerinin önünde, sanki kırmızı arka planda bir anısını izliyor gibiydi. O kırmızı tonlardaki arka planda kalan oda ona tanıdık geliyordu, ama hatırlayabileceği kadar da tanıdık gelmiyordu. Önceden görmüş gibiydi. Sanki bir anısı yeniden canlanıyordu beyninde. Kardeşinin gidişini izliyordu ama engel olmak gelmiyordu içinden. Sanki iyi olacaktı onun gitmesi. Berrin'le biraz önce konuşurken anımsadığı halindeydi görüntüsü. O miras kelimesini fısıldayan Berrin'di gördüğü. Onu ziyarete gelen, büyük ve soğuklaşmış Berrin değildi. Bu hayalî görüntülerin arasında, o duvarlarından da sıkıcı gri koridorda yürüdü. Kollarında da gardiyanlar. O güçlü, âdeta deprem etkisindeki baş ağrısıyla girdi odasına. Yine o dört gri duvar. Yatağa düştü. Kendinden geçti.

Dakikalar sonra belki de saatler sonra uyanmıştı. Sanki kafasının üstünden tırlar geçmişti. Zar zor, kıvrana kıvrana yarım saatte ayıldı. Sanki yer çekimine karşı koymaya çalışırmışçasına adım atıyordu. Bir salsa kendini, iki saniye ayakta duramazdı. Sıkıyordu dişlerini. Lavaboya ulaştığında bir dağa tırmanmış gibi nefes alıyordu. Elini yüzünü yıkadı. Kapıya ulaşmaya çalışıyordu. Bir anda yere devrilip kafasını metal kapıya çarptı. Gardiyanlar koşuşturdu. Kafasına toplanmış onlarca gardiyanı gördü ve yavaşça gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığında o evdeydi. Ama eski uyanışı gibi değildi. Bu evde ilk uyandığında elinde kanlı bir bıçak, yerde kanlar içinde bir kadın yatıyordu. O ise hiçbir şey hatırlamıyor sadece "Ben yapmış olamam." diyordu. Ama bu sefer uyandığında ne kadın vardı ne bıçak. Odayı gezmeye başladı. Daha önce bu oda-

yı görmemişti. Yani 3-5 saniye tutuklanma dışında görmemişti o odayı. Şimdi eline fırsat geçti. Uzun L biçimi koridorda yürüdü. Arkasında evin çelik giriş kapısı, sağında lavabosu, sol tarafta karşısında mutfak, giriş kapısının tam karşısında koridorun sonunda oturma odası. Usulca oturma odasına geçti kendisini gördü yerde. Bir koltuğa dayanmış yatıyor, sürekli ellerini çözmeye çalışıyordu. Kendisine bakarken bir anda etraf parlamaya başladı. Ellerini gözlerine siper etti. Tekrar gözlerini açtığında revirdeydi. Kafasında bir acı vardı.

Doktor uyandığını görünce ışıkla göz reflekslerini kontrol etti. Belki de gördüğü göz kamaştırıcı parlama oydu. Ama ya öncesi. Ne görüyordu öyle. O evi hiç gezmemişti ki nasıl gördü o koridoru, mutfağı. Bu gerçek miydi? Sonradan nihayet akıl sır erdirebildi bu olaya. Sabah ziyaretçi heyecanıyla psikiyatristin verdiği ilaçları almayı unutmuştu. Halüsinasyon ya da hayal dünyasıydı orası. Kendisini haklı çıkaracağı bir hayaldi belki de. "Şu an daha iyi misiniz? Kafanıza sekiz dikiş atıldı. Başınız hâlâ dönüyor mu?" diye soru yağmuruna tutulmuştu doktor tarafından. Bu baş ağrısıyla çekilecek çile değil. Doktoru zar zor geçiştirip gardiyanlarla beraber odasına döndü. Unuttuğu ilaçlarını içerken yeminler ediyordu içinden. "Böyle bir etkisi var ise bir daha asla unutmak yok. Unutma, unutmak yok!" diye tekrar tekrar sayıklıyordu. Ağrısına katlanamıyor, tekrar uyumaya çalışıyordu. Keşke doktoru geçiştireceğine doktordan ağrı kesici isteseydi. Bu pişmanlıkla yatağa uzandı. Yine o gri duvarlar. Yeniden düşünmeye başladı, kendinden ve gördüklerinden emin olmak istiyordu. Gerçek ya da hayal olduğu kanısına varıp varmamanın kararsızlığında âdeta beşikte sallanırcasına sallanıyor ve gri duvarlar yavaşça kapanan göz kapaklarıyla siyahlaşıyordu. Hâlâ uyuyabildiği için sevinmeliydi herhalde.

Nefes nefese nasıl doğrulduğunu anlayamadı. Tıpkı bir çocuğun koştuktan sonraki hâli gibiydi. Ama daha çok korkmuş gibi. Ya da kafası karışmış gibi. Nefes sesleri adeta koridorda bağıran gardiyanlar kadar gürültülü bir haykırış kadar derindi. Göğsü çok hızlı inip çıkıyor bir çocuğun bisikletinin lastiğini şişirmek için pompa ile verdiği mücadeleyi andırıyordu. Rüya mıydı? Yoksa... Belki de rüyasında ne gördüğünü hatırlayamadığı içindir. Ama uyanırken haykırdığı tek cümle "Biliyordum!" olmuştu. Neyi

biliyordu bir hatırlayabilse... Ne gördüğü çok önemliydi ya da içindeki his öyle diyordu. Kendini hatırlamaya zorladıkça kırık bardaktan su içmeye çalışıyor gibi hissediyordu. Dudakları, elleri camlar tarafından kesiliyor ne bir yudum su içebiliyor ne de bardağı elinde tutabiliyordu. Ne gördüklerini hatırlıyordu ne de devamını görebiliyordu. Ne gördüğünü de bilmiyordu üstelik, o halde devamını görmesi ne işe yarayabilirdi ki. Uyurken ne gördü ki, ne?

Dikişleri acıyor, başı delicesine ağrıyordu yine. Âdeta işkence çekiyordu. Hatırlamaya çalışırken kendini paralıyordu. Hiçbir şey yapamayınca pes etmeyi tercih etti. Bu acıyı yenileyip durmak istemiyordu. Ama günlerce bu halüsinasyonları devam etti. Bir haftanın sonunda dayanamamaya başlamıştı. Gri ve hafif rutubetlenmiş tavanını izlemeye bir son verdi. Ağır hareketlerle yerinden doğruldu. Kapıya yanaştı. "Gardiyan, gardiyan." Duvarlarından daha koyu bir tondaki gri kapının küçük alanı açıldı. "N'oldu Mustafa? " Bir an kardeşini anımsadı. Ağır ve sakin bir ses tonuyla "Doktoru görmem lazım." dedi. Gri kapı yavaşça açıldı, gardiyana ellerini uzattı. Kelepçeler takıldıktan sonra iki gardiyan koluna girdi ve o ıssız koridorda yürümeye başladılar. Revire vardıklarında, kafasında dikiş atıldığı günün aynı acısını taze bir şekilde hissetti. Başını tuttu.

-Dikişler için mi geldiniz, Mustafa bey? Çok ağrı yapıyorlar mı?

-Belki onlardır ama bilmiyorum. Sizinle başka bir konuda konuşmak için geldim, dedi.

Doktora sakin bir ses tonuyla ama acı çektiği belli bir halde olan biteni anlattı. Doktor başından geçenleri biliyordu fakat onaylamak için ona tekrar olayı hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Hatırlamadığını duyunca. "ilaçları almayı bir süre bırakın Mustafa Bey. Eğer beyniniz olanları hatırlamaya çalışıyorsa antidepresanlar bunu zorlaştıracak ve belki daha da fazla acı çekeceksiniz. Bir ihtimal her şeyi temelli unutabilirsiniz." dedi. Doktorun kendisinin delirdiğini düşünmüyor olması hatta ona bir çözüm sunması içini rahatlatmıştı. Odaya vardığında tüm antidepresanları tuvalete boşaltıp sifonu çekmişti. Ertesi gün ve ondan sonra ki günler antidepresan kullanamadığı için kendini daha zinde hissediyor ve o günü hatırlamayı bekliyordu. Ailesinin durumunun aksine o bunu yapmış olamayacağını düşünüyordu. Hem neden

birisini öldürsün ki? Niçin yani? Tanımadığı bir insanı öldürmesi ya da tanıdığı birisini -çünkü tanıyıp tanımadığını dahi unutmuştu- ona ne yarar sağlardı ki? Kime ne yarar sağlardı?

Her zaman cinayeti, kendisini veya sevdiği birisini kurtarmak zorunda olmadığı sürece duygularına yenik düşen insanların iradesizliği olarak görürdü. Zaten öyle mühim bir durumda hakimler ve yasalar bile onu nefsi müdafaa olarak ayırmıyor mu? Bir insanın sinirine yenik düşmesini kabullenemez, nikbin bir insan olmayı ve öyle davranmayı, nobran sözlere ve tutumlara ve nizalara kulak asmamayı, her seferinde sakinliğini koruyanın kazanacağını tembihlerdi çocuklarına ayrıca öyle de yaşardı.Birden bu düşünceleri daha önce de aklından geçirdiğini hatırlamıştı. Bunları ve daha fazlasını geçirmişti aklından.

Yatağının yanına gitti, süngeriyle demir iskeletinin arasına sakladığı tabloyu çıkardı. Uzunca göz gezdirdi. Bu, hapishaneye girdikten bir hafta sonra peşinden gönderilmiş olan resmiydi. Aylarca uğraşmış, özel bir konu seçmişti. Bitirdikten sadece üç gün sonra sanat galerisinden aramışlar ve resmi sergilerinde yayınlayıp yayınlayamayacaklarını sormuşlardı. Sergiyi kabul etmişti lakin göndermeden önce sağ alt köşesine bir cümle yazacaktı. Tüm o uğraşlarını resimle bir sergileyen tek bir cümle. Tekrar okudu o cümleyi. Resmi duvara astıktan sonra tüm yatağına su dökmeye başladı ve kıyafetlerini de ıslattı. Bir gazetede okuduğu yazıyı hatırlıyordu. Anne rahmini anımsatan durumlar -etrafının suyla kaplı olması gibi- insanları rahatlatıp bir şeyleri daha kolay yapmalarını sağlıyordu. İyice ıslandığından emin olduğunda yatağa uzandı. 10 Nisan 2016 yılını düşünmeye başladı. Islak olmanın da etkisiyle hafif üşür ve titrer bir vaziyette bir şeyleri anımsamaya başlamıştı.

-Hey! Kimse yok mu? Hey! Birisi ışıkları açabilir mi?

Her nerede kaldıysa karanlıktı ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Hareket etmeye çalıştığı alanın bu denli dar olması onu çok geriyordu. Kapana kısılmış hissediyordu. Olduğu yerde dönmeye çalışırken bir anda bunun bir elbise dolabı olduğunu anladı. Açılması için kapağına yüklendikçe dolabın dengesi bozuluyor ve dolap olduğu yerde ileri geri hareket ediyordu.

-İmdat! Lütfen... Lütfen kilidi açın. Rahatsızlanmaya başlıyorum lütfen. İmdat!

Korku dolu bu niyazlarını kimsenin duymadığından emin olmuştu artık. Sürekli kalp atışı hızlanıyor ve terliyordu. Bir anısını hatırladığını unutmuştu ve tek yaptığı sayıklamaktı.

-Tanrım burada öleceğim. Burada öleceğim. Ölmek istemiyorum. Lütfen, ölmek istemiyorum. Lütfen!

Derin nefesleri arasında "Kendimden şüphe etmemeliyim. Bu sadece bir anı ve beynime hükmedersem buradan çıkabilirim. Evet, buradan çıkabilirim." diye söyleniyordu Mustafa. Derin bir nefes aldı ve son kez kapıya yüklendi. Ama artık kapı kilitli değildi. Dolaptan çıkabilmişti. Ayağa kalktı, kendini tekrar toparladı, kapıdan çıkıp L biçiminde ki koridora doğru yürüdü. Yeniden o oturma odasına geldiğinde, kendisini gördü. Bu aynada ki bir yansıma değildi. Kendisi yerde, arkasında ki koltuğa dayanmış uzanıyordu. Kendinde değil gibiydi ama uyanık olduğu kesindi. Yerde uzanan hâli ona:

-Seni görebiliyorum, dedi.

-Beni mi?

-Evet, evet. Sana diyorum. Buraya gelebilirsin, dedi Mustafa.

Mustafa bu kendinden geçmiş haline doğru tam adım atacakken içinden bir şeyler kopmuş gibi hissetti. Kız kardeşiydi bu önünde beliren. Resmen abisinin içinden yürüyüp geçmişti. Mustafa'yı ne o hâli ne de kız kardeşi görebiliyordu. Kız kardeşinin, onun içinden geçebilmesi durumuna o kadar takılmıştı ki, orada kız kardeşinin olmaması gerektiğini unutmuştu. Donup kalmış şekilde sadece olanları izliyordu.

-Sonunda kendine geldin, dedi Berrin o bitkin Mustafa'ya.

-Berrin, ne oluyor abicim?

-Ne mi oluyor? Cidden soruyor musun? Sevgili annemiz ve babamız tarafından övülmekle o kadar meşgulsün ki benim neler çektiğimi görmüyorsun, öyle değil mi? Onların bir tek sen umurlarındasın değil mi?

Bu müstehzi tavırları ve nidadan hallice olan konuşması... Tüm saygısını yitirmiş, delirmiş gibiydi.

-Berrin ne diyorsun sen böyle? Ne övülmesi ne umursamaması?

-Bana rol yapma. Çocukluğumuzdan beri hep onların gözdesi oldun. Beni hiç umursamadılar. Tek gördükleri sen ve senin o olmayan başarılarındı. Bir kere sadece bir kere bile bana dönüp

bakmadılar. Nasıl bir duygu, ha? Ailenin en sevileni olmak? Hatta tek sevileni...

-Abicim abartıyorsun hadi gel çöz ellerimi, zaten kendimde değilim.

-Kendinde olmaman benim için daha iyi, dedi arkasında ki bıçağı çıkarırken. Elinde salladı. Bana huysuzluk çıkarmanı istemem.

-Abicim hadi gel anlaşalım. Yapma böyle. Bana zarar verince eline ne geçecek?

Berrin çok içten bir kahkaha attı. Ardından abisinin yanına diz çöküp Mustafa'nın yüzüne bıçağı dayadı.

-Hayır, hayır. Sana zarar vermek çok kolay olur. Mustafa, Mustafa, Mustafa, Mustafa bıktım artık senden. Ben senin sürünmeni istiyorum, dedi. Bıçağı Mustafa'nın yüzünden çekti. Ayağa kalktı. Oturma odasının kapısına doğru yürüdü. Kapının eşiğine vardığında bıçağı beline koydu. "Biliyor musun?" dedi öne eğilirken. "Ailemizin tek vasisi sensin. Bana hiçbir şey bırakmayacaklar." dedi, koridorda ki bayılmış kadını abisinin yanına taşırken. Bıçağını çıkardı.

-Bütün mirasın sana kalacağını mı düşündün? Zaten bütün aile sevgisini benden çaldın üstüne birde tüm eşyalarımı ve anılarımı benden çalamazsın.

-Hayır Berrin. Bunu yapma. Bana zarar ver. Hadi, hadi! Ona dokunma Berrin. Hayır, Berrin! Bana zarar ver ona dokunma.

Berrin boş gözlerle abisine baktı. "Merak etme sana da zarar vereceğim. Ölmüş olmayı dileyeceksin" dedi ve bıçağı abisinin gözü önünde kadına sapladı. Hem de defalarca, hiç gözünü kırpmadan. Abisi ağlamaya başlamıştı. "Sen benim tanıdığım Berrin değilsin." Deyip duruyordu. Bıçağı temizledi. Abisinin eline tutuşturdu. Burnunun kanadığını fark etti. Elindeki bezle burnunu sildikten sonra bezi yere attı. Arkasını dönüp bir iğne hazırlamaya başladığında, Mustafa yerden bezi alıp koltuk minderlerinin altına sakladı. Berrin elinde şırıngayla Mustafa'ya döndü, kulağına eğildi.

"Sana gideceğin yerde iyi sürünmeler." dedi ve şırıngayı Mustafa'nın boynuna sapladı. "Bunların hiçbirini hatırlayamayacaksın Mustafa."

Mustafa acıyla haykırarak uyandı. Gardiyanlar koşarak odasına

girdiler. Islaklığın da etkisiyle soğuktan etkilenmişti. Hipotermi geçiriyordu. Doktor odasına koşup gelmişti. Titreyerek doktorun kulağına yaklaşıp "Her şeyi hatırladım." Dedi ve kendisinden geçti. Uyandığında hastanedeydi. Başında bekleyen polise, avukatla görüşmek istediğini söyledi. Avukat geldi. Ona olan biten her şeyi anlatıp o mendille kanıtlayabileceğini söyledi. Gönderilen bir olay yeri inceleme ekibi Mustafa'yı doğruladı. Mustafa hastanenin beyaz tavanına bakıyordu. Uzun bir aradan sonra ilk defa beyaz bir tavan görmüştü. Usulca gözlerini kapadı.

-Aradan 3 ay geçer. Mustafa'nın mahkemeleri çoktan bitmiş, kardeşi hapse girmiştir.-

"Berrin Lotus, ziyaretçin var." Berrin aylardır kimseyi görmemiş olmanın heyecanıyla saçlarını düzeltti, dişlerini kontrol etti. Gardiyanlarla görüşme salonuna gittikten hemen sonra Mustafa'yı gördü. Oturmuş onu bekliyordu. Önünde de bir kağıt. Sadece iki ayda nezih görüntüsünün yerini nedamet bir hal almıştı. Mustafa ne kadar üzülse de daha barışmaları için zaman gerektiğine emindi.

"Abicim, hoş geldin." dedi Berrin. Mustafa yutkundu. "Hasret gidermeye gelmedim. Senin bu lanet yerden çıkacağın yok, imzala şunu da gideyim." Berrin gözünden yaşlar akarken yavaşça imzaladı kağıdı. Mustafa kâğıdı alıp masadan kalktı tam giderken arkasını döndü. "Bir şey unuttum." Dedi. Berrinin kulağına eğildi. "Sana bu çöplükte iyi sürünmeler." dedi. Önüne döndüğünde gözünden bir damla yaş aktı ama henüz müsamaha göstermek için erkendi. Bir miras ve kıskançlık. Nasıl kardeşini bu denli yabancılaştırmıştı?

Eve girdi, çantasından güvez tonlardaki tabloyu çıkartıp yatağının tam karşısına, her sabah uyandığında göreceği yere yerleştirdi. Kardeşi bu denli naçarken kendisinin bu müsterih halleri, ona sadece acı veriyordu. Acaba sessiz mi kalmalıydı? Ama kardeşinin gözünü para ve beğenilme hırsı kaplamıştı. Gözünün gerçek dünyaya açılması gerekiyordu. Ancak o zaman anlardı kardeşi, sağ alt köşede yazanları. Tekrar sağ alt köşeye baktı. Bunu da kardeşine vermenin zamanı gelecekti. Kardeşi de bir gün sağ alt köşedeki yazıyı okuyacaktı.

"İnsanların tüm umutları, ancak kişi kendinden şüphe etmeye başladığı zaman onu terk eder."



Şule Şeyma İLKİNCİ
Cumhuriyet Anadolu Lisesi
10.Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
İnsanlara en iyi arkadaşın kağıtla kalem olduğunu göstermek ve duygularımı milyonlarca insanla paylaşmak istiyorum.

SATILIK DÜŞLER

Sevimli küçük bir ev, balkonunda sardunya saksıları olan. İnsanı bir nebzede olsa rahatlatan. Bahçesinde kiraz ağacı ve salıncak... Sallanışı aynı burada geçen çocukluğum gibi dingin ve huzur verici. O salıncağa binilip ne düşler kurulmuştur kim bilir. Ne gibi hayallere sürüklemiştir her bir sallanışta. Tene değen rüzgâr neleri andırmıştır insana. Anneannemin evine girmeden o güzel manzara karşısında bunları düşündüm. Bütün yaz boyunca burada kalacaktım. Küçük ama şirin bir kasabanın dilfüruz eviydi o. Ne koştururdum bahçesinde. İlk yaralarımı burada aldım. İlk koşturmam, ilk düşmem, ilk pikniğim ilklerimin sahibiydi burası. Havası, suyu, toprağı...Öten kuşlar bile farklıydı burada. Sanki en sevdiğim türkünün bir kesitini mırıldanıyordu bana. 'Odam kireç tutmuyor'... Kedileri de sanki miyavlamıyor benimle arkadaşlık ediyordu. Tam da hayallerimde ki gibi. Elimdeki valizlerle birlikte bahçe kapısını ittim ayaklarımla. Şöyle bir "Oh!" çekip ciğerlerimi temiz havayla bayram ettirdim. Ardından "Anneanne ben geldim." diye bağırdım. Sevinçle açıldı hemen küçük evin kapısı. Gösterdi bana o masum tonton suratını. Altmışlı yaşlarda da olsa yaşının kadını değildi anneannem.

Saçlarının beyazlığı hâlâ gençliğindeki gibi kafa tutuyordu hayata. Yüzünde nerdeyse yok denilecek kadar kırışıklık vardı. Kısa boylu, yeşil gözlü, şakakları belirgin, boynunda dedemin ve annemgilin isimleri olan o narin kolyesi ve kayınvalidesinden kalan yüzüğü vardı elinde.

Gözü gibi bakardı her şeyine. Üstelik beni de çok severdi. An-

nemle babamın iş yoğunluğu yüzünden sürekli beni anneannemlere bırakırlardı. Benimle her saniye ilgilenir yalnız bırakmazdı. Saçlarımı örer, dizlerinde uyutur, ninniler söyler ve hikayeler okurdu.

Uyuyamadığım zamanlar yanına gider saçlarımı okşatır öyle uyurdum. Birde mutlaka hikaye okurdu. Beni her zaman deli dolu kızım benim diye severdi.

"Benim güzel torunum mu gelmiş oy anneannesi kurban olsun ona."

"Çok özlemişim seni anneanne. Hele mis gibi kokan o kokunu daha da özlemişim."

"Ben de seni özlemişim güzel kızım. Geç hadi içeri, bekleme. "Elimdeki valizleri alıp içeri taşıdı. İçeri girer girmez anılarım canlandı gözlerimde. Su çiçeği çıkardığımda krem sürdürmemek için buraya kaçmam, kuzenimle lambayı kırmamız... Koridordaki duvarlarda bizim resimlerimiz vardı. Pembe duvarlar üzerinde koca hatıralar. Buram buram çocukluğum kokuyordu burası. Odaları, bahçesi, duvarları evin her tarafı benim için ayrı bir anlam taşıyordu. Kaldığım odaya koyduk valizlerimi. Elimi yüzümü yıkamak içinde lavaboya gittim hemen. Güzelce yıkadım elimi yüzümü. Soğuk suyla birleşen yüzüm adeta bahar esintisi veriyordu insana. Kendimi böyle rahatlatıp koştum gittim odaya. Hop! Hemen anneanne kucağına.

"Anneanne benim saçlarımı okşayıp uyutur musun çok ihtiyacım var buna". dedim.

"Selin ama büyüdün yavrum sen. Ne o öyle küçük çocuklar gibi dizlere yatıp saç okşatıp uyutmalar. Kalk hadi yatağında uyu kuzum." Bu cümleyi kurmasıyla yüzümün düşmesi bir olmuştu. "Tamam hadi kıyamam güzel torunuma ben. Yum hadi gözlerini sen ." Bunu demesini bekliyormuş gibi yumdum gözlerimi hemen. Bıraktım kendimi düşlere. Yeni yeni yerlere, keşfedilmeyi bekleyen ülkelere... Böyle rüyalar görmeyi isterken birden kendimi atari oyunun içinde buldum. Sanal oyun bağımlısı biriydim ama seksenli yılların oyunu da neydi şimdi? Gözlerimi açmaya çalıştım ama açamadım. Birisi buna mani oluyor gibiydi. Oyunun içinden bir ses "Selin, Selin, Selin." diyordu. Sesi duyuyordum ama söyleyen kişiyi göremiyordum. Korkmuştum . Kekeleyerek "Ki kimsiniz? "diyebildim. "Ben düş satıcısıyım Selin. O korku ve-

rici gördüğün rüyaları satarım. Onlar yerine sana sevgi dolu cıvıl cıvıl düşler bırakırım. “

“Peki bunu neden yaparsın ve şuan neden atari oyununun içerisindeyim?”

“İnsanların birçok rüyası vardır. Bunların kimisi iyidir kimisi ise kötü. Hatta kötü olanlara kabus olarak nitelendiririz. Ben tüm insanların mutlu olmasını isteyen biriyim Selin. Kötü olan her şeyin kalkmasını sadece dünyada mutluluk veren şeylerin olmasını diliyorum. Bu yüzden bunu yapıyorum. Ve atari oyunu da bir nevi senin küçüklüğünde hafızana yer edinmiş bir oyun. O yüzden buradasın. “

Hâlâ olayların ne olduğunu anlayamamıştım. Şaşkındım. Uyanmak istiyordum.

“Nasıl uyanacağım peki ben ? Hep uyuyacak mıyım?”

“Hayır hep uyumayacaksın. Ben senin hafızandan kötü olan her şeyi sileceğim ve öyle uyanacaksın. Eğer buna direnirsen ve uyanmaya çalışırsan ömür boyu bu atari oyununun içinde tıkalı kalır uyanamazsın.” Ne yani en sevdiğim şey uyumakken şimdi uykudan nefret etme sebebim de mi olmuştu? Anlam veremiyordum. Bir anda böyle olması....

“Peki ne duruyorsun? Yapsana. Alsana kabuslarımı.”

“Bu o kadar kolay değil maalesef. Düş perisinin gelip bana komut vermesi gerek . Yoksa ben
tek başıma sana bir şey yapamam. Üzgünüm.”

Düş perisi ve düş satıcısı... Hepsi hayal gibi. Olağandışı. O sırada bir kıkırdama sesi duydum.

“Sen ne sinameki bir kızsın böyle!“

Bu az önceki sesle aynı değildi. Orta yaşlarda bir kadın sesiydi.”

“Sende kimsin öyle?”

“Ben düş perisi. Beni beklediğini duydum ve geldim.”

“Ben kimseyi falan beklemiyorum. Bir an önce uyanmak istiyorum.” diyerek çıkıştım.

“Sinameki derken yanılmamışım.” dedi gülerek.

Sinir olmuştum. O sırada karşıdan bir ışık parıl parıl parlamaya başladı. Oraya bakarken gözlerim acımıştı. Bir saniyelik de olsa bakmayı kestim. Tekrar başımı o yöne çevirdiğimde karşımdan bana doğru gelen biri vardı. Bir gözü hafif kısık, dudağının

sol tarafı kıvrık, bir gözü mavi bir gözü yeşil , geniş burun delikli bir erkek yaklaşıyordu. Garip görünüşü olsa bile etkilenmiştim. Kalbimin dört odacığı bir anda üniversite sınavını kazanmış genç gibi heyecanlanmaya başladı. Ne oluyordu bana? Mideme kelebeklerin uçuşması normal mi şimdi? İyice yakınlaşıp elini uzattı.

"Az önce tanıştığın düş satıcısı benim. Umut."

Düş satıcısının ismi Umut mu yani? Yine çok şaşırmıştım.

"Selin." deyip elimi uzattım. Tanıştık.

"Bana ellerini verebilir misin?" dedi.

"Neden ki ?" deyiverdim.

"Kâbuslarını almak için. " Ellerimi uzattım ona. Narin elleri vardı.

"Gözlerini kapat ve aklından geçenleri serbest bırak." Dediğini yaptım. Ne kadar süre elim ellerindeydi bilmiyorum. Dalmıştım da zaten.

"Selin." dedi.

"Efendim. "dedim uykulu bir sesle.

"Aklından sadece ben geçiyorum. "dedi buruk bir sesle.

"Şey ..."

"Açıklama yapmana gerek yok. Ben bir düş satıcısı olduğum kadar da akıldan geçenleri de okuyabilirim. Böyle iletişimim olur insanlarla. Ama aşk olmaz. Benim gibi birisinin birine aşık olması olmaz. Olmamalı. "dedi. Kalbimi dilindeki hançerle delik deşik etmişti. İnsanların kabuslarını alır yerine düş satarım derken benim kabus olmuştu. Hiç bozuntuya vermedim

"Ufak bir hoşlantıyı nerelere bağladın öyle. Hem ben sana niye aşık olayım ki ?"

"Bilmiyorum Selin. Ama benim gibilerin aşkı düş satmaktır. Aşk çok soğuktur bana. Ben varımdır aşk yoktur. Ben iyileştiririm aşk kanatır. Ben gerçeğimdir aşk sahte. "

"Hayır." dedim.

"Aşk asla anlattığın gibi bir şey değil. Aşk zümrüt gibidir. Kıymet bilende yakışır. Kıymet veren ve değerini bilen güzel taşıyabilir ancak. Sen tabi nerden bileceksin. Korkağın tekisin sen." Bir şey dememişti.

"Hemen uyanmak istiyorum artık. Çok kaldım burada. Uyandır beni." dedim. Ses çıkarmadı.

Dediğimi yaptım. Uyandığımda kan ter içindeyim. Otuz sekiz

derecelik havanın altında kalmış gibiydim. Hâlâ olayların şokundaydım. Konuşmak istemiyordum.

Gördüm, sevdim, ayrı kaldım ve sattım düşlerimi…





Selemsu GÜNEŞ
Pamukkale Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
10. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Düşüncelerimde yalnız olmadığıma inanıyorum, insanlar da yalnız olmadıklarına inansın istiyorum.

BOŞLUĞUN SESİ

Karanlık... Boşluk... Yalnızlık... Yokum sanki, çıkmıyor sesim. Neredeydim ki simsiyah her yer karanlığın ta kendisi. Çığlık duyulmuyor, ben sesimde boğuldum. Ağlasam duyulur mu? Yahut gülsem. Bağırıyorum lakin duyan yok. Uzaydayım ben. Evet evet uzay. Bak mor yeşil bir güneş var orada. Siyah bir gezegen var üzerinde beyaz çizgileri taşıyan. Çizgiler yukarı çıktıkça daralmakta. Sanki bir şeyi anlatıyor gibiydi orada. Çok sade duruyor. Sanki Dünyadaki karışıklığı önlemek için koyulmuş oraya. Sadece siyah ve beyazdan oluşan bir gezegen. Adı ne acaba? İçinde birileri var mıdır? Gezegene yaklaştığımda sesler duymaya başladım.

"Sanat bu adeta, kusursuz ahenk
Çizgilerle sarılmışsan şayet
Burası benim karanlığım
Elleme beyazımı, o tek aydınlığım."

Gitar eşliğinde söylenen bu rap şarkıyı kimin söylediği bende oldukça yoğun bir merak uyandırmıştı - - - Bi sus ya sabahtan beri söylüyorsun. Bizdeki de kafa. Yedi sekiz yaşlarındaki bir çocuğun konuşması gibiydi. Ağzında yiyecek bir şey ler olduğu belli oluyordu.

-Hey! Gitarımı geri ver.

-Vermeyeceğim işte. Çok ses yapıyorsun.

Aaaaa! O da ne. Bir karınca bu. Orta yaşlı bir gözü mavi bir gözü yeşil bir karınca. Yanında da huysuz, aksi bir çocuk.

-Hey evet

-Hişt! Sen sen

Bana mı diyordu?
-Evet sana!
Aman Allah'ım! Bu da ne. Düşüncelerimi mi okuyordu?
-Hayır evlat düşüncelerini okumuyorum.
-S-sen beni nasıl cevapladın o halde? Güçlü bir kahkahanın ardından:
- Evlat sesli düşündün.
-Ama burada ses bile duyulmuyor ki, siz beni ben sizi nasıl duyabiliyorum?
-Evlat bizim gezegenimiz burası, sen dünyadan mı geldin?
-Evet.
-Kaç yılından peki?
-2019
-1960 burası hiç değişmez o yüzden altmışlık gezegen denir buraya. Biz burada uzaydaki insanlara yardım etmek için varız.
-Peki ne yapıyorsunuz burada?
-Biz burada farkı temsil ediyoruz. Birbirine çok yakışan şeyler bir o kadar da zıt olabilir evlat.
Haklıydı. Çok haklıydı. Sonsuza kadar bu gezegende kalmak istiyorum. Umut vardı burada. Mavi yoktu belki ama umut vardı. Zıt olan bireylerin uyumu umudun hep var olduğunu anlatıyordu.
"Bende altmışlık gezegenin bir parçası olabilir miyim?"
-Neden istiyorsun ki bunu evlat 2019 dan gelmişsin teknolojinin tüm kolaylıkların içinden gelip neden 1960 da kalmak istiyorsun ki?
-Çünkü orada teknoloji var kolaylık var ama aşk yok. Arkadaşlık yok. Ben gerçek arkadaşlığı dostluğu görmek istiyorum. Sosyal medyanın asosyalleştirmediği dostluklar, fotoğraf karesinden ibaret aşkları değil , yıllarca görmek için beklenilen aşkları tanımak istiyorum. Tarzı değil farkı görmek istiyorum .
-Sen farklısın evlat. Gerçekten farklısın. Tebessüm ile,
-Hoş geldin evlat.
-Hoşgeldim sana altmışlık gezegen. Yılların ilerlemesi iyiliğe güzelliğe götürmüyor insanı. Öyle olsaydı, mazi hep "Ah o eski günler!" diye anılmazdı. Duydum ki mazinin huzurmuş diğer adı! Hoş geldim mazi! Hoş geldim!



Yağmur DOĞAN
Filiz Abalıoğlu Anadolu Lisesi- Sessiz Düşler
9. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Duygularımı düşüncelerimi ve hayallerimi dışa vurabildiğim tek şey yazmak.

KARMAŞA

-Çok karanlık, olamaz nerde bu düğme? En iyisi buradan çıkmak. Tek ayağı üzerinde hüzünlü gözlerle çıkıp tekerlekli sandalyeye oturdu.
-Olamaz yine beceremedim. Keşke mutasyona uğramış olmasaydım.

On yedi yıl önce

Turuncu yapraklı beyaz bir çiçekti kokladığı. Kokladı ve mutasyona uğradı. Bir ayağını kaybetti, altı parmaklı oldu. Ve ölene kadar böyle yaşamaya mahkum kaldı.

Günümüz;

-Ne yapsam da bu lunaparktaki hiç bir oyuncak çalışmıyor.
Tam o sırada arkadan boğuk bir ses.
-Sakın uğrama bu lunapark için, için, için… diye yankı yaparak tüm lunaparka yayıldı.
-Bu ses de ne? Kim var orda? Heeey kim var? dedim.
-Kimim ben biliyor musun seni altı parmaklı.
-Ki kimsin?
-Ben sana doğruları söylemeye gelen sesim.

Tam o sırada başka bir ses yankı yaptı lunapark da.
-Dur! Sakın dinleme onu.

Yaşlı adam şaşırmıştı. İki ses vardı. Hangisini dinlemeli? Kafası karışmıştı.
-Eğer bu park tekrar çalışırsa insanların buraya geleceğini mi sanıyorsun. Herkes senden korkar 100'lü yıllardayız ama sen bu lunaparkı çalıştırmak istiyorsun. Komik olma kimse mutasyona

uğramış bir adamın parkına gelmez.
-Hayır, hayır dinleme onu.
-Hayır beni dinle tekrar bu parkı açarsan mutlu olamazsın.
-Bence çok mutlu olursun parkı tekrar açarsan.
-Sakın açma pişman olursun.
-Hayır kesinlikle pişman olmazsın.
Yaşlı adam artık dayanamıyordu. Sesler kafasını karıştırmıştı.
-Susun, yeter artık.

Dedi yaşlı adam ve ilk ses " vazgeç" diyerek ikinci ses "vazgeçme" diyerek kayboldular.

Sabah olmuştu bir orman kadar yeşil gözleri yavaşça aralandı. Hepsi bir rüyaydı. Bu rüya yaşlı adama bir mesaj veriyordu ve doğruyu yapmak ona kalmıştı. Ya vazgeçecek ti ya da savaşarak tekrar lunaparkı açacaktı. Ve parkı tekrar açmaya karar verdi. Uzun uğraşlar sonunda parktaki tüm oyuncakları tamir etti.

Parkın açılış günü de çok güzel geçti. Tüm şehir parka akın etti. İnsanlar çok mutluydu ve yaşlı adamdan korkmuyorlardı. Mutasyona uğramış olması ya da olmaması insanların umurunda değildi. Ve yaşlı adamı mutasyonlu tuhaf haliyle kabul ettiler.

Sabah olmuştu. Bir orman kadar yeşil gözlerini yavaşça araladı. Güneş beyaz ve yaşlı tenine merhaba diyordu. Yatakta doğruldu. Gözüne gelen kahverengi saçlarını tek hareketiyle arkasına attı ve tekerlekli sandalyesine oturdu.

Mutasyona uğramak da bir ayrıcalık olabilir miydi? derken, irkildi.

Evet, hepsi bir rüyadan ibaretti. Tek fark ise lunaparkın hiç kapanmamış olmasıydı.



Hatice ERCEDOĞAN
Bağbaşı Anadolu İmam Hatip Lisesi
10. Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Yazarken özgür oluyorum.

KARADELİK FESTİVALİ

Ben koca bir aileyi içinde barındıran baştan aşağıya gümüş bir kolyeyim. Şeklim ise ceviz yaprağı içimde de siyah beyaz bir evli çift resmi var. Bu kadın ve adam öksüz ve yetim bir kızın yetindiği tek şeydi. Ne zaman karamsarlığa düşse beni avuçlarının arasına alır ve derin derin nefes alırdı. Mutlu olduğunda da bunu yapardı. Kısaca her şeyini benimle paylaşırdı. Hayatı altı yıl kadar düzenli gitti gerisinde yaşadıkları birer hiç. Çünkü bir çocuk annesiz ve babasız bir hiçtir bence. Annesini altı yaşında, babasını ise on üç yaşında kaybetti. Annesiyle dert ortağı olamadan, babasının da nasihatlerini alamadan ikisi de gittiler. Babası ona küçükken "Toprağa bir şey ekersen filizlenir, büyür, can bulur." demişti. O annesini de babasını da toprağa ekti fakat can bulamayacaklarını anladığında geç kalmıştı.

Yalnız kaldıktan sonra ona İzmir'de anneannesi ve dedesi bakmıştı. Anneannesi her yıl Karadelik Festivali'ne götürürdü. Bu festivalin amacı ise; insanların sonu görünmeyen bir kuyuya değerli eşyalarını atıp şans beklemeleriydi. Festivalde kuyu tam ortada bulunur ve çevresinde dükkanlar ya da diğer eğlence programları olurdu. Bu eğlencede ise; kimileri dans eder, kimileri şarkı söyler. Dükkanlar ise rengarenk ve çeşit çeşitti. Kuyuya bir şey atmak onun için saçmalıktı ama annesinden miras kalan bir eylem olduğu için yapıyordu. Adını annesi çok özenle seçmişti ve Ahsen koymuştu. Gözlerini babasından almıştı Ahsen, masmaviydi sanki içine göğü sıkıştırmışlar gibi. Saçları ise annesine benziyordu kahverengi, dalgalıydı, uzunluğu beline kadardı ve

pofuduk bir kedinin tüyleri kadar yumuşaktı . Boyu ise uzundu, ne zayıf ne de kiloluydu. Yaşı da on yedi idi. Dudakları dolgun, burnunda ise çok belli olmayan bir kemer vardı.

Ahsen mutluluğun hep uzakta olduğunu düşünürdü. Bunun nedeni ise dedesinin küçüklükten beri anlattığı hikayeydi. Hikayeye başlarken "2750 yılının 7. döneminin 251. yılı" derdi. Bu söylemesi bile zor olan tarih onun aklına kazınmıştı. Çünkü çocukluğunun süper kahramanıydı hikayedeki karakter. Dedesi, o dönemde herkesten farklı özelliklere sahip bir kızı anlatıyordu . Sapsarı gözlü, çilek gibi kırmızı; kaküllü ve kısa saçlı, bedeni ince, boyu yüz kırk cm ve vücudunun bazı yerlerinde mavi yıldız şeklinde lekeler olan bir kızdı. Tam bir doğa kızı olduğundan hep yeşil giyiyordu. Kalp şeklinde de gözlükleri vardı. Çok uzakta ve ailesiyle yaşıyordu bu kız. Dağın tepesinde evleri vardı ve orda bir sürü hayvanları vardı. Ahsen bu hayatı öyle çok sevmişti ki, bunun için büyüyünce böyle bir hayat istiyordu.

Dedesiyle bir gün dışarıya çıkmışlardı. Ahsen, dedesiyle sohbet etmeyi çok severdi. Ne zaman dışarıya çıksalar küçüklüğündeki gibi dondurmacıya giderler sonra sahile otururlar sahilde dalgaların hışırtısını, arabaların hoturtusunu dinlerler ve sohbete başlarlar. Dedesi önce anneannesiyle nasıl tanıştığını anlatırdı. Sonra da sıra annesinin güzelliğine gelirdi konu; onun gözlerinin ve saçının kahvesini anlatırdı. Uzun uzun sohbet ettikten sonra ise akşamüzeri eve dönerlerdi.

Anneannesiyle hafta sonu Karadelik Festivali'ne gitmişlerdi. Ahsen yürürken iki adamın bir masada oturduğunu ve birinin diğerine "Duydun mu dün gezi gemisi batmış. Geminin kaptanı dahil 13 kişi ölmüş." dediğini duydu. Ölmüş kelimesi Ahsen'in tüylerini diken diken yapmıştı her duyduğunda olduğu gibi. Biraz yürüdükten sonra yanlarından pamuk şeker satıcısı geçmişti ve "Pamuk şekeer!" diye bağırmıştı. Ahsen'in ağzı sulanmıştı ve anneannesine:

-Pamuk şeker alalım mı? diye sordu.

-Acaba ne zaman büyüyeceksin Ahsen hanım? İyi koş al gel hadi." Dedi anneanesi. Cüzdanından para çıkarırken. Ahsen de:

-Ee napayım anneanne bana sen alıştırdın bunları. dedi.

Pamuk şekerini yerken bir plak dükkanının önünden geçiyorlardı. Çalan şarkı ise onu çocukluğuna götürmüştü. Olduğu yerde

durdu ve şarkıyı dinledi. Şarkının sözleri şöyleydi "Kıskanırım seni ben, kıskanırım kalbimden, bu nasıl aşk Allah'ım, öleceğim derdimden." bu şarkı babasının annesine söylediği şarkıydı. Küçükken sürekli duyduğu bu şarkı zihnine kazınmıştı. Anneannesinin çağırmasıyla irkildi ve koşar adımlarla yaşlı kadının yanına gitti. Akşam eve döndüğünde aklında hala o şarkı vardı. Babası nasıl da söylerdi o şarkıyı annesine. Annesinin de her seferinde gözlerinin içi gülerdi. Ardından ikisi dansa kalkar ve dans etmeye başlarlardı. Ahsen'in gözleri dolmuştu o sırada anneannesi odaya girdi Ahsen'i öyle görünce:
-Bir şey mi oldu kızım neden ağlıyorsun? diye sordu.
- Bugün plakçıda duyduğum şarkı geldi aklıma. Eski günlere gittim. dedi Ahsen.

Anneannesinin de gözleri dolmuştu. Ertesi gün anneannesi erkenden kalkıp o plak dükkanına gitmişti ve o plağı almıştı. Eşinin pikapını da alıp Ahsen'in baş ucuna koydu ve plak çalmaya başladı. Önce ne olduğunu anlamadı Ahsen gözlerini açtığında ise anneannesi ve dedesi dans ediyordu bu görüntü Ahsen'i çok mutlu etmişti. Ahsen yüzünde küçük bir tebessümle ağlamaya başladı sonra da dedesi ve anneannesine:
-Sizi çok seviyorum. diyerek sıkıca sarıldı.

O gece yattığında rüyasında annesi ve babasını görmüştü tıpkı çocukluğundaki gibi bu şarkıyla dans ediyorlardı ve Ahsen'e sarılıyorlardı.

Bir gün Ahsen anneannesiyle birlikte pazara gidiyorlardı. İzmir'in sıcağı Ahsen'i sıkıyordu; soğuğu severdi o, kışın kar yağdığında dışarıya çıkıp deli gibi eğlenirdi. Anın tadını en iyi çıkaranlardandı o. Alışverişi bitirip eve dönerlerken Ahsen anneannsine dönüp:
-Anneanne annemi bana anlatır mısın?" demişti.

Anneannesinden bunu isterdi hep Ahsen. Yaşlı kadın da anlatmaya başlardı ne zaman başlasa farklı farklı anlatırdı ama hep o fotoğraftaki kadın olurdu sonunda. Anneannesi:
-Gözleri kocamandı, kahverengiydi, sinirlendirdiğinde öyle bir bakardı ki o gözler karşısındakini eritirdi fakat mutlu olduğunda ise gözlerini gözlerinden ayırmak istemezdin. Saçları da kahverengiydi ama diğer kahverengilere benzemezdi herkesin saçından farklıydı, beline kadar uzanırdı, her sabah aynanın karşısına ta-

rardı saçlarını. Uzun bir süre kalkmazdı oradan. Bazen kendisiyle konuşur, bazen de dalıp giderdi. dedi.
Tam boyunun uzunluğuna geçerken anneannesinin elindeki poşetlerin yere düştüğünü gördü ve anneannesinin yere yığılışını izledi. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Yapabildiği tek şey gözünden yaş düşürmek oldu. Göğe benzeyen gözleri bulutlanmıştı, hemen çevresindekilerden yardım istedi. Ambulans çağırmışlardı fakat geç kaldıkları için anneannesi orada can vermişti. Ahsen kendini çaresiz hissediyordu.

Bağırmak istiyordu, ama boğazındaki ukde buna engel oluyordu. Ağlıyordu ağlıyordu ağlıyordu, ama bunu istemsizce yapıyordu. Sanki gözyaşları bu olayı önceden biliyormuş gibi. Annesiyle babası öldüğündeki durumla hemhal olmuştu. Hayatında en önemli iki kişiyi kaybetmiş bir çocuk için, bir ölüm daha, fazlaydı. Göğsü sıkışıyordu, nefes almak istiyordu ama gökyüzü yoktu. Hayatta en çok vakit geçirdiği, kimi zaman ona kızdığı, kimi zaman birlikte ağladıkları ve çoğu zaman da annesini anlattırdığı kişi artık gitmişti. Etrafı kararmıştı. Peki ya dedesi, o ne yapacaktı? Kırk sekiz yıldır aynı eve girdiği, aynı yastığa yattığı, yemeğini paylaştığı ve en önemlisi de sevgisine ortak olduğu kadın gitmişti. Koskoca adam yıkılmıştı. Dedesini, babasının ölümünden sonra ilk defa ağlarken görüyordu. Zaten haklıydı, ağlasındı, başka ne zaman ağlayabilirdi ki.

Ertesi gün anneannesinin cenazesi vardı. Gözleri ağlamaktan şişmiş, kızarmış ve yorulmuş görünüyordu. Yaşlı kadını gömerlerken Ahsen'in aklına babasının dediği gelmişti "Toprağa bir şey ekersen filizlenir, büyür, can bulur." Çocukluğundan beri düşünmüştü bu cümleyi sırada ise anneannesini toprağa ekiyordu. Ama artık hiç kimsenin toprağa ekildiğinde geri çıkmayacağını biliyordu. Bunu da en yakınındakilerden tecrübe etmişti. Artık aklındaki her şey hatrında kalmayacak kadar tazeydi. Unutmak istiyordu ama hatırlamıyordu, sanki o anda ordan soyutlanmış gibi. Ahsen bu olaydan sonra öyle bir susmuştu ki sağır olmuştu diğer herkes. Ölüm Ahsen için artık somutlaşmıştı. Artık ölüm çevresindekilerin yok olmasından sonra geride kalanlardı. Bu geride kalanlar ya onların eşyaları ya da onlara duyulan acı idi. Ölüm olmadan hiçbir şeyin kıymeti olmayacağını da anlamıştı Ahsen. Yaklaşık on bir yıldır ara ara hatırlatıyordu hayat bunu.

Cenaze bittikten sonra dedesi salonda otururken yanına gitti ve "Biz şimdi ne yapacağız dede? Artık bu ev böyle mi olacak? Neden insanlar ölür dede? Ben uğursuz muyum neden hep çevremdekiler ölüyor dede?" dedi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Dedesi "Bunlar nasıl sorular yavrum sen neden uğursuz olasın? Ecel işte vakti gelen gidiyor. Kimse layemut değildir." dedi. Dedesinin de içi dilhun gibiydi ama torunu için dik duruyordu. Ahsen "Sırası gelen mi?" dedi ve durakladı. "Annem daha çok gençti, babam da öyle sence de bu haksızlık değil mi dede?" dedi gözünden akan yaşı silerken. Sonra da ekledi "Hayat ölenler için zor değil dede kalanlara zor." dedi sonra dedesine sıkı sıkı sarıldı.

Aradan birkaç ay geçmişti. Dedesi ile bu duruma alışmışlardı. Ahsen'in gözündeki bulutlar nihayet gitmişti. Etrafa mavi mavi bakıyordu eskiden olduğu gibi. Ama durup o gözlere dikkatli bakılsa içindeki dert, çaresizlik ve kimsesizlik görülebilirdi. Babası biricik kızına hep "Hayatta her şey olur, bir gün çok mutlu olursun, ama diğer gün uyandığında ölmek için Allah'a dua edersin." demişti. O zamanlar anlayamadığı bu cümle şimdi hayatı olmuştu. Bunları düşünürken arkada "Kıskanırım Seni Ben" şarkısı çalıyordu , anneannesinin aldığı plaktan bu şarkıyı dinlerken ruh-u revan oldu. Sonra da beni avuçlarının arasına aldı ve derin bir uykuya daldı.



Şeyma ÖZDEMİR
İş Adamları Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
10.Sınıf

Yazmak İstiyorum, Çünkü:
Kimsenin yalnız olmadığını biliyorum, bu yüzden onlara dost olmak istiyorum.

GÖZLERİNDEKİ KARANLIĞI SEVMİŞTİM ..

-Yeter artık yeter! mahvettin hayatımı çık git bu evden!
-Asıl sen git! bıktım senden!
"Şangır şungur kırılma sesleri geldi içeriden, telaşla açtım kapıyı , gizlice izledim onları. Tam kapıyı kapatacaktım ki bardak yere çarptığı an patladı , irkildim anlık sesten , sinirle çıktım odamdan -Ben giderim sizin gitmenize gerek yok!, diyerek çarptım kapıyı çıktım evden. Kapıyı çarptığım an yine bağrışma sesleri duyuldu. Duymamak için kulaklığımı taktım son sese ayarlayıp uzaklaştım oradan. Başladım yürümeye dalgın dalgın ve öylesine boş vermişçesine. Alışmıştım artık. Annemle babamın kavgalarına bu durum insanlara olan nefretimi daha da arttırsa da alışmıştım. Çok uğraşmıştım onlar için yapmayın etmeyin desem de anlamak istemediler beni. Ben de bıraktım onlar için kendimi yıpratmayı. Derler ya hani; yeniden yorulmaya niyetim yok bu yüzden uzağım herkese. Uğraşmayı bırakmıştım artık kim ne yapıyorsa yapsın(annem ve babam da) dahil. Beni en çok onlar yıpratıyordu zaten işte bu yüzden onları düşünmeyi de bıraktım.

Umudumdu ailem, onlar beni boşverince anladım umutlarımın bittiğini. Umutlar bitince tozla duman olurmuş hayaller. Etrafıma baktığımda iki sokak aşağıdaki parka gelmiştim. Saat daha gece on ikiyi gösteriyordu. Nasıl olsa düşünenim yok merak edenim yok diyerek oturdum bankın birine. Gökyüzüne kaldırdım kafamı daldım gittim sonsuz karanlığa o karanlığın içindeki parlak sonsuz bitmeyen yıldızlara. Yıldızlar da olmasa gökyüzü de benim gibi olacak. Sonsuz karanlığa hapsolmuş bir ruh. Şu gökyüzünde bile küçük umutlar ışıklar var kendini aydınlatan ama benim içimde bir ışığım dahi yok kendimi aydınlatan, zaten

kimse de bana ışık olmuyordu.

Düşünürken düşüncelerimi bölerek bir adam geçti önümden yan banka oturdu. Kafamı oraya doğru çevirdim dik dik bana bakıyordu bir an kalksam mı diye düşündüm ama tabi ki de yapmadım. Derin ve karanlık bakan gözleri vardı gecenin karanlığına bedel. Kalıplı biriydi sanki yürüdü mü yerleri gökleri sallayacak bir havası vardı. Onu gören bir insan eminim bir adım geri atıyordur korkudan. Kendi kendime sırıttım bir an döndü bana baktı tebessüm etti, gamzesi vardı bir de belediye çukuru gibi. Bir kere daha göz göze geldik gecenin en koyu tonu bakan gözleriyle kaybolasım geldi o gözlerde. Bir an kendime geldim tanımadığım bir insan niye beni bu kadar derinden etkilesin ki diyerek kalktım gittim oradan. Eve geldiğimde herkes uyumuştu bende çıktım odama sessizce, girdim yatağıma. Kafamı yastığa koyduğum an o siyah gece gözler belirdi yine aklımda bir tuhaf oldu içim. Sahi kimdi o tanımadığım bir insan niye bu kadar dikkatimi çekmişti. Gece olmuştu yine parka gidiyordum. Ayaklarım beni oraya götürüyordu.

Günler, aylar geçti her gece o parktaydık. Konuşmaya geldi sonunda, tanıştık. Adı Uğurmuş, gamzeli gece gözlümün. Anlaşmıştık bu gece buluşacaktık. Aylar sonra ilk defa bu adamla mutlu olmuştum. Seviyor muydum yoksa? Daha cevabını bilmiyordum ama, bu adam bana iyi geliyordu. Az kalmıştı geceye, hazırlandım çıktım yanına gitmek için. Daha gelmemişti. Yüzüm gülüyordu kaldırdım kafamı gökyüzüne bu sefer mutluydum, mutlulukla baktım gökyüzüne. Sanki gökyüzü de gülüyordu o parıldayan gökyüzüne umut olan yıldızların birkaçı da benim içimdeydi artık. Bir ses geldi yan tarafımdan.

-Erken gelmişsin?

-Evet gökyüzünü izledim biraz. Tebessüm etti yine ben de ona tebessüm ettim. Gözlerinde kayboluverdim.

-Ulya, dedi kendime geldim bir an.

-Efendim?

-Gökyüzü ne kadar güzel ve karanlık bir boşluk değil mi?

-Evet aynı benim gibi, diyerek acı bir tebessüm ettim.

-Benim de hayatım böyle Ulya.

-Benimkinin de farkı yok Uğur, dedim. Başladım yine gökyüzünü izlemeye canım sıkılmıştı niye böyle demişti.

-Tam dört aydır seninle burada buluşuyorum, her gece seni görmek umuduyla geldim buraya neden biliyor musun? Çünkü o gece bana çok başka baktın o gözler beni kalbimden vurdu. Ulya benim karanlığımda ki ışığım olur musun? Bakakaldım sanki ben konuşuyordum içimi okumuştu. Gözlerimiz buluştu ve gözlerimde ki ışıkla "evet" dedim.
-Sen de benim ışığım olur musun Uğur?
-Olurum tabi deli kız, dedi gülerek.

O gülerken gamzeleri çıkıyor ya oraya beni gömsünler. Gülüşlerle hasretle sarılıverdim boynuna, özlermişçesine, sanki hep onu bekleyip kavuşmuşçasına. Biraz daha oturup yarın öğlen buluşmaya sözleşip ayrıldık parktan. Eve geldiğimde sanki her yerde kelebekler uçuşuyordu. Sanki bütün eşyalar bile bana gülüyordu. Çok mutluydum ilk defa hayatımda biri beni sevdiğini söylemişti. İlk defa biriyle ruhlarımızı içimizdeki karanlığı aydınlatacağız diye söz verdik. Huzurla koydum kafamı yastığa. Uyandığımda saat daha on birdi, buluşmaya bir saat vardı ilk defa aydınlıkta iki karanlık ruh buluşacaktı, heyecanlıydım. Çıktım evden. Parka yine on dakika erken gelmişim. Bugün hava ayrı güzeldi, cıvıl cıvıl kuşlar parlayan güneşi ilk defa bu kadar sevmiştim. Arkadan "Ulya" diye ses geldi. Uğur 'un sesiydi bu. Heyecanla kalktım, ayağa arkamı döndüğümde caddenin ortasından el salladı bana. Koşarak geliyordu yanıma bir köpek ayağı sakat yatıyordu daha yeni görmüştüm. Uğur da fark etmiş olmalıydı ki oraya doğru gitti, bende ilerledim oraya doğru arabalar çok hızlı geçiyordu.
-Dikkatli ol Uğur diye bağırdığımda Uğur 'u baktığım yerde bulamadım. İlerde bir kalabalık oluşmuştu nefesim daraldı sanki. Adımlarım hızlandı hızla gittim kalabalığa. Uğur yerde kafası ezilmiş kanlar içinde yerde yatıyordu. Midem kalktı bir an, ama sonra toparladım kendimi. Gözyaşlarım benden izinsiz hızlıca akıyordu. Sanki zaman durmuştu bir an Ambulans geldiğinde kendime geldim hastaneye gittik ambulansla. Hastaneye geldiğimizde,
-Yardım edin! doktor yok mu? diye bağırırken doktor geldi yanıma. Acıyla baktı Uğur'a, tekrar "yardım et "derken titriyordum artık. Doktor soğukkanlılıkla:
-Başınız sağ olsun, yapılacak bir şey yok parçalanarak ölmüş, diyerek gitti yanımdan. Gözyaşlarım daha da çok akmaya başladı,

bedenim taşımadı beni çöktüm dizlerimin üstüne. Morga götürdüler Uğur 'u, ben de gittim hastaneden nereye gittiğimi bilmeden. Ve hayat benim umudumu yine almıştı elimden. O gece gözleri unutamıyordum. Ağlıyordum, ağlıyordum ..

Aradan bir yıl geçti...

O günleri unutamıyordum aklımda bitse de kalbimin sızısı bana hatırlatıyordu. Yapayalnızdım, gece gözlümü kaybettikten bir ay sonra annemle babamı da trafik kazasında kaybettim. Sevdiğim ve ailem gitmişlerdi hayatımdan. Kahroluyordum sanki boşa yaşıyormuşum gibi geliyordu hayatı. Dumandan ciğerim acıdan kalbim sökülecekti sanki. Hava da bana hitap eder gibiydi. Ben ağladıkça daha da şiddetli yağıyordu. Nefesim kesildikçe gök daha da şiddetli gürüldüyordu. Gökyüzünde de fırtınalar kopuyordu sanki içim gibi. Dayanamadım kendimi attım dışarıya şemsiyemi de alıp. Taktım kulaklığımı nereye gittiğimi bilmeden yürüyordum. Etrafıma bakmaya başladım. Herkes yağmurdan kaçıyordu ama ben sadece durup bakıyordum. Kimse gözümdeki bitmişliği hayal kırıklığını fark etmiyordu. Bu durum insanlara olan nefretimi daha da arttırıyordu.

Yağmur daha da şiddetlenmeye başladı insanın kafasını yaracakmış gibi delicesine yağıyordu. Başımdaki şemsiye de yağmurdan korkarcasına sanki acılar içinde kıvranırcasına sesler çıkartıyordu. Onu anlarcasına kapadım şemsiyemi elimde tuttum. Saniyeler içinde sırılsıklam oldum ama hala duruyordum öylece. Şemsiye bile yağmurdan korkup acı çekercesine sesler çıkarıp derdini anlatıyordu. Bir tek ben anlatamıyordum çaresizliğimi hüznümü kimselere kendi karanlığımda boğulup gidiyordum. Bir kere daha lanet ettim. O kadar dolmuştum ki artık dayanamıyordum istemsizce dizlerimin üstüne çöküverdim. Acılarımı kaldıramıyordum artık gözyaşlarım benden izinsiz akmaya başladı yine. Yorgunluğum bedenimde değildi ruhumdaydı, kırılmış kalbimdeydi, yok olmuş hayallerimdi, kaybettiğim umutlarımdı beni yoran. Neden ben neden benim başıma geliyordu? Dayanacak gücüm kalmamıştı. Artık bitmeliydi acılarım, dertlerim. Karanlık dünyama yenik düştüm, artık karanlık dünyamda boğulacaktım.

Karanlık dünyamda boğulmak için tebessüm ettim, huzurla kapadım gözlerimi... Yalnızlık ölümden beterdir!. Onun karanlığına yenildim ..

İKİNCİ BÖLÜM

HİKAYELER II



Gülbeyza DURDU
Denizli Anadolu İmam Hatip Lisesi
10. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Doğdu, yaşadı, defalarca öldü. Huzuru özlüyor.

ÖLÜMCÜL PANZEHİR

Alıştığı zehrin kendisini nasıl etkileyeceğini bilmeyen bir genç çocuk. Yıllardır zehirlenerek yaşıyor. İçten içe ve yavaşça öldüren bir zehir. Çoğu kişinin bildiğinin aksine, bu zehir biraz daha farklıydı. Shakespeare'in iblis adını verdiği içkiden daha şeytani. O kadar farklı bir zehir ki, panzehri çok uzaklarda aramaya gerek yoktu bu zehrin.

İsmi dahi unutulmuş genç, hayatını telefonda geçiriyor ve dünyasını iki göz evinden ibaret sayıyordu. Günün tek bir zamanı dışında perdesi hep kapalı ve kafası hep telefonda geçiyordu. Saat sabahın sekizini gösterirken merdümgiriz, kafasını yeni ağaran gökyüzünden çekip perdeyi kapattıktan sonra telefonuna yöneldi. Görünüşe bakılırsa yeni bildirimler gelmişti.

'Günaydın. Dün seni endişelendirdiysem kusura bakma. Kendime zarar vermek sen hayatımdayken aklımın ucundan bile geçmez, bana inan.'

Gülümsedi. Nasıl oluyor da henüz yüzünü bile görmediği birisi hayatının anlamı olabiliyordu? Şayet onu görüp de gülümseyerek yaklaşan hiç kimse olmamıştı. Görünüşü yüzünden ailesi onu çocuk yetiştirme yurduna bırakmıştı ve sosyal medyadaki içine kapanık, kaderlerinin kederi ile kaybolmuş insanlar dışında hiç arkadaşı olmamıştı.

Doğduğundan beri karanlığa mahkûm birisiydi merdümgiriz genç. İnternet üzerinden hayatı sevmeyen, kendisi gibi olan insanlarla konuşarak onları hayata bağlıyordu. Sonrasında ise herhangi bir gün teşekkür içerikli uzun bir mesaj ve bir daha

konuşmama aşaması birbirini takip ediyordu. Alışmıştı artık bu duruma. Kendisine kabul ettiremediği durumlar için yine telefonundan kısa yazılar yazıyordu. Zifiri karanlık dünyasında bile çok renkli bir zihne sahipti. Sadece zihni değil, ruhu da normal insanların aksine renkliydi.

Kafası ve kolları vücuduna göre çok orantısız fazla büyümüştü bacaklarının aksine. Orta boylu birisinde bu kadar kısa bacak komik duruyordu belki, ancak insanları kaçıran detay biraz daha farklıydı. Sırtının kas anatomisinde ve derisinde ikinci bir yüz bulunuyordu. Göğsünün olması gereken yerde ise omurilik, omuriliğin olması gereken yerde kaburgası, ciğerleri, kalbi gibi organları bulunuyordu. Doğal olarak da 'sırtüstü uzandım yatıyorum' ya da ' elimi kalbime koydum' gibi cümleler yabancıydı merdümgirize.

Sosyal medyadaki birkaç kişiye cevaplarını da verdikten sonra internet üzerinden yemek sipariş etmeye hazırlandı. Ne yemeliydi? Gelen kişinin onunla fazla muhatap olması gerekmeyen bir şey olmalıydı. Çorba içmeye karar verdi çünkü çorbayı sipariş edeceği lokantanın kuryesi sessiz ve gailesiz birisiydi. Zaten üç gündür de çorba içmiyordu. Dört gün müydü yoksa? Kaç tan vakti geçtiğini hesaplayarak günü bulmaya çalıştı. Üç gün. Bugünü hesaba katmaması lazımdı. Öyle miydi?

Yemeği gelinceye kadar öykü yazmaya karar verdi. Şimdi yazacağı öykü, bazı kişilere altın tepside sunulan çaresizlik ile alakalıydı. Ne savaşmamıza izin veren, ne de küçük bir çocuk gibi kaçıp saklanmamıza razı olan çaresizlik. Kocasından dayak yiyen kadına 'o senin kocandır döver de sever de' derken hissedilen çaresizlik. Küçük yaşta hayatını kaybeden, tecavüze sesini çıkaramayan bebekler için duyulan çaresizlik. Etrafında olan birçok kişiye rağmen yalnız olmayı kabullenmeyen, kabullenmek istemeyen kişinin yaşadığı çaresizlik. Çok fazla tanımı vardı bu hissin ancak hepsini tek bir çatı altına toplamak gerekirse, konuşulması gereken yerde susmaya mecbur bırakılmaktı. Herkesin hayatının belirli bir noktasında ortak olarak yaşadığı 'çaresizlik hissi' hakkında olacaktı bu öyküsü.

Yazı yazarken daima karınca gibi hareketli olan parmakları durdu. Her gün aşk ile baktığı gün doğumunu sadece on beş dakika pencereden izliyordu. Onu hayata bağlayan güneşi sadece sabah-

ları görüyordu. Bu haksızlık değil miydi? Asıl çaresizlik bu değil miydi? Telefonu bıraktı elinden ilk defa. Etrafına bakındı, çok fazla karanlıktı. Perde aralıklarından giren ışık hüzmeleri dışında bir tek telefon ekranı vardı etrafı aydınlatan. Zaten telefonda yaşamıyor muydu? Evi karanlık olsa da öyle anlar oluyordu ki, sanki gerçekten telefonun içindeki uygulamalar ve dosyalar arasında geziniyordu. Durdu ve bir kez daha düşündü. Aslında bu olay hemen hemen her gün oluyordu. Birisine mesaj yazarken parmaklarını değil de düşüncelerini kullanıyordu mesela. Müziği değiştirmek için de elleriyle içinde bulunduğu büyük cam ekranı kaydırması yeterli oluyordu.

Uzun kolunu zorlukla kaldırarak büyük kafasına oranla küçük kalan gözlerini ovuşturdu. Oturduğu koltuklan kalktı ve ortamdaki ışık değişikliğinden dolayı etrafını göremediği için duvarlara tutunarak kapıya ulaşmaya çalıştı. Duvara bitişik giderken eli ışık düğmesine basmış olacak ki abajuru olmayan beyaz ampul birden yandı ve altında yürüyen adama gözleri için acı dolu bir tecrübe bahşetti. Bırakamazdı, şimdi değil. Sağ elini kaş hizasında gözlerine siper ederken birkaç adım sonra kapıya ulaştı. Sol eliyle kapının kolunu yavaşça açtı. İçini saran büyük bir his vardı. Heyecan mı korku mu bilmiyordu ama ilk defa bu kadar cesaretli hissediyordu kendisini.

Aralık kapıdan gözüne gelen güneş ile daha da heyecanlanmış ve fazlasını istemişti. Ürkekçe yürümeye başladı, ardından koşar adımla caddeye çıktı . Ancak hiçbir şey göremiyordu. Bir süre sonra gözlerinden yakıcı güneş dolayısıyla kan akmaya başlamış, yıllardır kapalı alanda havasız kaldığı için arkasında bulunan ciğerleri hızla inip kalkıyordu.

Etrafına toplanan insanları göremiyordu. İyi ki göremiyordu çünkü kimi yazık diye iç çekerken kimi çocuğunun gözlerini kapatarak uzaklaşıyor, kimi de gülerek videoya çekiyordu. Çektiği acıyı kendisi dahil o caddedeki kimse tarif edemezdi.

Çorbayı getiren kuryeci çocuk motoruyla hızla fren yapmış, devrilen yemekleri umursamadan yerde acı içinde kıvranan genç çocuğun yanına gitmişti. Üstüne eğilen kuryeci sayesinde biraz gölgeye kavuşmuş olan acı içindeki genç çocuk, son laflarını ona çaresizce dolmuş gözlerle bakan çocuğa zorla da olsa gülümseyerek söylemeye çalıştı. Çektiği acı, kekelemesini ve birkaç kelime-

den sonra uzun nefes arası vermesine sebep oldu.
''S-senin gözlerin de… benim ki gibi y-yanıyor mu?"

Karanlıktan aydınlığa çıkmak isteyen ancak yeniden karanlığa gömülmüş olan adı bilinmez merdümgiriz, yıllardır her gün sadece on beş dakika güneş ışığına bakıp günün geri kalanında bedenini ve ruhunu karanlığa mahkum etmişti. Gözlerindeki dayanılamayacak safhada olan acısı hastanede bayılmasıyla bir süreliğine son buldu. Doktorların uzun mücadelesi sonucunda ciğerlerine gereken oksijen takviyesi yapılmış ancak gözleri kurtarılamamıştı.

Küçüklüğünden beri ona işkence edenin, onunla alay eden insanlar olduğunu düşünse de asıl işkenceyi kendisi yapmıştı. Ölmüş müydü peki? Hayır, lakin hayatının geri kalanında göreceği tek renk siyah olacaktı. Zehrin ne olduğuna dönecek olursak eğer, zehir neydi? Kimse bilmiyor. Tek gerçek var ki, her koşulda zehir de panzehir de aynı şeydi.



Azra ALTUNTAŞ
Nevzat Karalp Anadolu Lisesi
9. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Duvarların dilini bir başına kalınca çözdü!

BENİM YÜZÜMDEN!

Adım Serdar. Benim hikayem evde geçiyor. Evet, sadece evde. Şaşırdınız mı? Neden gülüyorsunuz ?

9 yaşımdan bu yana düzen takıntım, mikrop kapma korkum ve çevreme yanlışlıkla zarar verme fobim yüzünden evden çıkmayı aklımdan bile geçirmedim. Obsesif kompulsif bozukluğu denilen bu durumla karşı karşıya kaldığımda henüz çocuktum.

Şu ana kadarki hayatımın hiçbir zaman dilimini huzurlu ve mutlu geçirmedim. Okulu bırakmak zorunda kaldım, çünkü okulun bir mikrop yuvası olduğunu düşünüyordum. Oturduğum sıradan, benimle beraber 500 kişinin kullandığı tuvaletlere kadar bir mikrop yuvası. Öğrencilerin dağınık bıraktığı kalemler, silgiler, kitaplar, sıralar ise cabası. Orası hem pis hem de düzensizdi. Çok net hatırlıyorum pantolonumun paçası yere değdiği için kalbim duracak gibi olmuştu. Bu durum herkesçe anormaldi belki ama bence oldukça normaldi. Sonuçta binlerce kişinin ayakkabısıyla bastığı o yere benim pantolon paçam değmişti.

Şuan 43 yaşındayım. Dile kolay 34 yıldır bu durumla savaşıyorum. Bir sabah artık dayanamayacağımı düşündüm. Hayat devam ediyordu. İnsanlar bir yerlere yetişmenin verdiği telaşla hızlı hızlı yürüyor, arabalar yollar arasında mekik dokuyordu. Zaman bir şekilde akıyordu. Geçmişte bazen bir kahraman gibi davranıp bizi adeta bir mahzene kilitleyen yaşamamızı engelleyen hangi olayların üstesinden gelmedik ki?

Odama gidip güzelce ütülenmiş, en ufak kırışıklığa üzerimde yer yok dermiş gibi duran gömleğimi ve pantolonumu giydim.

Daha ilk defa giyeceğim için pırıl pırıl olan ayakkabılarımı da ayağıma geçirdim. Artık hazırdım. Hayatımı değiştirecek ilk adımı atmaya artık hazırdım.

Kapıyı hafiften aralayıp küçük boşluktan dışarıya baktım. Denemekten zarar gelmezdi. Kapıyı iyice açıp dışarıya ilk adımı attım. Komşularım şoke olmuş biçimde bana bakıyorlardı. Belki de yüzümü ilk defa görmüşlerdi. Aşağı bakmamla ayağımın önünde bir top olduğunu fark ettim.

- Amca, atsana topu.

İleriden bir çocuk bana bağırıyordu. Bir topa, bir ona baktım. Topun üzerinde kurumuş çamur, çürümüş topa yapışmış bir dut vardı. Oldukça pisti. Çocuğu duymamış gibi yaparak ilerlemeye devam ettim.

Mahallemizde bulunan kahvede benim yaşlarımda bir sürü erkek vardı. Öylece durmuş onları izliyordum.

-Birader gel istersen biz de okeye dördüncü arıyorduk.

Adamın söylediği sözlere cevap verememiştim. Çünkü okey ne onu bile bilmiyordum.

-Çekinme gel. Al bisküvi ye!

Adam eliyle paketteki gıdayı bana uzattı. Tırnaklarının arası simsiyahtı. Midem tiksindiğini belli edercesine kusma refleksi gösterdi. Adam ne olduğunu anlamamış gibi şaşkınlıkla bana bakıyordu. O bana bakıyordu , ben onun tırnaklarına. Daha fazla bu manzarayı görmeye dayanamadım. Gözlerim kardı ve bir anda diye yere düştüm.

-Neden gidiyorsun anne?

Rüyamda ağlıyordum. Annem gidiyordu

-Dayanamıyorum Serdar. Gidiyorum çünkü...

Annem uygun kelimeleri seçmek istercesine duraksadı. Sonra devam etti.

-Gidiyorum çünkü yine odanı temizlememişsin, yatağını toplamamışsın, çok düzensizsin Serdar.

Annem bu yüzden mi beni bırakıp gidiyordu? Yo, hayır bu çok saçma. Kafamı kaldırdım babam kapıdan bize bakıyordu. Bana kızgın mıydı, annemin gidişinden beni suçluyor muydu acaba ?

Gülümsedi ve yanıma geldi, elini omuzuma koydu. Annemin gözleri babama öfkeyle bakıyordu, hayal kırıklığıyla bakıyordu. Bana ise sevgiyle, özür dilermişçesine bakıyordu. Annemin yalan

söylediğini o an anladım. Artık biliyordum, ben değildim suçlu olan. O, benim dağınıklığım yüzünden değil, babam yüzünden gidiyordu. Ben sadece bir bahaneymişim! Nefes nefese uyandım. Hastanedeydim. Hastane demek mikrop demekti ama bu ilk defa benim umurumda olmamıştı. Takıntılarım, korkularım boşunaydı. Belki annem geri dönmeyecekti ama o hastane odasında yıllar sonra ilk kez rahat nefes aldım. Bu anı, kendimi kurtardığım bu anı asla unutmayacaktım. Televizyondan gelen o haberi de asla unutmayacaktım. Benim kurtulmamı kutluyordu adeta .

"Sen de benim gibi yıllarının heba olmasını istemiyorsan cesur olmalısın. Korkularının üstüne gitmelisin.

Unutma ! Her şey senin kafanın içinde doğar, büyür ve ölür. "



Yüksel Ceren AYDINLIK
Cumhuriyet Anadolu Lisesi
9. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Oysaki kıyamaz da gelirsin diye bileklerimi kesmiştim.

SENDEN GİZLİ

Beline gelen siyah saçları, bakmaya doyamadığım o güzel ela gözleri ve Defne hiç sevmese de ona ayrı bir güzellik katan yanağındaki ben. Sanki ona her gün yeniden aşık olabilmem için bir sebep. Yazdıklarımı okutmayı hiç sevmem, ama yazmayı çok seven biriyim. Bu yazdıklarımı hep kendime saklamayı tercih ederim, çünkü hepsini kendime yazdım.

Bu gece de Defne'yi yazıyorum sayfalara. Yetmiyor, onu anlatmaya kelimeler yetmiyor. Onun yanında tüm sözler kifayetsiz kalıyor... Ve ben kalbimden kağıda geçirdiğim ne varsa olur da hisseder diye yalnızca ona okutuyorum yazdığım tüm şiirleri.

Ertesi sabah yüzümü aceleyle yıkarken gözlerimdeki yorgunluğu aynada fark ettim, neredeyse gün doğacaktı ve ben hala yazıyordum. Aceleyle dünden kalma kırışık gömleğimi giydim, hızlı adımlarla mutfağa ilerleyip kendime kahvaltı hazırladım ve iki kişilik masama yine tek kişi oturdum.

Onun bir ihtimal oluşu aklıma geldikçe düşüncelerim batıyor beynime, keşke yanımda olsa diyorum yanımda olsa da birlikte her güzel günün sabahına bir o kadar güzel kahvaltılar hazırlasak. Uykulu gözlerle çıktım evden, çocukların cıvıltılı sesleri ile ilerliyorum, yirmi sekiz yıldır oturduğum sokaktan.

Okula varmamla zilin çalması bir oldu diyebilirim, geç kaldığım nadir olmuştur. Edebiyat öğretmenliğini severek yapıyorum keza. Defne de severek yaptığım bu mesleğe aşık olma sebebim oldu diyebilirim.

Okulun ikinci katında geniş ve uzun koridorundan ilk dersin teneffüsüydü, tam sınıftan çıkıyordum ki Defne'yi merdivenler-

den inerken gördüm ve koşar adımlarla ilerleyip,
-Günaydın Defne Hanım.
-Günaydın Çağlar Bey.
İnce sesi kulaklarımda o kadar yer edinmiş ki, yanımda olmasa da sadece düşünerek bile onunla konuşabileceğimi fark ettim.
-Nasılsınız? Çağlar bey, iyi misiniz?
- Evet evet iyiyim, sadece biraz dalmışım.

Kantine gelmemizle konuşmamız sona erdi, ben de çay almak için sıraya doğru gittim. Çayımı yudumlarken aklımda olan tek şey "Çağlar bey iyi misiniz?" demesi oldu ve zil çalana dek bunu düşündüm. Sınıf kapısının açık olması sesini bir kez daha duymamı sağladı, edebiyat dersi olsa olsa bu kadar güzel anlatılırdı ve şanstır ki ikimizde aynı dersin öğretmenliğini yapıyorduk. Ve bundan daha güzeli aynı okulda öğretmendik.

Ders boyu Defne'yi bir kafeye davet etmeyi düşündüm. Aramızdaki dostluk şiirlerden ibaret, okumayı seviyor ve benim de ona okutacağım çok şiir vardı. Uzun zamandır buluşmadığımız için hepsi birikmişti, belki de bunları okumaktan sıkılacak.
Defne tam arabasına binmiş gidiyordu ki ona doğru geldiğimi görünce, arabasından indi, ve o da bana birkaç adım yaklaştı.
-Defne Hanım, eğer müsaitseniz saat beş gibi buluşabilir miyiz? dedim ürkekçe.
-Tabi olur Çağlar Bey, fakat şuan yetişmem gereken bir yer var gitsem iyi olur.
-Iyi günler diyebildim ve o gitti, ben kaldım. Bir şeyler söylemeden gitmesine üzülsem bile bunu ona asla söyleyemeyecek olmam beni daha çok üzdü.

Saat beşe gelmişti bile, hemen anahtarı alıp kapıyı kilitledim ve arabama aceleyle binip yola çıktım. Evinin olduğu sokağa girmeme gerek kalmadı, çoktan çıkmıştı yola ve cadde üzerinden onu alıp İzmir'in vazgeçilmezi olan kafelerden birine gittik. Her zaman olduğu gibi cam kenarı bir masa seçtik.
"Ayaz var dışarıda, kalbimdeki fırtınaya benzeyen.
Haber yok çekip gidenlerden, verilen sözlerden
Ve yine yeniden bir sonbahar.
Yapraklar dökülürken nüksetti acılarım,
Nedensiz yere dökülen gözyaşlarım.
Anladım acılarım var dökülen yapraklar kadar,

Fakat neden, ağlamak neye yarar? ”

Titreyen sesimle bu satırları Defne’ye okurken gözlerim doldu, sildim hemen gözümün yaşını ve ona dönüp gözlerine baktım. Gözleri gözlerimle buluşsa bile yeterdi bana.

Kim bu şanslı kadın, kim bu çekip giden... diye düşündü Defne. Tam o sırada kafasını camdan çevirdi, Çağlar beyi gördü. Susuyordu ve sadece sustu Defne,

“ Neden bir şey söylemiyorsun. Lütfen senin için her gece ağlayan bu adamı sevdiğini söyle ve artık güldür. Neden yalnızca bakışıyoruz?

Çağlar bey öylece bana bakıyor. Gözlerinde anlam veremediğim bir ifade vardı.

-Defne hanım?

-Çağlar bey kusura bakmayın dalmışım biraz.

-Hiç sorun değil, peki şiirim hakkında ne düşünüyorsunuz?

-Yani ben, nasıl desem... Hani bir an bu kadar sevilmek isteyeceğimi hissettim.

Sustum. Dilim tutuldu sanki, onu sevdiğimi haykırmam gerekirken sustum, öylece sevdiğim kadını izledim.

-Çağlar Bey, kim bu kadın? Daha önce hiç söz etmemiştiniz.

Nasıl anlatayım ki seni sana, ya da nerden başlanır seni anlatmaya.

Öylece susuyor ve bana bakıyordu Çağlar Bey. Kimdi bu şanslı kadın? Şiirlere konu olacak kadar sevilen kadın...

Sensin diyemiyorum sana Defne, söylersem seni ya tamamen kaybedersem? Evet, evet, söylersem seni kaybedeceğim.

Affet beni! Seni senden gizli seviyorum!





Şule Şeyma İLKİNCİ
Cumhuriyet Anadolu Lisesi
10.Sınıf

En Kısa Öyküm:
Gördüm, sevdim, ayrı kaldım ve sattım düşlerimi.

BİR MEYVEYE BİR GÖNÜL

Bülent o gün patronu Kenan Bey'le zengin bir iş adamını bekliyordu. Bu iş hem Bülent için hem şirket için çok önemliydi. Çünkü bu işi alırlarsa şirketin itibarı artacak ve işçilerin maaşı tam vaktinde yatırılacaktı. Bülent ise kurduğu çocuk vakfına yüklü bir miktar bağış yapmış olacaktı.
Toplantı sırasında istenmeyen bir takım olaylar yaşandı ve işi alamadılar. Bülent hem kızgın hem üzgün bir hal içindeyken karısı İnci aradı.
- Bülent nasılsın hayatım işi alabildiniz mi? Bülent sinirli bir şekilde
–" Ben sonra ararım!" dedi ve telefonu kapattı. Akşam işten eve gelince hala keyifsizdi. Zaten sabahtan beri de morali bozuktu. Eve gelir gelmez hemen koltuğa uzandı. Karısına tek kelime dahi etmemişti. Bu durum İnci'nin moralini bozdu zaten geride dönmemişti. Her zaman işten eve geldiğinde karısını öpen adam bugün tek kelime dahi etmemişti. Neyse ki İnci sessizliğini korudu. Tabi bir yere kadar. Yemek yerken "Neyin var senin böyle, aradığımda da sinirliydin geldiğinden beri de yüzün asık. Seni anlayamıyorum işten gelir gelmez beni öper günümün nasıl geçtiğini sorardın. Şimdi ise tek kelime etmiyorsun. Sorun ne Bülent? Benden sakladığın bir şey mi var ?" deyip sessizliği bozdu. "Bir şeyim yok İnci. Eğer olaydı söylerdim zaten. Sus da yemeğimiz yiyelim ." Bülent'in bunu demesi İnci'yi iyice kızdırmıştı. "Neyin var diye merak edip sana soruyorum susuyorsun. Evlenirken iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta diye yemin etmedik mi? Ama görüyorum ki edememişiz. "

"Saçmalıyorsun yine İnci. Her zamanki gibi kendi kafanda kurduklarınla olaylara yaklaşıyorsun. Yeter artık. " deyip sofradan kalktı. Bülent çok sinirliydi. Ceketini aldığı gibi dışarı çıktı. Biraz temiz hava alması gerekiyordu. Sahile doğru yürüdü. Bir bank bulup oturdu. Denize bakıp dalıp gitmişti. Bir el uzanınca düşüncelerinden uzaklaştı. Bülent, avucunu açmış kendisine doğru elini uzatan adama ters ters baktı. Elli yaşlarında gösteren adam, görmeye alıştığı hırpani kıyafetli dilencilere benzemiyordu.
Üzerindeki giysiler eski fakat temizdi. Eli yüzü temiz ve sağlıklı görünüyordu. 'Sapasağlam adam gidip çalışacağına dileniyor, belki benden daha zengindir' diye düşündü. Zaten canı çok sıkkındı, bir de ona sinirlenmişti.
Alaycı bir ses tonuyla:
- Ekmek parası mı istiyorsun? diye sordu.
- Hayır, çikolata parası lazım!

Bülent'in kızgınlığı şaşkınlığa döndü. Espri yeteneği olan dilencinin hali de başka oluyor diye düşündü.
- Niye siz ekmek bulamayınca çikolata mı yiyorsunuz?
- Hayır. Ekmek bulamadığımız günler genellikle bulgur pilavı yeriz, onu da bulamadıysak aç yatarız.
Bülent adamın ciddi mi konuştuğunu yoksa dalga mı geçtiğini anlayamamıştı. Alaycı bir kahkahayla,
- Bugün karnınız doydu da üstüne tatlı mı istedi canınız?
- Fakirin canı mı olur ki, tatlı istesin beyim.
- Bu bir kamera şakası mı yoksa sen iş bulamamış oyuncu musun?
- Hiçbiri değil. Sadece param yok. Bugün karımın doğum günü, ona çikolata götürmek istiyorum.
- Doğum gününde yaş pasta alınır bildiğim kadarıyla.
- O bizim için değil zenginler için. Otuz yıllık evliliğimiz boyunca ona bir kez bile yaş pasta alamadım.

Ama her doğum gününde mutlaka çikolata götürdüm. Çikolatayı çok sever.

Adamın söyledikleri Bülent'in dikkatini çekmişti. O akşam karısıyla kavga etmiş, kapıyı çarpıp kendini sokağa atmıştı. Arabasına da binmemiş sahile kadar yürümüştü. Denizi seyretmek de onu rahatlatmamıştı. Oysa eskiden denizi seyrederken çok rahatlardı. Dalgalar sıkıntısını alıp götürürdü.

Fakat karısını düşünüyor olsa gerek, hiçbir şey onu rahatlatmı-

yordu. Dilenciyle konuşurken biraz kafası dağılmıştı. 'Acaba söyledikleri gerçek mi, yoksa uyduruyor mu' diye düşündü.
- Cebinde bir çikolata alacak para yok mu şimdi?
Bülent'in sorusu üzerine adam ceplerini boşalttı, bir nüfus cüzdanından başka bir şey çıkmadı.
- Ben dilenci değilim. İşim yok. Günlük çalışırım, ne iş bulursam yaparım. Fakat bu gün bütün gün iş aradım, aksilik bu ya, hiçbir iş bulamadım.
Bülent oturduğu bankı işaret ederek yer gösterdi.
- Oturun biraz dertleşelim bari, dedi.
Adam çekingen çekingen oturdu yanına.
- Yok mu eşin dostun, borç alacak akraban?
- Fakirin akrabaları da fakir olur beyim. Bulurlarsa kendi karınlarını doyururlar.
- Dilenecek kadar çok mu seviyorsun karını?
- Hem de çok seviyorum. Otuz yılımı aydınlattı o benim.
- Hımmmm. Aşk hem de otuz yıl süren aşk. Hayret doğrusu! Aşkın ömrü en fazla üç yıl diyorlar oysa.
Sen otuz yıldan bahsediyorsun.
- Evet. Geçen yıllar sevgimi azaltmadığı gibi artırdı.
- Söyle o zaman nedir evlilikte mutluluğun sırrı? Söylediklerine bakılırsa sen mutluluğun formülünü bulmuş gibisin.
- Ben ilkokulu bile bitirmedim. Öyle formül falan bilmem.
- Formül dediysem kimya formülü sormuyorum canım. Bende altı yıllık evliyim. Sevdiğim kadınla evlendim, fakat mutlu değilim. Sürekli kavga ediyoruz. Daha iki saat önce kapıyı çarptım çıktım. Evimiz, arabamız, işimiz, gücümüz, her şeyimiz var, ama mutlu değiliz. Senin hiçbir şeyin yok, ama mutlusun.
Para mı öyleyse bizi mutsuz eden?
Bu kez adam kahkaha attı.
- Hiçbir şeyim yok mu? Hayır benim her şeyim var. Benim karım her şeyim. Hayatımı paylaştığım insandan daha değerli ve daha önemli ne olabilir ki dünyada? Sizin ev, araba, iş diye her şey dediğiniz şeylerdir aslında hiçbir şey olan.
- Öyle deme, şu kadar varlığın içinde bile karım her şeyden şikayet ediyor. Bir de fakir olsam kim bilir ne olur?
- Altın tasın, kan kusana faydası yoktur beyim. Sen kadın ruhunu hiç anlamamışsın. Hiçbir kadın iyi bir evde oturduğu, hergün çe-

şit çeşit yiyecekler yediği için mutlu olmaz. Bir kadın, kocasının her şeyi olduğunu bildiğinde ancak mutlu olur.
- Sizin mutluluğunuzun sırrı bu mu?
- Olabilir. Ben karıma değerli şeyler alamıyorum ama ona benim için ne kadar değerli olduğunu hissettiriyorum. O da çok mutlu oluyor.
- Bir kadına değerli olduğunu nasıl hissettirilir?
- Küçük kızı severek.
- Küçük kız mı? Hangi küçük kız?
- Yaşı kaç olursa olsun her kadının içinde hiç büyümeyen bir küçük kız vardır. O kızı ne kadar çok sever, ne kadar çok mutlu edersen, o kadını da o kadar mutlu edersin.
- Nasıl yani?
- Küçük kız neleri sever, nelerden hoşlanır bir düşünün. Küçük kızlar hep beğenilmek, ilgi görmek isterler. Güzel olduklarını duymaya bayılırlar. Kendilerine prensesmiş gibi davranılmasını beklerler.

Küçük kızlar hep prenses olmayı hayal ederler. Sürprizlerden hoşlanırlar. Biraz şımartılmak isterler.

Sevilmek ve sevildiklerini hep duymak isterler. İltifata doymaz küçük kızlar. Öyle değil mi?
- Haklısın. Benim dört yaşımda bir kızım var. Ebru her akşam boynuma sarılır 'babacığım beni ne kadar seviyorsun?' diye sorar. Giysisini değiştirdiği zaman etrafımda 'Baba güzel olmuş muyum?' diye sorar durur. Güzelsin demem de yetmez ona. ' Harikasın prenses gibi olmuşsun' demeliyim. Dünyanın en güzel kızı demeliyim.
- İşte kadınlar bir ömür boyu bunu duymak isterler. Ben elli yaşındaki karıma böyle davranıyorum.

Ömrümüz olur da seksen, doksan yıl da yaşasak, ben ona böyle davranmaya devam edeceğim. Ona 'bebeğim' diye hitap ediyorum çok hoşuna gidiyor. 'Bebeğim bana bir çay yapar mısın?' dediğimde çay yapmak için nasıl koşturduğunu görmelisiniz.
- Hiç kavga etmez misiniz siz?
-Etmez miyiz beyim. Asıl olay o zaten. Evlilik kavganın tuzu biberidir. Mutlu olmak isteyen erkek önce hayat arkadaşını mutlu etmelidir. Düşünsene somurtkan, mutsuz, sürekli söylenen biriyle yolculuğa çıksan ne kadar mutlu olabilirsin.

- Haklısın da ben de bütün gün ailem için çalışıp yoruluyorum.
- Yine iş ve para, yine dış sebepler. Evet para önemli ve gerekli ama kadınlar para için erkekleri sevmezler. Para geçici mutluluklar verir. Hiçbir zaman karımın kulaklarına altın küpe takamadım ama her zaman aşk sözleri fısıldadım. Hiçbir zaman boynuna pırlanta gerdanlık alamadım ama hep öpücüklerle sevdim boynunu. Hiçbir zaman ona ipek elbiseler giydiremedim ama kendi bedenimle ipek elbise gibi yumuşacık sardım bedenini ve mutlu ettim onu.
Adam ayağa kalktı.
- Bana müsaade, artık gitmeliyim, karım merak eder. Sen de git evine küçük kızın gönlünü al, belki o küçük kız şimdi evde ağlayıp duruyordur.
Bülent de ayağa kalktı. Kuvvetlice elini sıktı.
- Sizi tanıdığıma çok memnun oldum.
Elini bıraktı koluna girdi. Yolun karşısındaki pastaneyi gösterdi.
- Hadi gel eşin için şuradan çikolatalı pasta alalım, dedi. Pastayı aldılar. Adam hayatında ilk defa karısına yaş pasta götürmenin mutluluğuyla, bin bir teşekkür ederek evginin yolu nu tuttu. Bülent de pastanenin yanındaki manavdan karısının en sevdiği meyvelerden aldı. Evine geldiğinde karısı yüzüne bakmıyordu.
Hiç konuşmadan meyveleri büyükçe bir tabağa döküp yıkadı, sonra eşinin önüne koydu.
- Bunlar dünyanın en şanslı meyveleri, dedi. İnci hiç konuşmadı.
- Sorsana 'niye' diye.
İnci kızgın kızgın:
- Niye? diye sordu.
- Çünkü dünyanın en güzel ve en tatlı kadının midesine gidecek, dedi gayet ciddi bir ses tonuyla. İnci şaşırmıştı. Bir anda yüzünün ifadesi yumuşamıştı.
- Bunlar senin sevdiğin meyveler, senin için aldım.
- Hayret bir şey! Her zaman kendi sevdiğin meyveleri alırdın.
- Özür dilerim seni kırdığım için.
Sonra yere diz çöktü.
- Cezam neyse razıyım. Ama bir tek şey istiyorum senden. Seni delice seven bu adamı senden mahrum etme.

Bülent yere çömelmiş, boynu bükük bir vaziyette çok komik görünüyordu.
İnci kıkır kıkır gülmeye başladı.

- Affetmek o kadar kolay değil. Bakalım hangi cezalara katlanabileceksin, dedi.

İşte o zaman ona muzip muzip bakan eşinin içinde sakladığı küçük kızı gördü Bülent. Tıpkı kendi içinde yaşattığı yaramaz çocuk gibi karısına sıkı sıkı sarıldı…



Firuze YÜKSEL
Cumhuriyet Anadolu Lisesi
10. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Çok sevdiler. Bir menekşe kokusunda kavuştular.

ÇİZGİLİ KAZAKLI ÇOCUK

Biz mutluyduk eskiden, çok önceden...

Oturma odasından gelen kavga seslerine daha fazla dayanamayıp çıktım evden. Kaldırımlarda koşarak ilerliyordum. Nefes nefese koşarken, diğer yandan kaçıncı olduğunu bilmediğim ama giderek tahammülsüzleştiğim ve neredeyse her gün yüzleştiğim tartışmalar zihnimde canlanıyordu teker teker. Babamın bana eskiden sevgiyle bakan gözlerinin, tartışma sırasında nasıl öfkeli, nasıl hırçın bir hal aldığı aklıma geliyordu. Annemin şefkatle bakan gözlerinin yorgunluğu ve güneş gülüşünün gözyaşlarıyla kayboluşu da. Bir elimden, sarıldığımda dünyanın en huzurlu yerine sığınmışım gibi hissettiren annem; bir elimden, yanındayken kendimi bütün korkularımla baş edebilecek kadar güçlü hissettiğim babam tutardı. El ele parka giderdik, piknikler yapardık, birlikte oyunlar oynardık. Çok eğlenirdik biz "bizken". Ama bir şeyler eksildi bizden. Babam anneme çiçek almıyor, güldürmüyor, kırmaktan korkmuyor eskisi gibi. Annem eskisi gibi bakmıyor; bakışında bir kırgınlık, gülüşünde bir burukluk varmışçasına. Ben... Ben galiba bizi özlüyorum. Eski "bizi".

Zihnimdeki sesleri susturamadan varmıştım yine o boş, terkedilmiş binaya. Ne zaman anne ve babam kavga etse, ne zaman korksam koşarak buraya gelirdim. Burada küçük bir odayı anımsatan çukur var. Biraz karanlık ve biraz da sessiz burası. Burada soğuk ve soluk duvarları izlerim dakikalarca. Belki el ele gelip beni alırlar, umudu yeşermiş bir kere içimde ve ben o umudu ihtimalsizliği ile soldurmak istemem inatla. Burası benim gözyaşla-

rımı sakladığım, korkularımdan kaçıp sığındığım yer. Ben buraya çocukluğumun kötü anılarını gömüyorum birer birer.

Bedenim zihnimdeki düşüncelere yenik düşmüş olacak ki, uyuyup kalmışım soğuk duvarlar arasında. Esen rüzgarın uğultulu serinliğiyle irkilip uyandığımda hemen eve döndüm.

Bir müddet kapı aralığından odasında uyuyakalmış annemi izledim. Uyandırmak istemediğimden; küçük küçük adımlarla, parmak uçlarımda yatağa doğru ilerledim. Göz pınarında kalan gözyaşını silmek isterken istemeden uyandırdım annemi.

--Nereye kayboldun? Ne zaman babanla tartışsak hep evden kaçıyorsun? Bu saate kadar ne yaptın hem dışarıda?

-- Hiiç... Öylece gezdim. Sen iyi misin? Bir daha ağlama, üzülme olur mu? Sen ağlayınca ben sanki çok yüksek bir dağdan düşüyorum!

Yine o buruk gülümsemesiyle başını salladı annem onaylarcasına.

Sarıldık sıkı sıkı…

Babam o akşamdan sonra bir daha eve gelmemişti. Annem elinden geldiğince gülümsemeye çalışıyordu. Yorulmuştu, çok gözyaşı dökmüş, bitkin düşmüştü. Ben her şeyi anlıyordum. Galiba yavaş yavaş büyüyordum.

Sırtında daha fazla sorumluluk hissediyordu annem, bunu da biliyordum. Babamdan sonra daha çok bağlandık biz birbirimize. Annem ilgisini, sevgisini, şefkatini bir an bile çekmedi üzerimden. Bir an bile pes etmedi karşısına çıkan zorluklara rağmen. İşte bu yüzden o benim en değerlim, canım annem.

Bir gün okulda resim çizdim. Ben ve annemin resmi. Annemin üzerinde en sevdiği renkte, kırmızı bir elbise. Benim üzerimde mavi çizgili bir kazak. Anneme sürpriz yapmak, onu mutlu etmek için o kadar heyecanlıydım ki! Hızlı hızlı gittim eve. Annemin yüzünde bir tebessüm olma düşüncesi bile tarifsiz mutlu ediyordu beni. Nihayet eve varıp resmi anneme gösterdim. Annemin mutluluğu görülmeye değerdi. Uzun zamandır ilk defa böylesine mutlu görmüştüm onu. Kucakladı beni sımsıkı, en içten. Sonra o resmi çerçeveleyip odasının duvarına astı. O resim o günden sonra o duvardan hiç inmedi. Annem için hep ayrı kaldı yeri. Tıpkı annemin bendeki yeri gibi..

Evet evet, buraya sarı renk tam olmuştu. Solukluğunu ve so-

ğukluğunu almıştı duvarların. Çocukluğumun kötü anılarının izlerini de susturuyordu biraz olsun.

Bugün o boş, terkedilmiş binanın yerinde kocaman bir yurt var annesiz, babasız çocuklara yuva olabilmek adına kurulmuş. Ve bu yurdun müdürü de benim. Küçük yaşta babası tarafından terk edilen çizgili kazaklı çocuk.

"Annem beni okutabilmek için dişini tırnağına taktı, çok emek verdi. Başardı da. Ama ben üniversiteye geçtiğimde kötü bir hastalığa yakalandı. Yorgun, yaralı ve yaşlı vücudu bu hastalığa yenik düştü. Rüzgarlarım hiç böylesine sert esmemiş, ben hiç bu kadar üşümemiştim. Baharlarım küsmüş, yeşermiş tüm çiçeklerim solmuştu. Bu veda sanki her şeyimi alıp götürmüştü benden. İşte o gün hayalini kurdum bu terk edilmiş binayı bir yurda dönüştürmenin. Ve başardım. Çocukların yüzündeki bir küçük gülümseme için."

Ben tüm bunları düşünürken yardımcılarım Sema ve Seren Hanım seslendiler:

-Bu paket sizin için çok değerliymiş. Odanıza bırakmamızı ister misiniz?

-Teşekkür ederim ben alayım.

Elimdeki paketle, sarıya boyanınca soğukluğunu bir nebze yitiren o çukurdan çıkıp odama yöneldim. İçeri girip yavaşça paketi açtım. Elimdeki çerçeveyi odamın duvarına astım bir daha hiç indirmemek üzere. Resimdeki kırmızı elbiseli kadına gülümseyerek fısıldadım:

"Hem anne hem baba oldun bana. Üşümeme, aç uyumama, babamın yokluğunu hissetmeme, üzülmeme bir an olsun izin vermedin. Aş oldun, yorgan oldun, yüzüme tebessüm oldun. En önemlisi de hep, her anımda yanımda oldun. Sıcak kollarından yoksun, yorgun ama sevgi dolu yüreğinden mahrum bırakmadın beni bir an bile. Annem, en değerlim... Seni hudutsuzca, seni kocaman seviyorum."



Şeyma ÖZDEMİR
İş Adamları Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
10.Sınıf

En Kısa Öyküm:
Seni bulacaktım, bak sizi buldum sorma!

GÖRDÜĞÜN GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ DEĞİL!

Aylar yıllar geçti ama, istediğimi başarmıştım. Sonunda ben de bir yazardım. Bugün imza günüm vardı. Herkes sıraya dizilmiş beni bekliyordu. Fuar kalabalıktı oturdum, sandalyeme gelen herkese imza verdim. Çok mutluydum okurlarımla kucaklaştım. Herkes benim kitabıma imzaya geliyordu. Bu beni daha da mutlu ediyordu. Son bir kişi kalmıştı imza atmadığım, Bana doğru gelirken güler yüzle karşıladım onu ama yüzü hiç bile gülmemişti. Kızgın ve nefretle bakıyordu insanlara ve bana.

-Bunları yazacak kadar ne yaşadın? Kim, nasıl yaktı böyle canını? Afalladım bir an yüzüm düştü sonra gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Ama kız hala hissiz bir şekilde bana bakıyordu. Toparladım kendimi,

-Bir şey yaşamadım esinlendim sadece. Hala bakıyordu, cevap vermedi bile sadece öylece bakıyordu. Sanki gözleri "sen sus ben konuyu biliyorum " der gibiydi. Gözyaşlarım daha da çok akmaya başladı dayanamadım lavaboya attım kendimi toparlamak için. Kapıyı kapattığım an da hıçkırarak ağlamaya başladım. Bir soru yıllar sonra bile beni yıkmaya yetti. Yine gelmişti aklıma sene 2015. Sevdiğim vardı çok mutluyduk. Üniversite okuyorduk ikimiz de. Benim eğitim için iki ay Almanya'ya gitmem gerekiyordu ama o Denizli de kalmıştı. İki ay her gün telefonla konuştuk haberleştik. Denizli'ye bir gün önce gelmiştim. Sürpriz yapmaya evine gitmiştim. Evde bir kızla basmıştım onu, orada ona tek kelimem şu olmuştu "seni bulacaktım bak sizi buldum ve sorma "diyerek çıkmıştım oradan. Sanki dünya başıma yıkılmıştı, bu acıyla yürürken çöktüm, kaldırıma hüngür hüngür ağladım.

Tepemden bir bardak su uzattı biri,
-Sen de kimsin, dedim. Tanıttı kendini bir şirkette müdürmüş. Davet etti beni, oturduk, konuştuk, dertleştik. O kadar rahatlamış hafiflemiştim ki minnettardım ona. Onlar için yapabileceğim bir şey var mı diye sordum okuduğum üniversiteyi duyunca benden kendi çıkardıkları dergi için hikaye yazmamı istediler. Evet, edebiyat fakültesi okuyordum, yazmalıydım. Hikayem Türkiye'de derece yapmıştı. Onların yardımıyla da kitap çıkarmıştım onlara minnettardım.

Tam dört sene geçmişti üstünden. Toparladım kendimi yerime geçtiğimde kız hala beni bekliyordu. Güler yüzle geldim yanına, imzaladım kitabını.
-İyileşeceksin eninde sonunda, dedi. Arkasına bakmadan gitti. Bakakaldım öylece, bu kız beni bir sorusuyla geçmişe götürmüştü. Belki kızın marifetiydi belki de ben hala unutamamıştım bilmiyordum zamana ihtiyacım vardı, belki daha da iyi olmam için kim bilir? Ama zaman dahi zor çözerdi bunu. Benim acım, adanmışlık bir kadının saçlarına sinen sigara dumanı gibidir. O saç tellerinin arasında nefes almadan o kokunun ne kadar berbat olduğunu bilemezsiniz. Ben, her an o saçların sis çökmüş gibi dumanlı ve yarım bir ayın ışığı vuran, hırçın bir denizi andıran büyük dalgalarının arasında boğuluyorum. Siz sadece parlaklığını ve taranmışlığını görürsünüz! Ya da onu görmek istersiniz!

Sen sen ol, okyanus bile olsan ateşe uzatma!

Yangın suyu tutuşturmasa da külleri içini karartır!

Her şey göründüğü gibi değildir...



Büşra Nur HORZUM
Hakkı Dereköylü Güzel Sanatlar Lisesi
10. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Kendini vazgeçilmez sandı, hayat ondan vazgeçti.

PAPATYA

Zaman gece yarısına kuğu misali süzüle süzüle akarken Hera yatağında kıpırdandı, cılız ve tıpkı bir kedi gibi uyuşuk bedeni kıvrıldı. Dizlerini kollarıyla kendine çekti, o şu an hayatının en kötü günündeydi ve bu zirve hüzün doluydu aynı zamanda; kalbi paramparça olmuş tüm parçalar alaşağı olmuştu, Hera'nın onları toplamak için kuvveti yoktu. Bu noktadan dönememek de kendinde olmayan bu zayıf kızın seçenekleri arasındaydı.

Uyku onu kollarına alıp sarmalarken sinsi sinsi düşündü; bulut gibi incecik, bembeyaz ve savunmasız olduğunu. Hera kayıptı, yalnızdı ve karanlıktaydı. On dokuz senedir yaşadığı en dip günlerin tüneline girmişti. Kendi içindeki çatışma bir yana tek destekçisi annesini kaybetmişti, sonsuza kadar hem de. Ağlamaktan karpuz gibi olan gözleri onun çaresizliğinin aynasıydı, perde arkasında o on dokuz yaşında olgun bir kız değildi çünkü. Bilhassa annesini kaybetmiş, pamuk gibi yumuşak kestane saçları iki yandan bağlı, dünyanın okyanuslarını sığdırmışçasına dolu gözleri olan kırık bir çocuktu. Bu yaşına kadar hep mücadele vererek gelmişti. Sosyofobikti, kaygılıydı ve en tepesinden en altına kadar toydu. Annesi onu desteklemese, kanatları arasına almasa mumunu üflediği son doğum günü pastasında on yedi yazılı olurdu. Kendine çoktan kıymış olurdu.

"Hera?"

Nihayet düşler ormanında doğabildiğinde Hera işittiği kadifemsi sesle gözlerini araladı. Güneş doğuyormuş gibi açıldı ela gözler, zihni usulca uyanırken kirpikler göğe kalktı.

"Hera." dedi tekrar aynı kadifemsi ses, aynı tepkisiz tınıyla. Sesin bu kadar temiz çıkması ona huzur verdi, bir erkeğin sesiydi ama nasıl böylesine devasa bir şefkâti yüklerdi sırtına? "E-efendim?" Hera çatlamış sesiyle seslendikten sonra utandı kendinden, işittiği oğlanın sesi öylesine akortluydu ki kendi sesi kulağına huysuz ve yaşlı bir maymunun sesi gibi geldi, yine de bir cevap bekledi. Lâkin cevap geciktiğinde elleriyle topraktan destek alarak doğruldu ve sese döndü. Kestane saçları omzundan aşağı dökülürken gözleri önce içinde olduğu ormanın güzelliklerini gördü, kokladı, işitti. Upuzun ağaçlar bulutlara uzanıyorken seyrek seyrek yetişmiş papatyalar ise her yerdeydi. Gök lilaya karışmakta olan bir mavi, toprak ise yağmur yenice burayı ziyaret etmiş gibi nemliydi. "Beni görecek misin artık?" ses sitem dolu bir ifadeyle konuştuğunda Hera'nın gözleri nihayet çocuğa dokunabildi.

Açık kahveydi çocuğun saçı, bol sütlü kahve kadar açıktı rengi. Alnını kapatıyordu ay gibi parlak saçları. Ne büyük lütuftur ki gözlerini kapatmıyordu. Çocuğun kocaman, gökyüzüne ev sahipliği yapabilecek kadar büyük ve yeşil gözleri apaçık ortadaydı ve kendini göstermekten geri asla durmuyordu. Parlıyordu gözler fakat yalnızca ışıkla değil, huzurlu ama karamsarlığa sıkıca sarılı kalmış oluşuyla parlıyordu. Duyguları yansıtıp bir güneş gibi ışık saçışıyla parlıyordu.

Hera'nın gözleri aşağı indi. İrisleri çocuğun omzundan aşağısına döndü. Gayet güçlü ama yine de sıska bedeni örten siyah cekete ve içindeki koyu yeşil eski tişörte baktı, birkaç dikişinin koptuğunu gördü sonra. Omzundan düşmek üzereydi ceket ama umursamıyordu çocuk, galesizdi o irice bakışlar.

"Ben Dion." çocuk elinin beş parmağını ayırıp omuz hizasında kaldırdı, başını yana yatırdı ve gülümsedi. Kızın cevap vereceğini düşünmediğinden atılıvermişti.

"Ben Hera." diye taklit etti onu Hera. Oğlanın samimi tavrını garipsemişti aynı zamanda, o kimdi ve neden Hera'ya bu kadar parlak bir gülümseme bahşediyordu?

Dion güldü, gerçekten güldü. Kız güzel bir espri yapmışçasına sırıttı. Hatta iri olan şirin ön iki dişi yuvasından çıktı birkaç saniye. "Hadi canım" dedi sonra, alayla döktü kelimeleri ince dudakları arasından.

Elini indirip Hera'ya yaklaşırken Hera ayağa kalktı. "Ben nere-

deyim?" diye mırıldandı üstündeki toprağı silkelerken. "Bilmem, sen söyle. Buraya beni sen getirdin. Bir de bana soruyorsun." Dion gözlerini devirdiğinde Hera'nın kaşları kalktı. Samimi ya da haylaz tavırlar onun için yolda yanından geçip giden bir kimse kadar yabancıydı.

"Ben bilmiyorum. Senin kim olduğunu da bilmiyorum.." dilini dudağında gezdirip gözlerini ayaklarına düşürdü. Giymiş olduğu mor babetleri incelerken kısa bir an önünde sallanan saçlarını kulağının arkasına geçirdi. "Sen benim adımı biliyorsun." dedi gözleri hâlâ babetindeyken.

Dion elini kızın çenesine koydu, kendine bakması için kendine doğru kaldırdı. "Sen adımdan daha fazlasını biliyorsun." dedi tebessüm edip nefesini verirken.

"O da ne demek?" diye konuşurken Hera, Dion elini çekti çenesinden. Beyaz ve yemyeşil damarlı eli buz tutmuştu bir anda, kıza fark ettirmedi. Kızın sorusunu da umursamadı, açıklamak istemedi. Kız oydu, o da kızdı işte. Yaradılış sebebi bu kızdı. Karmakarışık bir konuydu bu, anlatabilecek kadar zeki hissetmiyordu o an için.

"Cevap verecek-"

"Annenin kaza geçirdiğini duydum." diye Hera'nın sözünü böldü Dion papatyaların arasına ilk adımlarını atarken. "O iyi mi?" cevaplarını evi gibi bildiği sorular soruyordu şimdi de.

"Hayır, değil." Hera huysuzca konuştu Dion'un adımları takip ederken. Huysuzluğunu kalbinin burukluğuna borçluydu. Ayrıca sanki bu çocuk soruyu öylesine sormuş gibiydi, her şeyi biliyordu sanki. Sesindeki o 'yalnızca konuşuver işte' tınısı garip hissettirmişti. Annesi kazada ölmüştü ve bu çocuk onun yüzüne mi vuruyordu? Onu hüznün kollarına öylece atıvermek mi istemişti? İsteği bu kadar canice miydi?

"Üzüldüm." diyerek kestirip attı dengesizce Dion. Yalnızca konuyu değiştirmek istemişti o. Hera ne kadar başka şeyler konuşmak istese de-annesinin ölümünü nereden duyduğu gibi- bunu boşverip bir soru yöneltti.

"Nereye gidiyoruz?" dedi. Üstündeki kısa ama rahat beyaz keten elbisenin açık bıraktığı bacaklarının büyük bir bölümü papatyaların dokunuşlarını hissediyordu. Yumuşacık yaprakların ve tomurcukların bacağını öpüp, okşayıp geçtiğini seziyordu.

"Benim evime. Başka gidecek bir yerin var mı ki evimden başka?" dediğinde Dion bir an için duraksamaktan alamadı kendini. Kalın fakat düzenli kaşları kalkıp küçük bir çocuğun ilk adımı kadar kısa sürede indi. "Hm?" dedi Hera'da göz gezdirip atıfta bulunarak.

"Yok." dedi Hera. Çekinerek soluk verdi, elleri birbirine kavuştu yağmur ve yeryüzü gibi.

Dakikalar, dans ederek yürüyen ikiliden uzaklaştığında Hera çekingen, Dion bunalmış hissetmişti. Hera yanında kendinden bir buçuk karış uzun olan Dion'a döndü. Kaşları çatık olamayacak kadar düz ama kalkık olamayacak kadar da inikti, onun sıkıldığını anladı. Dion, kendini izleyen gözlere döndüğünde Hera'nın gözlerini hızla çektiğini gördü. Dion bakışlarını çekene kadar Hera'nın gözleri yalnızca papatyaları seyretti.

Yeşil gözler önüne döndüğünde Hera sezdirmeden tuttuğu soluğunu dışarı verdi, ne zaman tutmaya başladığından haberi yoktu.

"Burası neresi?" dedi Hera, papatyalar bitip yerini sadece koyu toprak ve çamlar aldığında.

"Burası benim evim ama sen daha da ayrıntılı soruyorsan, burası senin çok iyi bilmen gereken bir yer. Burası senin kalbin." dedi Dion ilerlemeyi bırakmayıp Hera'yı cevaplarken. Nihayet bir ev görüş alanlarına girdiğinde alnındaki teri sildi sağ elinin tersiyle. "Ne demek istediğini anlayamıyorum." dedi Hera dakikalar önce oğlanın söylediklerine ithafen, fakat Dion onu kabaca karşılıksız bıraktı. Sanki Hera hiç konuşmamış gibi sakindi.

Gövdesi kalın bir ağacın içine yapılmıştı ev, tıpkı Dion gibi büyüktü ama karşıdan çizgi filmlerdeki kaktüslere benziyordu. Evin genişçe bahçesinde odunlar ve çeşit çeşit baltalar da vardı."Ağaç mı kesiyorsun?" diye soru yöneltti Hera kollarını birbirine kavuşturup çıplak kollarını elleriyle sararken. Dion üstündeki gömlek ve tişört yüzünden terlerken Hera da üstündeki kısa elbise yüzünden fazla serinlemişti."Oduncu demeni tercih ederim." dedi Dion evinin tahta kapısını açarak. Tahta kapının üst tarafında cam vardı dikdörtgen şeklinde fakat Hera'nın o camdan görebildiği tek şey evin tavanıydı, yine tahtadan olan tavanı. Kapı arkasından kapanırken Hera salona gidip en yakın koltuğa oturdu sessizce. Babetleri ahşap zeminde toz kadar ses bile çıkarmadı.

"Buraya gelme nedenimiz ne?" dedi Hera Dion'un salonunda tahta ve yünden yapılmış koltukta otururken. Tam karşısındaki Dion oturduğu koltuğun ucuna geldi ve iki elini birleştirdi dirseklerini ayrık bacaklarının diz kapağına dayarken.

"Buradan bizi çıkaracak olan sensin. Ya birlikte son nefesimizi vereceğiz, ya da sen uyanıp hayata döneceksin." Dion konuşurken Hera onun ciddi yüzünün beyazlığını izledi. "Senin ölümüne ben karar verememe, seni tanımıyorum bile." dedi hemen ardından, neredeyse düşünmeden konuşmuştu Hera karşısındaki oğlan sustuğunda.

"Beni tanımıyor musun? İnsan kendini nasıl bilmez? Ben senim. Eğer acıya katlanamayacaksan pes edeceksin ve ikimiz de tarih olacağız. Çünkü sen benim evimsin ve evim yanarsa ben de içinde can veririm." diye homurdandı Dion huzursuzca. Bunun olduğunu görmeyi, duymayı, hissetmeyi ufacık bile istemiyordu."Ben.." diye konuştuğunda her şey bir bir yerine oturdu Hera için, hem de bir saniyede. Dış dünyada neler olup bittiğini hatırladı ışık hızında. Tanrı sanki şimdi eksik olan kasedi takıvermişti Hera'nın zihnine. Bu yüzden ikinci kelimesi dudaklarından dökülemedi.

Okulda nasıl yalnız olduğunu, annesini kaybettiği dakikaları ve uykuya dalmadan önce canımı al Tanrım dediğini hatırladı. Kendisi istemişti. Tanrı'nın canını alması için dua ederek yatmıştı yatağına. Tanrı ise ona bir şans vermişti.Lâkin ne büyük şanssızlıktır ki Hera yalnızca kendi canını vereceğini düşünmüştü. Dion'un varlığından haberdar değildi. Fakat bu oduncu çocuk onun derinlerinde bir yerlerde hayatını sürdürüyordu işte.

"Senin evin miyim?" dedi Hera. Tekrar duysa doğru olmayacak gibiydi, yineletti bu yüzden karşısındaki bembeyaz yüzü hüznün renk skalasıyla boyamaya başladığı yüze. "Evet. Ruh eşi diye bir şey hiç duymadın mı?" Dion'un dudaklarından kelimeler akıp gittiğinde Hera inanamazca kaşlarını kaldırdı.

"Saçmalık olduğunu düşünmüştüm."

Saçmalık değilmiş işte, anlasana dedi Dion içinden.

"Karar ver." dedi Dion hızlıca. "Vaktin yaklaşıyor."

"Ben.." Dion ağzından çıkmasını istemedi kelimelerin. Onun ölümü seçtiğini hissediyordu ama istemiyordu. Yaşamalıydı bu kız, yetenekli ve zeki olduğunu biliyordu. Yalnızca insanlarla ara-

sına ördüğü duvar onu köşeye sıkıştırıyor ve yine onu işe yaramaz hissettiriyordu. Fakat saniyeler sonra Dion'un duymak istemediği kelimeleri Tanrı Hera'dan işitti.

"Benim yaşamak için bir sebebim yok, çok özür dilerim Dion."

Dion'un üzgün yüzü ve Hera'nın eğik başı olduğu yerde durdu. Her şeyin içinde boşluk oluştu, ardından yok olmaya başladı. Kara mor gökyüzü parçalandı ve çamlar kuruyup kaybolup gitti. Papatyalar bir daha asla doğamayacaktı, soldular. Boyunları sonsuza kadar eğik kaldı.



Berfin Alime MADEN
Türk Eğitim Vakfı Anadolu Lisesi
9. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Can çekişen karıncayı öldürdü, katil miydi kurtarıcı mı?

BONCUK

-Yaptı, sonunda başardı! Komutanı çağırın çabuk, hadi hadi!
-Aman Allah'ım yüzyılın icadı!
-Bir şaheser, mükemmel beynin kusursuz ürünü!

Şu saksıdakiler diğerlerine göre daha solgun bir tondalar. Ne acayip! Damlası damlasına aynı miktarda su veriyorum ve aynı tip toprakta yetişiyorlar. Üstlerinde gezen böcek sayısını bile eşit tutuyorum ancak bak sen şu işe! Bitkiler nankör canlılar. Orta yaşlı, sert mizaçlı komutan kendinden emin adımlarla laboratuvarın büyük kapısından girdi, dağınık ve tiftik tiftik saçlarıyla bir komedi filminden fırlamış gibi gözüken yaşlı adamın karşısında durdu.
-Neler oluyor, ne bu tatava? UFO'nun havalandırma sisteminde mi bir sorun çıktı yine?
-Hayır komutanım, daha büyük bir olay… Daha heyecan verici… Karşısındaki sert gözlere aldırmadan adeta küçük bir çocuk gibi durmadan ileri geri gidiyor, olduğu yerde hafifçe doğrulup içi içine sığmıyor gibi hızla doğruluyordu yaşlı adam. Her hareketinde beyaz ve neredeyse dik duran saçları sallanıyordu. Sesinde her an atabileceği kahkahanın titreşimleri vardı.
-Zaman makinesi! Profesör sonunda çalışmalarını bitirdi ve makineyi çalıştırdı.

Kalabalık ikiye bölünüp, görünmez bir el tarafından yanlara dağıtılınca komutan lunaparkı andıran rengârenk ışıklarıyla garip fakat heyecan verici bir makine gördü. Büyülenmiş kalabalıkla beraber koro oluşturup makinenin akıl almazlığını anlatan uzun mu uzun bir tartışma yapmaya başladılar. Ben ise kafamı

arada kaldırıp altın sarısı fakat cansız saçlarımın arasından onlara bakıyor, daha sonra tekrar kafamı tavus kuşu misali UFO'daki oksijeni dengeledikleri için önemli olan saksılara gömüyordum. Şuradaki böceğin türü neymiş? Bu bitkiler önemli ve ben de onlardan sorumlu olan bahçıvanım. Yani ben de önemli miyim?

Makinenin arkasından bir süper kahraman edasıyla süzülerek çıktı yaşlı kadın. Arkasında adeta hayali bir pelerin uçuştu, herkes ona dikkat kesildi. Profesör, burnunun ucundan düşmek üzere olan gözlüğü işaret parmağıyla geriye itti, her kelimeyi bastırarak, UFO 612'nin halkı ve komutanına tek tek bakarak konuştu:
-Test etmeden doğru çalışıp çalışmadığını anlayamayız. Fakat ilk kim gidecek?

O hayran kalabalık şimdi ses tellerini söküp atmıştı ve çıt çıkmıyordu. Bu sessizlik hiç kimsenin gönüllü olmadığını bağırıyordu. Herkes birbirine şüphe ile bakmaya başlamıştı. Eğer birinin sadece saçı bile yamuk olsa bu yüzden onu suçlayıp laboratuvar faresi yapacaklardı. Komutanın tok sesi UFO'nun beyaz duvarlarına çarptı. Kanatları ne kadar da parlak bu böceğin, daha önce hiç görmemiştim sanırım.
-Sen, Boncuk! Buraya gel.

Biri diğerine göre daha koyu olan, beni değişik bulup dışlamalarına neden olan mavi gözlerim yüzünden almıştım bu lakabı. Annem bir tanesinin gökyüzü, diğerinin deniz tonunda olduğunu söyler ve 'Uzaylı!' diye çağrıldığım günlerde ağlarken yanıma gelip yüzümde ufuk çizgisini barındırdığım için şanslı olduğumu söylerdi. Hatta ona göre yüzüm tam ortadan ikiye ayrılmış ve birisi mutlu yanımı birisi üzgün yanımı göstermek üzere görevlendirilmişti. Yüzümdeki insanlara garip gelen, Mona Lisa tablosunu andıran ifadeyi böyle şiirsel bir yolla anlatırsa insanların beni daha az dışlayacaklarına inanıyordu sanırım. Güçsüz, seyrek saçlarımı hep arkamdan sıkıca bir topuz yaparak topladığımdan ufuk çizgim ve üzerlerine peri tozu düşmüş gibi parlayan elmacık kemiklerim daha da belirginleşirdi.

Uzun zaman sonra böcek ve bitki olmayan biriyle konuşmanın heyecanı beni kekeletti:
-Ben mi ko-komutanım?
-Evet. Yaşadığın UFO'nun tüm halkı ve yöneticileri tarafından onurlandırılmak, bizi gururlandırmak istemez misin?

Onurlandırılmak mı? İnsanlar beni şu an fark etmiyor bile. Aslında beni gören insanların yüzünü çevirmek yerine selam verdiğini hayal ediyorum da…
-İsterim komutanım!

Bu cevabı vermemle kopmasını beklediğim alkış yerine bir telaş başladı, herkes hazırlıkları öyle hızlı yaptı ki benden kurtulmak istediklerini düşündüm. Bana beş dakikalığına yirmi beş yıl öncesine, Dünya'ya gönderileceğimi söylediklerinde heyecandan bacaklarım titremeye başlamıştı. İnsanlar Dünya'yı yaşanmaz bir hale getirdikten sonra koloniler halinde UFO'larda yaşamaya başlayalı yirmi yıl olmuştu bile. Bu olayın beş yıl öncesine, Dünya'ya dönmek çok heyecan vericiydi. Titreyen bacaklarımı önemsemeden beni sürükleyerek bir tüpün içine tıktıklarında 'İşte sonum geldi!' diye düşündüm. Bir saniye mi geçti bir ay mı anlayamadım, gözlerimi açtığımda kendimi zaman makinesinin tüpünde değil Dünya'da buldum. Ama bir yanlışlık olmalıydı. Göğe baktığımda mavilik görebilmek için yirmi beş yıl öncesi gibi binaların arasındaki santimetrekarelik boşluğu aramama gerek yoktu. Çünkü burada bina yoktu!

Kaç yıl öncesine gönderildiğimi bilmiyordum ancak önümden geçen her sağlıklı hayvanda, uçsuz bucaksız yeşilliğe baktığım her saniyede tahmin ettiğim sayı büyüyordu. Sayı büyüdükçe daha çok korkuyordum. Sonu gözükmeyen, koskoca bir ovadaydım sanırım. Sahi en son ne zaman bu kadar temiz olmuştu ki Dünya? İnsanoğlu var oldu olalı her şeye, her yere zarar vermemiş miydi? En sonunda bize küsüp kendini iyileştirmekten vazgeçen Dünya, yaşamak zorunda olduğumuz o UFO'lardan ne kadar da ferah, doğaldı. Ayak ucuma konan kuşu vahşice yakalayıp yemek istedim, uçunca arkasından gittim. Alçaktan uçarak onu takip etmemden hoşnut gibi davranıyordu. Ben efsunlanmış gibi yürürken ileride birkaç ev olduğunu gördüm. Gerçi ev demeye bin şahit isteyen bu yapılar bir iki odun parçası ve büyük yapraklardan yapılmıştı. Fakat kim demişti ev sadece beton yığınından olur diye? Evi ev yapan oluştuğu malzeme değilse neydi? İnsan bir sokağı, soğuk bir çöp konteynırının kenarını da ev belleyebilir miydi?

Yerleşim yerine doğru ilerlediğimde garip, yöresel kıyafetler giymiş yaşlı bir kadınla karşılaştım. Bana söylediği kelimeleri anlamıyor, hangi dil olduğunu bile kestiremiyordum. İletişim

kuramamamıza rağmen gözlerinde beni sevimli bulmuş gibi bir parıltı vardı. Sanki beni sevdiğini ses dalgalarıyla iletemeyince yüreğinden çıkan bir el benim göğsüme ulaşmış, ayasından içime işleyen bir sıcaklık yayılmıştı. Kendimi ovanın ortasında bulduğumda kaç saat etrafa şok içinde bakındım bilmiyorum ancak hava kararmaya başlamıştı. Karnımdan bir guruldama sesi yükselince yaşlı kadınla göz göze geldik, bakışları duruldu. Biraz arkasına dönüp tedirgince baktı. Gözlerini takip edip aynı noktaya baktığımda yığınla yemiş, meyve ve et gördüm. Anın heyecanı ile hemen onlara yöneldim, elimi çoktan ileriye uzatmış ve avcumu açmıştım. Aniden önüme geçen yaşlı kadın beni ürküttü. Omuzlarımdan tuttuğunda vücuduma bu sefer soğukluk yayıldı. Gözlerinin derinliğindeki duygular tek tek bana selam verdi. Bencillik, öfke, hırs… Ama bir dakika önce beni seven bu insan neden şimdi yığınından bana bir kırıntı bile vermek istemiyordu? Sevimli bulmak yardım etmekten daha kolay ve az zahmetliydi tabii…

Kadının iyice hiddetlenmesinden korktum, arkamı döndüğüm gibi koştum. Boş midem ve yüzümü zımparalayarak geçen soğuk rüzgâr yüzünden durunca yanımdaki ağacın dibine yığıldım. Ne kadar da mantıksızdı her şey! İnsan ilk kez karşılaştığında ısınıverdiği birisine yardım etmekten neden ölesiye kaçınırdı? Kendi yiyeceklerinden azıcık verse dahi bana yeteceğini biliyordu. Fakat paylaşmak senden eksiltmeyecek bile olsa zor mu gelirdi? Neden? Çünkü insanlar bencil canlılardı.

Ve bu cümle saçma hayalimde doğru olan tek kısımdı. Kuyruğumu havada salındırırken çöp konteynırına iyice sokuldum. Metal konteynırın soğukluğuna alışmaya başlamıştım. Aynı karnımdan hiç gitmeyen açlığın sızısına alıştığım gibi… Hayal kurmak güzeldi, rahatlatıcıydı. Sokakta sürekli yemek arayan ve insanlar tarafından sırf gözlerinin rengi farklı olduğu için fotoğrafı çekilip biraz sevildikten sonra kovulan sokak kedisi Boncuk olmaktansa zihnimde dans eden farklı Boncuklar gibi hissetmek heyecan vericiydi. Gerçi hayallerim bile hep benzer ve gerçek hayatımla ilişkiliydi. Sadece tarihi, mekanı, vücudumu değiştiriyordum.

Bir endişe ile insanlara yanaşırsın, ne dediklerini anlamazsın ancak çok ilgili davranırlar. Fakat iş yemek bulmaya gelince ağzına kadar dolu dolaplarından bir parça peynir vermek bile zor

gelir onlara. Çünkü insanlar bencil canlılar. Sinirlenir, kovarlar seni hemen. Hatta gitmezsen taş atarlar, kovalarlar. Üşüyünce evlerinin önündeki paspasa bile yatsan deliye dönerler. Açlıktan yalvarsan, derdini anlatmaya çalışırsan güya yemek verir gibi gösterirler ancak yedikten sonra acı bir şekilde içine seni zehirleyen maddeler kattığını anlarsın. Sırf o sıcak yatağında seni duymadan uyuyabilsin diye. Neden? Çünkü insanlar…



Meryem Nur KALAY
Mehmet Akif Ersoy Anadolu Lisesi
9. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Gerçek aşkını bulup, evlenmişti galiba rüyaydı.

DOSTUM MU? DÜŞMANIM MI?

Taze bir bahar sabahı otelden çıkmış büyük çimenlikte, güneşe doğru yürüyorum. Hazırlıksız yakalandık desene. Havanın birden kapanıp yağmurun yağacağını tahmin etmemiştim. Koşarak otelin yolunu tuttum, odama çıktım havaya bakılırsa bugün hiçbir yere gidemeyecektik. Biraz dalgınlıktan sonra köşede beni beklermiş gibi duran tuval çarptı. O anda aklıma bir hafta sonra yapılacak sergimiz gelmişti. Bir an önce başlamalıyım. Çok geç olmadan malzemeleri hazırlayıp, balkona çıktım. Biraz huzur, sessizlik ve manzara bunlar yeterliydi sadece bana, saatler geçmiş resme dalmışım. Kapının içimi gıdıklayan gıcırtısından sonraki sesi beni irkmişti. Gelen Kevin'di:
-Selam Mark!
-Selam Kevin, gel hoş geldin!
-Mark anlaşılan yeni başladın sergi için resim yapmaya, bana öyle bir şey olmadığını söyle.
-Bak Kevin üzgünüm ki yeni başladım. Bu aralar çok yoğundum ama inanıyorum ki yetiştireceğim.
-Farkında mısın? Bir hafta süremiz var ve sen yeni başladım diyorsun.
-Tamam biraz sakin ol sana söz veriyorum yetiştireceğim. Sözümü bitirdikten sonra odadan çıktı. Kevin'le aslında yeni tanışıyorduk. Bence beni kıskanıyordu. Kendimi resme verdim. Akşama doğru bitirmiştim resmimi, verdiğim emeğe değmişti. Etrafın manzarasını birebir tuvale dökmüştüm. Biraz boynum tutulmuştu. Kalkıp kahve hazırladım, uykum yoktu, kahvemi ya-

nıma alıp, işimin başına döndüm. Etrafı inceledim biraz huzuru, sessizliği, manzarayı akşamın insanı büyüleyen görüntüsünü. Diğer yandan akşamın hafif esen rüzgarı içimi titretmişti, tüylerimi de diken diken etmişti. Saatler geçmiş, resmin başından kalkıp yatmaya gitmemiştim. Sabaha doğru elimi yüzümü yıkamaya yerimden kalktım. Aynada o çirkin yüzüme dalmış, o bana ben ona bakıyordum. Yüzüm sivilcelerle ve yara izleri ile dolu hiçbir kız bunu sevmezdi. Kendime yakıştırdığım elmacık kemiğim ve kaşımdan yanağıma uzanan kesik, ahhherneyse çok yoruldum biraz uyuklamalıydım, hemen gidip yatağa attım kendimi, kalktığımda akşam olmuştu. Dışarıya çıktım, dışarıda bir mutluluk herkes sokaklarda, kapılarının önünde, komşular sohbet ediyor, çocuklar oyun oynuyordu. Etraf neşe saçıyor insanın yüzünde istemsizce bile gülümseme oluşuyordu. Biraz sonra otele geri döndüm. Bir de ne göreyim odamın kapısı açık! Çıkarken kapıyı açık unutmuştum diye düşündüm. Kevin odamda resmimi inceliyor. İşte ondan şüpheleniyordum. Hızlıca içeri girdim:

-Hey Kevin ne yapıyorsun orada?

-Aa sen mi geldin? Kapın açıktı ben de açık olduğunu görünce bişey mi oldu? Diye içeri girdim. Şimdi gelmiştim zaten.

-Tamam bir daha odama kapısı açık olsa dahi girmeni istemiyorum.

-Tamam Mark özür dilerim işte gidiyorum. Ve odamdan sessizce çıkıp gitti. Ben kapıyı asla açık unutmazdım. Kevin'in bu davranışı ona olan şüphelerimi daha da arttırmıştı. Aradan günler geçmiş, sergi zamanı gelmiş çatmıştı. Resimler çoğalıp bitmişti. Davetiyeleri de dağıtmıştık. Her geçen gün Kevin 'in hodkam davranışları gözüme batmıştı. Ertesi gün sergiye gittim, benden başka kimse yoktu. Arkadaşlar geç geleceklerdi, her şeyi gözden geçirdim. Artık her şey tamamdı. Sergi sadece davetlilerini bekliyordu. Biraz sonra herkes gelmeye başlamış, arkadaşlarım da sonunda gelmişti. Herkesin keyfi yerindeydi. Gözüm birden Kevin'in ve arkadaşlarım olduğu masaya dikkat çekti. Hemen de kaynaşmışlardı. Gören de sanır kırk yıldır arkadaşlar, çok sinir olmuştum. Az sonra herkes sergisinin başına döndü. Alice hızlı adımlarıyla ve korkutucu yüz ifadeleriyle bana doğru geliyordu.

Ne oldu acaba? Alice:

-Sabah erken saatlerde gelen sen miydin Mark?

-Evet bendim sorun nedir?
-Sorun şu ben resmimin üstünde ki saçma sapan karalamalar, bunu kim yaptı? Bana açıklar mısın?
-Bunu benim yaptığımı düşünmüyorsundur umarım?
-Evet düşünüyorum. Dün hep beraber buradan çıktık ve böyle değildi. Sabahleyin ilk gelen de sen oldun.
-Evet sabah ben geldim, fakat benden de önce birileri gelmiş olabilir. Ben yapmadım bana güven lütfen, beni tanımıyor musun? Neden böyle bir şey yapayım? Söyler misin bana, söyler misin?
-Tamam sen yapmadın kim yaptı?
-Şüphelendiğim bir kişi var. Şu aramıza yeni katılan Kevin.
-Ya saçmalama Mark, aramıza yeni geldi diye onun üstüne atma.
-Bak size ondan şüphelendiğimi söylemiştim ve sana tekrar tekrar söylüyorum ben yapmadım.
-Her neyse Mark, seni daha fazla dinlemek istemiyorum. Bu olaydan sonra yalnız kalmış gibi hissettim kendimi. Kevin'in herkesi o yapmacık yüzüyle kendine doğru çekmesi ve kaç yıllık arkadaşımın bana güvenmemesi işte kısaca üzmüştü bunlar beni, biraz ortam gergindi. Müzik açıp, tepside hazırlanmış içkileri götürmüştüm davetlilere. Biraz sonra gözlerimin önünde bir adam yere düştü. Aman tanrım ne oluyor? Korkmuştum, hızlıca yardım etmeye koyuldum. Ağzından köpük akıyor, içim titriyordu. Çok geçmeden ambulans gelmişti. Adam zehirlenmişti. Olayın şokundaydım. Bizi soruşturma için karakola götürdüler fakat kimin yaptığını bulamadılar. Benden şüpheliydiler, tepsideki içkileri onlara götüren bendim çünkü. Bazıları da susmayı tercih ediyordu. Kırılmıştım, gözümden bir göz yaşı damlası aktı, elimle sildim, üzülmüştüm. Sonra otele döndüm.

İlk defa böyle yalnız, çaresiz, boşlukta kaldığımı hissediyordum. Çünkü az önce hastaneden adamın ölüm haberi gelmişti. Bunun kimin yaptığı belliydi bence ama kimse anlamıyordu. Baştan ben biliyordum. Aman Allah'ım! Yardım et! Ne yapmalıydım? Sabaha kadar yatmamıştım. Sabah yaptığım resm bitti. Çok güzel olmuştu. En iyilerinin arasındaydı bence bu resim. Hava almak için dışarıya çıktım. İçimde bir türlü gitmeyen bir sıkıntı vardı. Offf off ne yapmalıyım? Bana doğru yolu göster tanrım! Geç olmadan otele döndüm, kahve yapmıştım, tam içecektim ki, köşede duran yaptığım resmin üzerindeki saçma karalamalar dikkatimi çekti.

Korkmuştum. Çok sinirlenmiştim. Artık buna bir el atmanın zamanı geldi, hızlıca otelden çıkıp, karakola gittim, olanları bir bir anlattım. Kevin'i soruşturmaya almışlardı. Soruşturma sonrası Kevin'in suçsuz olduğu ortaya çıkmış. Ama nasıl olur?, bundan emindim. Az sonra yanıma Kevin geldi. Omzuma elini atarak:
-Mark, benim hakkımda buraya geldiğimden beri ön yargılısın, lütfen daha iyimser yaklaş. Yakın zamanda bunları yapan ortaya çıkacak ve sen çok pişman olacaksın. Diyerek uzaklaştı konuşmanın etkisindeydim hala, belki de doğru söylüyordu. Bu olaylar sonrası insanlar benden korkmuş ve uzaklaşmışlardı. Bu gizemi nasıl çözebilirdik? Günler sonra bu olayın kimin yaptığı ortaya çıktı. Adını duyunca şok oldum ve pişmanlık duydum. Evet bunu yapan kendi yaptığı tabloyu benim karaladığımı düşünüp üzerime atan ve en yakın arkadaşım olan Alice idi. Neden yaptığının yanıtı da bu olmuştu:
-Mark'ı kıskanıyordum onun benden daha güzel resim yapmasını, herkesin Mark'ı daha zeki bulmaları ve bizi ayrı tutmaları. Yaşananların hepsi bunun sonucu muydu? Kevin hakkında önyargılı olmamalıydım. Gidip ondan özür diledim. Alice yaptıklarıyla zindan sürerken biz de iyi birer arkadaş olmuştuk birbirimize. Asıl yanlış düşmanımı dostum olarak, asıl dostumu da düşmanım olarak görmemdi. İnsanlar çözülmesi zor birer bilmece. Hemen karar vermek en büyük yanlışa götürebiliyor insanı. Bir kere daha anladım.



Selemsu GÜNEŞ
Pamukkale Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
10. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Kendini arıyordu ve buldu nihayet.

BİR RESİM, BİR AYNA

- Çocuklar! Duruuun, sesiz olun lütfen! Sıraya geçin.
Konuşan öğretmenimizdi. Türkçe dersindeydik ve pamuğun geçmişten günümüze değişimini öğrenmiştik. Şimdi de eski bir çırçır fabrikasına gidiyorduk. Okulumuzun kapısına gelen servis bizi alıp götürecekti. Çok merak ediyorum neler olacaktı?
-Eveeet servisimiz geldi çocuklar tek sıra halinde bininiz ve lütfen yolculuk esnasında yerinizden kalkmayınız. Hep bir ağızdan "Tamam öğretmenim." dedik. Yol boyu hayal kurmaktan alıkoyamadım kendimi. Çırçır fabrikası nasıl bir yerdi, nasıl makineler vardı çok mu büyüktü?. Yol boyu bunları düşündüm durdum. Gözlerimi kapadım ve hayal kurmaya devam ettim.
-Geldik çocuklar yine aynı tek sıra halinde inebilirsiniz, indikten sonra lütfen bir yerlere kaybolmayın.

Gözlerimi hızla açıp inmek için sıra beklemeye başladım. Fabrika oldukça büyük duruyordu. Acaba içi nasıldı? Servisten indikten sonra bizi o fabrikanın müdürü karşıladı. Ve anlatmaya başladı "Çocuklar burası eskiden çırçır fabrikasıydı ama daha sonra bir vakıf haline getirildi. Şimdi bu binada eserler sergilenmekte, atölye çalışmaları yapılmakta." Büyük bir hayal kırıklığı yaşadım ben burada o çırçır makinelerini görmek onları çizmek istemiştim. Yaşadığım hayal kırıklığı yüzüme de yansımış olacak ki Sema Hanım konuşmasını bölüp bana soru sordu:
-Ne oldu sana neden yüzün düştü böyle?
Acı bir şekilde tebessüm ederek,
-Burada o makineleri görmeyi istemiştim göremeyecek olduğumu öğrenince hayal kırıklığı yaşadım.

-Hımmm peki neden bu kadar çok istedin o makineleri görmeyi?
-Resim yapmayı çok severim ben. Onların da resmini çizmek istemiştim.
Sema Hanım yüzündeki tebessüm kahkahaya dönüştü. Ve ardından ekledi:
-Burada resim sergimiz de var istersen oradaki resimlere bakarak bir şeyler çizebilirsin.
-Sahiden yapabilir miyim dersiniz?
-Elbette yapabilirsin.

Bütün vakfı gezdik her yer ayrı bir güzellikteydi ama ben o sergiyi merak ediyordum. O tabloları, ünlü ressamların eserlerini çok ama çok merak ediyordum. Bir merdivenin önünde durduk. Ve Sema Hanım bana bakarak "İşte burası o merakla beklediğin yer" dedi. Gerçekten çok sabırsızlanıyordum. Tek tek o basamakları çıktım ve işte tam orda. Karşımda bir tablo vardı. Hepsinden farklıydı sanki, gri hakimdi tabloya. Bir kadın yüzü vardı ama o kadar kusursuz çizilmişti ki. Ama tabloda bir şeyler vardı sanki o kadın rengârenk olmak istiyordu sanki tablodan canlanıp ben bu kadar karamsar değilim diyordu. Gezimiz bittiğinde bile bunu düşünüyordum. Aileme bunu anlattığımda bunu Türkçe ve resim öğretmenimle konuşmamı istemişti. Ve biz her gün o atölyeye gittik ben o kadını rengarenk çizdim. Onu karamsarlıktan kurtardım. Kahkaha atan rengarenk bir kadın vardı tablomda. İki tabloyu yan yana koydum. Sanki benim çizdiğim o kadının herkesin gördüğü ressamın çizdiği de kendine sakladığı yüzüydü. Ama o bu karamsarlıktan kurtulmak istedi. Bunu atölyenin müdürüne anlattığımda öyle çok etkilendi ki bu şekilde yaptığım resimlerden bir sergi oluşturmak istersem yardımcı olacağını söyledi.

Bu olayın üstünden tam yirmi sekiz sene geçti ve ben o sergiyi bugün açtım. "Değerli konuklarım, benim ilk tablom olan bu sergiler açmama sebep olan ve bu serginin en nadide parçası olan tablo tam arkanızda duran tablo. Benim bu sergiyi açmama sebep olan o tablo olmasaydı bugün bu sergi olmayacaktı. Hepiniz gördünüz o tabloyu ama bakmadınız. Tablodaki o kadın ne demek istiyor? Hiç düşündünüz mü? Bakmak yeterli değil sevgili dostlarım, görmek ama gerçeği görmek gerekir. Anlamak ve hissetmek için görmek lazım…



Gül Cennet SALDIRAN
Kazım Kaynak Anadolu Lisesi
10.Sınıf

En Kısa Öyküm:
Oldu bir şeyler, acıttı, son buldu.

AHENK'İN SESİ

Tiz bir fren sesi, ardından da civarda bulunan herkesin kulağını kanatacak şiddetli bir çarpma sesi. Bilincim bende durmama yemini etmişçesine gözkapaklarımı zorlarken, başımı anneme doğru çevirdim. Sarı saçları kan kızılına dönmüş oluk oluk kan akıyordu başından. Dünyadan ayrılacakmış gibi masmavi gözleri açılmamaya yeminliydi sanki, bu düşünce zaten kapıyı zorlayan bilincimi hepten elimden alıyordu. Hiçbir şey değil ama sanki bize çarpan araba kalbimi ezmişçesine bir sancı girdi göğüs kafesimden içeri. Yuva kurdu oraya ve benden ayrılmaya yüz tutmuş bilincimi kayıplara karıştırırken son bir feryat döküldü dudaklarımdan "Anne" sonrası karanlık aleme yolculuk.

Halbuki daha bir buçuk saat önce rengarenkti dünya!

Kuş cıvıltıları kulaklarımda yankı bulunca, güzel ve heyecan dolu bir güne gözlerimi açtım. Bazen hayallerimizin peşinde çok koşarız, o kadar çok koşarız ki nefesimiz kesilir. Aldığımız nefesi geri veremez hale geliriz. Biraz durulup tekrar tekrar konuşmaya başlarız. Biz insanlar, hayallerimizi gerçekleştiremesek bile hayal kurmaya devam ederiz. Birileri tüm hayallerimize benzin döküp yaksa bile biz onları küllerinden doğurmayı çok iyi biliriz.

Heyecanımı soğutmadan kendimi yataktan attım. Bu bir istisna, diğer günlerde asla uykumun bana armağan ettiği sıcacık yatağımı kolay kolay bırakamam, ama dedim ya bugün istisna. Neden mi? Çünkü bugünü bir tanecik, dünyalar güzeli annemin hayaline adadık. Adadık diyorum, çünkü bu işi onunla yapacağız. Annemin hayaline kavuşması demek, Anka kuşunun kanatların-

da insanlara mutluluğu dağıtması demekti.

- İnanamıyorum Zeynep Sultan, sen hala uyuyor musun? Aaaaaa ama olmaz ki böyle! Nerede heyecan? Ay anne inanamıyorum, biz hiç hazır değiliz, yetişemeyecek miyiz? Anne.

Telaşımdan aklıma ne gelirse konuşurum ben, hatta öyle saatlerce konuştuğum olur benim.

-Sakin ol Ahenk. Kuşum, daha vakit çok. Toplantı on ikide başlayacak, hem ben bile senin kadar heyecanlanmadım. Sakin ol, tamam mı? Yine yanakların al al olmuş heyecandan. Sözlerini bitirir bitirmez bana sarıldı dünyanın en güzel kokulu annesi. Onun kokusu beni her zaman sakinleştiren bir iksir gibiydi.

-Tamam kabul fazla heyecanlıyım ama senin hayalinin gerçek oluyor olması asıl beni heyecanlandıran.

Ani bir sevinç dalgası vücudumu esir alınca kendimi bu heyecan dalgasından alıkoyamadım ve olduğum yerde zıplayıp "yaşasın" diye bağırınca annem de arkamdan kahkaha atmaya başladı.

-Deli kız, koş mutfağa da berber kahvaltı hazırlayalım, sonra giyinir, çıkarız balım olur mu? Annemin söylediklerini yapmak için yanına gittim. Bir saatin içinde hazır olmuştuk.

- Anne dosyanı aldın mı?

- Aldım aldım eksik bir şey kalmadı Ahenk. Anahtarı al da aşağı in, seni bekliyorum.

Nihayet hazırdık, hayale yolculuk başlasın. Annem ile anka kuşunun kanatlarında insanlara mutluluğu dağıtmak için sabırsızlanıyordum. Arabaya bindiğimizde bile heyecanım gram azalmamış, daha da artmıştı. Annemin çok istediği hayalini gerçekleştiriyor olmak benim için büyük bir şerefti. Bunca zaman benim hayallerim, benim hayatım, başlı başına ben annem için öncelik sırasını almıştım. Tüm annelerin vazgeçilmez kanunu haline gelmişti "öncelik çocukların" ama o güzel, dünyalar tatlısı annelerin de bir durup nefes almaları, biraz dahi olsa kendileri için yaşamaları gerekmez miydi?

- Ahenk, kızım sen iyi misin? Annemin bu ani telaşını anlıyordum. Çünkü arabaya bineli yaklaşık on dakika oldu ama ben tek kelime etmedim.

- Sakin ol anne, hala hayattayım. Biraz düşünceler alemine dalmış olabilirim ama hala çok heyecanlıyım. Sen dünyanın en tatlı annesisin.

Yine çok heyecanlanmıştım, "canım annem" deyip direksiyon başında oturan annemin yanaklarından kocaman öptüm. Annemin boşluğuna denk geldi, arabayı kontrol altına alabilmek için direksiyonu sağa sola çevirmeye çalışıyordu. Bir an tüm vücudum bir boşluk girdabında yalpalanmaya başladı. Tiz bir fren sesi ardından da civarda bulunan herkesin kulağını kanatacak şiddette bir çarpışma sesi.

Hastane odasındaki hıçkırık sesim beni bile kokutmuştu. Ben annemden çaldığım yılların sancılı acılarıyla savaş veriyorum. Bu bir yıldır, evet ben annemin bitkisel hayata girmesine neden olan o kazanın sebebiydim. Onun böyle bu hastahane odasında boylu boyunca yatmasına, bir ölüden farksız hale gelişine sebep oldum. Duygularımın her zerresine o kazadan armağan kanlar sıçradı. Her duygum o kazada kanlara bulandı. Maalesef o kazada ben annemi yaralayınca beraberinde mutluluğun da fişini çektim. Hıçkırık sesim soğuk hastahane odasının duvarlarına çarpıp kulaklarımda ölümün melodisini çalıyordu.

- Anne, güzel kokulu annem, seni nasıl özlüyorum bir bilsen! Yokluğun bedenimi bir bir yok ediyor. Ben sensiz her gün ölüyorum anne. Ağladığıma bakma sen. Sakın benim için üzülme, ben yaşadığım her acıyı zerresine kadar hak ediyorum. Özür dilerim her şey için, hayallerini öksüz bıraktığım için.

O kazadan sonra bitkisel hayata giren yalnızca annem değildi. Ben kendi benliğimi de bitkisel hayata koymuştum. Aslında, belki de bedenen de bitkisel hayattaydım, o kazadan sonra görmeyen gözlerim ve işe yaramayan bacaklarım da beni bir bitkisel hayata girmiş insan yapıyordu. Ben farklı olarak yalnızca konuşabiliyordum ve yemek yiyebiliyordum.

Yavaşça tekerlekli sandalyenin düğmesine basıp annemin başucuna doğru ilerledim. O kadar masum bir şekilde uyuyordu ki. Beni duyuyor muydu bilmiyorum ama ona içimdeki fırtınaları anlatmak istiyordum. Bir damla yaş aktı sağ yanağıma doğru.

-Anneciğim, ben geldim, güzel annem. Sana her geldiğimde hikayeler anlatıyordum. Bugün de anlatacağım, hazırsan başlıyorum.

Boğazımı temizleyip anlatmaya başladım, yüreğimden fısıldadığım sessiz çığlığımı.

Karanlık bir ormanda adımlarım beni huzur kaynağıma götü-

rüyor. Adım atmak istemiyorum, koşmak. koşmak ve onu yakalamak, ona sımsıkı sarılmak, ruhumun açlığını onun kokusuyla doyurmak istiyorum.

Zifirin en kuytu yerinde bir başıma, karanlık dolu bu ormanda bir umut arıyorum, ışıksız, bir anlamı olmayan gözlerle. İleride varlığımın yaşam kaynağını görünce koşmaya başladım. Vücudumun doymaya muhtaç kısmını onun kokusuyla doyurmak için, ağlamak, varlığıma varlık katabilmek için koştum. Etrafımda kocaman korku salan ağaçlar, beni vazgeçirmeye çalışan vahşi bir ses.

Koşuyorum, koştukça vücudumda oluşan yaralar, attığım her adımda kanamaya başlıyordu. Oradaydı, ona yetişmeliydim. Koştukça ağırlaşan ayaklarımı ona yetişebilmek için zorluyordum. Zamanın bu kuytu vaktinde adımlarım atmaz oldu ve ben koca bedenimle yere yığıldım. Tekrar ayağa kalktığımda bedenim yerini yaralı bir çocuğa bırakmıştı. Ağlayan yaralı bir çocuğa.

O çacuk bendim, bu yaralı beden benim ruhumdu. Etrafıma bakınmaya başladım, hiç beklemediğim bir anda gözlerimden yaş akmaya başladı, onları silmeye yeltendiğim an fark ettim ki onlar gözyaşı değil kandılar. O an acıdan kıvranan bedenimle ormana sığındım. İrileşen gözlerle ormanda bakışlarımı gezdirince varlık kaynağımı arıyordum. Huzur veren o sesini, ince bir sesin ardından kaybolan huzur, benim ruhumu acıtmaya, onu kanatmaya başlamıştı. Artık kanayan tek yanım gözlerim değildi. Bedenim ruhumdan kopan parçalarla kan revan olmuştu.

Ayakta kalacak gücüm yoktu, bilincim bedenimi terk etmek üzereydi. Yere yığılmış çaresizlikten ormana sığınmıştım. Gözlerim kapanmaya direnmeye başlayınca son bir umut annemi aradı gözlerim. Aldığım yanıt canımı o kadar yaktı ki kendimi teslim ettim zifiri karanlığa. Varlığımı o ormanın karanlığına teslim ettim.

Anlatmayı bırakınca susadığımı fark ettim ve su içtim. Kapı açıldı ve odada Elif'in sesi yankılandı:

- Ben geldim Ahenk.

O benim ilkokuldan beri arkadaşım, sırdaşım olmuştu. Şimdi ise yürüyen gözüm. Bana etrafı anlatan, çevremdekileri hayal etmeme yardım eden kişi o.

- Anne, Elif geldi. Biz gidelim artık. Allah'a ısmarlardık.

Annemle vedalaştıktan sonra Elif beni eve götürdü. Çok yorulmuştum. Bir ay kadar sürekli hastahaneye gidip geldim ve her

seferinde anneme hikayeler anlatıyordum. Bir ayın sonunda tekrar Elif ile hastahaneye gittik. Bu gidişimizde çok heyecanlıydım. Nihayet annemin yanına vardım.

- Anneciğim ben geldim. Sana şahane havadislerim var. Bak bu senin romanın. Hani sana anlattığım hikayeler vardı ya işte onlar bir roman oldu. Evet anneciğim ben hastaneden taburcu olduğumda beni yayınevinden aradılar romanın için. Ben de senin romanını tamamlayıp bastırdım. Bugün imza töreni düzenledik. Görsen annecim o kadar güzel ki tüm duvar taşlarından ayrı bir romanın fısıltısı, ortadaki çukuru görsen orası başlı başına bir roman konusu. Üst kattaki tablolar birer şarkı melodileri gibi tabi ben bunları göremiyorum ama sağ olsun Elif anlatıyor bana. Bak, sana romanın sonunu okuyayım. "Mutluluğa yelken açan herkes bir gün genç bir kadının anka kuşunun kanatlarında dağıttığı mutluluk tohumunu ekeceklerdi gönül tarlalarına."

O cümleden sonra annemin parmağını oynattığını söyleyen Elif hemen doktorları çağırdı. Doktorların anneniz hayata döNmeyi başardı dedikleri an bir anka kuşunun kanatlarından düşen mutluluk tohumu karanlık dünyamı gök kuşağının renklerine boyadı.





Ayşe Sudenaz SAÇAN
Kazım Kaynak Anadolu Lisesi
10. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Hayali kar taneleriydi. Beyaz tavanı değil.

ÖLÜME UYANIŞ

"Buyurun Aygül Hanım, savunmanızı sunabilirsiniz." dedi hakim. Yerimden doğruldum, yukarı toplanan eteğimi düzelttim. Başımı hafifçe öne eğdim, "sayın hakim" diye selam verdikten sonra kafamı kaldırdım ve yüzüme düşen siyah dalgalı saçlarımı düzelttim. Masanın önüne doğru yürüdüm. Jürileri selamladım ve arkama dönüp müvekkilime baktım. O kızıl teni ve mavi gözleri... Belki herkes gibi ona ben de "canavar" demeliyim ama o pamuk şeker yumuşaklığında teni ve âdeta bülbül şakıması gibi konuşmasından sonra ne mümkün. Eğer mümkünse bile ona "En tatlı canavar" diyebilirim. Nasıl diyorum? Nasıl bu kadar tatlı bir canavar cinayet işlemiş olabilir? Belki de her ne kadar tatlı da olsa "canavar" olduğu içindir. Mavi gözlerini kırparak devam etmem için işaret etti.

-Sayın hakim, müvekkilim parapsikologtur. Onun mesleği, insanlara zihin kontrol eğitimi vererek uykusuzluk hissiyatını kaldırıp yardım etmektir.

Diğer avukat "İtiraz ediyorum sayın hakim." diyerek ayağa fırladı. "Gerekçeniz nedir, Samet bey?" diye sordu hakim. Aklımdan delicesine sorular geçiyor, her bir kuşkum âdeta sinir uçlarıma şok oluyordu. Beynimin uçsuz bucaksız köşelerinde, derinlere gömülmüş soru işaretleri yüzeye çıkmak için etime tutunuyor, tırnaklarını geçiriyordu. Ya diploması da tatlılığı gibi sahteyse? Zaten hangi doktor, bir çileğe çevirir ki oturduğu evin görünümünü? Kızıl tenini mi saklıyordu yoksa katil ruhunu çilek gibi tatlı bir meyveye mi gizliyordu? Tanrım, sahte doktorluk yapan bir katili mi savunuyordum ben? Ne oldu benim müvekkil se-

çimlerime? Hani söz vermiştim kendime suçluları savunmak yok diye? Bu, bu mesleğe adım attığımda koyduğum ilk ve tek kural değil miydi? Doğru ve dürüst olmak. Parasıyla değil müvekkiliyle anlaşma yapmak. Ya benim de zihnimi kontrol ediyorsa? Bu diğerlerini de kontrol ettiğini ve benim bir suçluyu savunduğumu göstermez mi? Kendimden taviz mi veriyordum?

-Sayın hakim, görevini kötüye kullanan birisinin insanlara yardım ettiği söz konusu olamaz, dedi Samet bey.

-Sayın hakim, henüz cinayet olduğu kesin değildir çünkü delillerin hepsi ikinci derecedendir. Bu yargı kanıtlanasıya kadar geçerli değildir.

"İtiraz reddedildi." Belki de bu duruşmada beni en rahatlatan cümleydi bu. Ama arkasından gelecek olan tepkileri bilseydim büyük ihtimalle bu kadar rahatlayamazdım. Rahatlasam bile zaten uzun sürmeyecekmiş, belli. Tüm davacı taraflar, itirazın reddine sinirlenmiş ve duruşma salonu âdeta öfkenin ışığında bir savaş alanına dönmüştü. Müvekkilimin hedef olduğu bu curcunaya hakim, 15 dakika ara ve ikinci oturumun seyircisiz olması kararı ile çözüm buldu.

Verdiğimiz ara esnasında müvekkilimle oturup detaylıca konuşmaya başladık. Bu konuşma esnasında müvekkilim bana ikinci oturumda kendi savunmasını kendisinin yapmasını istediğini söyledi. Bir hayli şaşırdım bu duruma. Aksini söylemek yalan olurdu. Zaten müvekkilimin de yüzümden okuyabildiğini düşünüyorum. Çünkü müvekkilim, ne kadar zeki ve mütevazı olsa da kendini, belki görünüşünden belki de gerçekten insanlardan nefret ettiği için, toplumdan dışlayıp kitaplara ve bilime adamış birisiydi. Jüri ve hakim önünde konuşması onun için âdeta yeni bir çağ açmak demekti. Belki de pısırıklığını üzerinden atıyordu. Avukatlığıma hakaret ettiği ihtimalini düşünmek bile istemiyordum.

İkinci oturumun başlayacağının anonsunu duyduktan sonra duruşma salonuna geçtik. Müvekkilimin, özellikle insanlardan kendini soyutlamışken, kendi savunmasını yapacak olması beni geriyordu. Bu korkunun o şüphe anındaki şok gibi sinirlerime etki ettiğini hissediyordum. Hakim ve jüri üyeleri yerlerine geçtikten sonra hakim, savunmaya kaldığım yerden devam edebileceğimi söyledi. Ayağa kalkıp jüriyi ve hakimi selamladı.

-Sayın hakim, müvekkilimi kendi savunmasını yapması için kürsüye davet ediyorum. Lakin kendisi soyutlanmış ve çekingen birisi olduğu için savunmasının olabildiğince az bölünmesini rica ediyorum.

"Pekala, avukat hanım." Dedi hakim. Müvekkilim usulca yerinden kalktı selamladı ve kürsüye geçti. Ardından savunmasını yapmadan önce sesini berraklaştırmak için bir iki öksürdü.

-Sayın hakim, dedi müvekkilim. Bundan tam 4 yıl kadar önce üretim gücünün nüfusa az gelmesi yüzünden daha fazla müstahsil olmadığından üretim zamanını arttırarak bu açığı kapatmaya çalıştık. Haliyle uyku saatleri yasaklanıp idam ile cezalandırıldı ve piyasaya uykunun sağladığı enerjiyi veren ilaçlar sunuldu. Bu ilaçların bir yan etkisi vardı fakat 4 ila 5 yıl içerisinde kendisini gösteren uzun süreli bir etki olduğu için bilim adamları deneylerden onay aldığını zannetti. Biz parapsikologlar, insanların uykuya olan bağlılığını kontrol etmesi adına ortaya çıktık efendim. Beynimiz organik bir makinedir efendim ve tıpkı makinelerin bataryaları olduğu gibi onlarında talamus bölgeleri vardır. Biz her ne kadar hatırlamasak da beynimiz gördüğünüz rüyaları bu bölgede işleyerek kendisine elektromanyetik enerji yükler. Tüm yenilenmeler bu enerjiden sağlanır efendim. İnsanlar uyurlarsa idam edilecek uyumazlarsa yorgunluktan ölecekler efendim. Talamus bölgesi elektromanyetik enerji depolayamayacaktır. Yani evet efendim, ben o insanların kendilerini öldürmeleri için zihinlerini kontrol ettim ama benimki durumu ipten almaktı. Çünkü idam ailelerine dert olacaktı, devlete isyanlar çıkacaktı ama böyle devam ederse de insanların elektromanyetik dengeleri bozulacak ve paranoyaklaşıp kendilerine ve çevrelerine zarar vereceklerdi efendim. Devlete karşı isyanları durdurup paranoyaklaşmayı engellemek adına tek seçeneğim buydu. Çocuklar için bu süre daha da kısa hakim bey. Her an ölüm haberleri alabilirsiniz. Eğer aileler bana saldırmayacaksa efendim, gidip biraz ağlamak istiyorum. Çünkü tek çözüm yolumun bu olması bu durumun hoşuma gittiğini pek göstermez. Ben cinayet işlemedim efendim. Reaksiyonu hızlandırdım.

Müvekkilim sessizce kürsüden indi hakime döndü ve "daha fazla ölüm haberini kaldıramam" diyerek salonun kapısına yürüdü. Durdu arkasını döndü hakim bey ona eğer salonu terk

ederse tutuklanacağını söyledi. Hakimin gözlerinin içine baktı "Tutuklanmayı hak ediyorum ama bunu yapmayacaksınız sayın hakim." dedi. Saatine baktı ve kafasını kaldırıp bu ana tanık olmak istemediğini söyledi. Yavaş adımlarla salondan çıktı. Ben, sayın hakim ve tüm jüri üyeleri müvekkilimi şaşkınlıkla dinlemiş ve izlemiştik.

Deli olabilir miydi? Suçunu da itiraf etmişti. Belki de psikolojik rahatsızlıktan ötürü ceza hafifleştirme talep etmeliydim. Ama artık çok geçti. Demiştim ya hani çok zeki diye, yine doğru hesaplamıştı. O çıktıktan belki bir dakika sonra mübaşir koşarak salona girmiş ve hakimin kulağına çocuğunun yorgunluktan öldüğünü fısıldamıştı. Müvekkilimin haklanmasına belki ilk ve tek bu davada üzülmüştüm çünkü ertesi iki hafta boyunca tam 317 aileye daha gitmişti bu fısıltı. Bu kadar ölümle haklanması yerine sadece 5 kişiyi öldürmüş bir sosyopat katili savunmayı ve davayı kaybetmeyi yeğlerdim. Belki ben bir canavarı savunmuştum ama onun karşısında direndiği yasa ondan daha suçluydu. Yasa açgözlüydü. Bu çıkarılan yasaya karşı, müvekkilim her ne kadar suçlu olsa da kaybeder miydik bilmiyorum. Ama her halükârda davadaki "canavarlık" müvekkilimin görünüşünde değil, üretim ve ekonomi aç gözlülüğüyle çıkarılan yasadaydı.



Fatma PAÇALI
Türk Eğitim Vakfı Anadolu Lisesi
10.sınıf

En Kısa Öyküm:
Geldi, sevdim. Gitti, sevdim. Öldüm, sevdi.

ACIDAN UMUDA

Bir güne daha böyle başlamak acı veriyordu. Usulca araladığı; maviliğini denizden almış gözleri içindeki korkuyla etrafa nerede olduğunu anlamak istermişçesine bakındı.

Ne kadar süredir kıpırdamadan yattığını bilmediği yataktan doğrulup ayaklarını yere salladı. Soğuk zemin pamuk gibi beyaz ve yumuşak tüylerinin diken diken olmasına sebep olmuştu. Sivri, uzun kulaklarından bir zamanlar rengarenk iken kederden siyaha dönmüş bıyıklarına kadar titredi. Sersem ve yavaş adımlarla mutfağa yürüdü. Eskiden olduğu gibi onun sevdiği lezzetli yemeklerden yapmak istemişti. Elini uzattığı tencerenin kapağındaki gözaltları mordan hoş bir kırmızıya dönmüş, yanakları çökmüş yansıyan görüntüsünden ürkütmüştü. Ne yapacağını bilemedi. Sonrasındaysa korkuyla bıraktığı yere düşen tencereye bakmaksızın ve çıkardığı tüm mutfağı dolduran tiz sesine aldırmadan hızlı adımlarla tekrardan yatağına döndü.

Yattığı yerden yatak odasına uzun uzun baktı. Yaşadıklarından sonra üstündeki örtüyü açmaya cesaret edemediği piyanosuna baktı. Eğer örtüyü kaldırırsa kalbinin derinliklerinde sakladığı anıların etrafa uçuşacağını hissediyordu. Yerdeki bestelediği yaşanmışlıkların dolu olduğu şarkı sözleri… O' dolu yazdığı şiirler… Albümle, plaklar… Duvardaki fotoğraf, harita ve gazete kesitleriyle tamamlanmış intikam tablosuna baktı. Kusursuzdu, her şey planlanmıştı ama o, bu planı hayata geçiremeyecek kadar korkaktı.

Korkuyordu her şeyden, nefes almaktan bile çünkü her nefe-

sinde onun kokusundan bir nefes çekiyordu. Korkuyordu tükenmesinden, bir gün kalmamasından ondan bir nefes. Korkuyordu hatırlamaya geçmişi ya da yüzleşmeye onunla. Korkuyla saklandığı bu intikam yemini canını yakıyordu ama o gün o gemide intikam yemini etme sebebi daha da canını yakıyordu. Boğazına kadar sarmalanmış acı ve çaresizlik… Bir zamanlar aşkla harmanlanmış gülüşmelerin yankılandığı bu ağaç oyuğu şimdi yerini gecenin sessizliğini bozan hıçkırıklara ve acımsı bir kokuya bırakmıştı. O günden beri açılmamış perdelerin arkasındaki dünyayı unutalı çok oluyordu.

Neydi güneş, onun gülüşü mü? Neydi sonbahar, gözünden düşen her bir damla mı? Sesinde mi saklıydı cennet, gözlerinde mi gece, teninde mi yazın kavrukluğu? Özlüyordu onu. Hem de çok. Düşlüyordu onu çölün yağmuru, bir bebeğin annesini düşlediği gibi hem de. Gözlerini her şeyi unutmak istermişçesine sıkıca yumdu. Bir daha açmak istemiyormuşçasına…

Bu ses… Bu mırıldanılan şarkı… Ellerinin terlediğini hissediyordu bir de ufaktan karnındaki kelebekleri. Ah bu yüreğinin çırpınışı. Ah bu sesin tınısı. Yüreğinde taşıdığı korku ve heyecanla yataktan fırlayıp sesin geldiği yere koştu. Cam kenarında otururken yüzündeki tatlı tebessümle bulutlara viyolonsel eşliğinde şarkı söyleyen sesin sahibini görünce bir anda durdu, durdu ve durdu…

Gözlerinden akan bu tuzlu sıvı artık ona yabancılaşmıştı benliği gibi. Güç almak istermişçesine kapı pervazına yaslandı.

-Nut…

Kalbinde paramparça olan, boğazından dudaklarına dökülürken parçaların kanattığı, herkesten sakındığı bu fısıltıyla söylenmiş isim… Pervazdaki yaşlı gözlerle onu izleyen nişanlısını gören Nut elindeki viyolonselini bırakıp yanına gitti.

Nut sevdiği adamın akan gözyaşlarını silerken ekledi:

-Casper! Sorun ne? Her zamanki tuhaf hareketlerini seviyorum ama bu halin çok başka ve endişelendirici.

Casper bu soru karşısında ne diyeceğini bilememişti. Daha doğrusu böyle bir durum karşısında ne yapacağını kestirememişti. Sevdiği kadınsa bir şeylerin farkına varıp bu sessizliği bozmak istermişçesine sempatik tebessümünü takınarak hafifte alaycı bir tonla:

- Yine mi kabus gördün? Yoksa aç mı yatmıştın? Ah benim obur kedim biliyorsun açken sen sen olmuyorsun.
Sevdiği kadının gülümsemesiyle her şeyi bir kenara bırakıp, bütün düşüncelerini kafasından atan Casper:
-Sadece bir rüyaydı çok kötü bir rüya, senin olmadığın bir rüya… Ama artık önemli değil çünkü sen varsın ve tam karşımdasın. Her şey yolunda değil mi?

Sadece bu özlemin, anın tadını çıkarmak istiyordu. Sıkıca sarıldı. Kokusunu ciğerlerine müebbet yemiş bir mahkum yapmak istiyordu, hapsetmek. Bu tarifsiz, eşsiz his.

Uzun bir sarılmanın ardından gitarını bıraktığı yere; pencereye doğru ilerleyen Nut her zamanki gülümsemesiyle:
-Ne görmüş ve yaşamış olursan ol her şeyi geride bırak sevgilim. Unutma her yeni gün yeni umutlarla gelir. Geçmişin veya bir rüyanın karanlığında yaşamak değildir. Bak sevgilim! Gökyüzüne bak! Şu güneşe bak! Her gün aya, karanlığa inatla doğan güneşe. Bak oradayım görüyor musun şu koca maviliği. Yüreğim hep orada.

Pencere kenarına otururken bunları söyleyen kadınının gözlerindeki ışıltı güneşten miydi yoksa umuttan mı bilemedi.

Bir güne daha böyle başlamak acı veriyordu. Usulca araladığı; maviliğini denizden almış gözleri korkuyla etrafa nerede olduğunu anlamak istermişçesine bakındı.

Mutluydu. Yüreği umutla dolmuştu. Ellerinde sevdiğinin sıcaklığı. Rüyayla gerçek arasında yaşayan bu adam artık hiçbir şeye şaşırmıyordu. Bu bir işaretti. Sevdiğinden gelen bir işaret. Bir hışımla ayağa kalkıp duvardaki intikam üzerine olan her şeyi parçalayarak yere fırlattı. Düşündüğü tek şey bir insana zarar vermenin kendisine daha çok acı çektireceğiydi. Sevdiği kadını, bebeğini ondan alan, bu kan dondurucu cinayeti işleyen adamın bile.

Ve şimdi o; gölgesinde yaşadığı, şahitliğini yaptığı yalanının dürüstlüğünün farkına varmıştı. Nefreti kadar kötü sevdikleri kadar iyi olacaktı. Pencereye koştu. Sonuna kadar açarak derin bir nefes aldı, gökyüzünün en derin mavisine baktı, aklına gelen rüyayla sol gözünden göğsüne damlayan yaşa aldırmadı. Kalbindeki bütün kötü duygulardan kurtulmak istiyordu. Sadece umut kalsın bir de sevdiğinin sevgisi. Dünyayı yönetmeye sadece sevgi yeterdi, bir de her gün uyanmaya umut. İntikam ve hırs ne olursa ol-

sun dönüp dolaşıp sahibini bulurdu. Bunların hepsini bilmesine rağmen kalbi gibi beyni de o kadar kararmıştı ki… Uzun süredir karanlıktan başka bir şey görmeyen gözleri güneşin aydınlığıyla acımıştı. İlk kez güzel bir acı hissediyordu, umut dolu bir acı.

Umutlu acıyla birkaç adım gerilediğinde duyduğu konuşmalara kulak misafiri oldu. Üstünden geçen, bu ormanın sakini olduğunu düşündüğü iki kuşun konuşmasıydı bu:

-Hey o da ne! Şurası ormanımızın ünlü olmasını sağlayan şarkıcı Lady Walnut' un evi değil mi? Penceresi açık? Oysaki ben Lady'nin cinayetinden sonra bestelerini yapan sevgilisinin oraya kendini kapattığını ve delirdiğini duymuştum. Hatta orada öldüğü bile söyleniyor. Öyleyse büyük kayıp olur çünkü iyi adammış asosyal olsa da bonkörmüş, gizliden gizliye fakirlere yardım edermiş ve yazdığı sözler, yaptığı besteler insanların yüreğine dokunuyordu. Lady'nin sesi küçümsenemezdi ama bence besteler yüzünden bu kadar kısa sürede yükselmişlerdi.

-Evet ben de duymuştum. Zavallı adam kafayı o kadar sıyırmış ki tavşan olmasına rağmen sincap olan sevgilisinin evinde bir ağaçta yaşamış. Onun anıları var diye.

-Hayır canım öyle değil. Lady vefat ettikten sonra parasını çarçur etmiş meyhanelerde yemiş o yüzden beş kuruşsuz kalmış, gidecek yeri de yokmuş. Yoksa nasıl birisi gayrimeşru çocuğunun hayaletinin olduğu evde yaşar ki?

-Lady gerçekten hamile miymiş yani, şu gayrimeşru çocuk olayı doğru mu?

-Evet hatta o yüzden konserlerine ara verdiği söyleniyordu.

Bilmediği şeyler hakkında konuşan, acımasız yargılar yayan kuşlar kendilerini buna o kadar kaptırmışlar ki önlerindeki ağacı fark etmeyerek çarpıp düşmüşler.

Bütün bu duyduklarıma gülüp geçmiştim. Kimin ne düşündüğü artık beni ilgilendirmiyordu çünkü ben doğruyu biliyordum ve benim yürekten inanarak bilmem yeterliydi. Bir de yüreğimdeki acı yerini umuda bırakmıştı. İşte bu benim dönüm noktam oldu. Peki sizin dönüm noktanız oldu mu hiç? Belki de şu andır, ne dersiniz?



Melike BEKTAŞ
İbrahim Cinkaya Sosyal Bilimler Lisesi
10.Sınıf

En Kısa Öyküm:
Bu sayfalardan gitmiştin. Yeni sayfalar açtım.

CLAUDIA

"Ölü ruha sarılmış bir can acıyla bağırdı göğe doğru.
Beyaz, ölümsüz bir anne indi ve onu buldu.
Tanrı öfkeyle fısıldadı bu yamalı iki ruhun kulağına.
Meleğe şeytan, küçük kıza ise
Yeryüzünün kimsesiz, gelecekten adı gibi eksik kızı:
Claudia."

—O duvarı böyle kullanmak çok akıllıca, efendim.

Dakikalardır uyandığım yerin sağındaki duvara resim yapan bu yeşil hırkalı yaşlı adamı izliyordum. Biraz aksi birine benziyordu. Mutsuz sonlarla lekelenmiş aşk hikâyelerini konu alan şiirlerin dağınıklığıyla göz yoran duvarı imalı bir bakış açısı takınıp sanatıyla yenilemeye geçmişti. Yeşil hırkalı, yaşlı adam söylediklerime cevaben bir aptalmışım gibi bakmıştı bana. Cılız, gri bedenindeki yöresel üst başıyla resmettiği duvar onun aksine oldukça modern görünüyordu. Bakışlarıyla olduğum yere sinsem de işine döndüğünde aklımda gezinen tek soruyu sormaktan da geri kalmadım.
—Pardon, acaba rica etsem bana Cafer Sadık Abalıoğlu Eğitim ve Kültür Vakfı'nın yerini tarif eder misiniz?

Daha az önce bana aptalmışım gibi bakmış olan adam şimdi de işini korkuyla yeniden böldü. Yavaşça olduğum tarafa dönüp ifademi birkaç saniye seyrettikten sonra duyduklarına olan korkusuyla yaptığı resmi yarıda kesip eşyalarını topladığı gibi uzaklaşmaya başladı. Koca burunlu bir adamın acemice çizilmiş resminin üzerine pembe çiçeklerin alabileceği en güzel tonlarda

bir beyin çizmekle meşguldü az önce fakat şu an yolun sonuna doğru hırsla koşuyordu ve koyu yeşil örme hırkasını düşürmüştü ardından.

Neden böyle kaçmıştı ki şimdi? Onu böyle korkutacak ne olabilirdi ki?

—Her şeyi düzeltebiliriz, beraber.

Sesin geldiği yöne döndüğümde yaşlı adamınkiyle neredeyse aynı tonlarda yeşil gömlekli olan, yere iki büklüm uzanmış birine, gürültüyle teselli ve umut dolu sözler fısıldıyordu:

—Eğer elimden tutarsan iyileşebiliriz.

Neredeyse çürümeye başlamış etleriyle, bacaklarına sarılmış üryan adam -Erkek olduğunu anlamam bir hayli zor olmuştu.- inatla diğerini umursamıyordu. Güneşe doğru döndüğünde maskülen bir havası olan kadın kısa, kader karası saçlarını geriye atıp gözlerini kapattı ve grileşmeye başlayacak kadar solgun beyaz tenini güneşe bir kurbanmışçasına sundu. Dua ediyor gibi bir hali vardı. Güneş ona cevaben bulutların ardından çıktı ve onu ışıklarıyla sarhoş etti. Onu izlemek ibadet etmek gibiydi, saf ve ilahi bir gücü anlatıyordu bana fakat güneşin ışıldattığı neon renkler dikkatimi çekmişti. Öleyazan saydamlaşmış adamın önünde yattığı duvarda capcanlı renkleri hırçınca fışkırtan bir volkan yükseliyordu. Bu duvar resmi biraz önceki yeşil hırkalı yaşlı adamı ve onun tek renk duvarını anımsatmıştı bana. Belki de aynı fırçadan çıkmıştı iki resim de. Ardıma dönüp yaşlı adamı bıraktığım yere baktığımda çoktan gözden kaybolduğunu anladım.

Güneşe arkamı dönmemle ışığı beni yakmaya başlamıştı. Tam o sırada kulağımı dolduran ve cenneti andıran kuş cıvıltılarıyla gülümsedim. Çıplak bacaklarımı serinleten sabah esintisi ve yine çıplak ayaklarımın ezdiği soğuk taşlara tezat bir biçimde binaların arasından sızmasıyla kollarımı ve beyaz askılımdan açıkta kalan bağrımı ısıtan güneşi hissediyordum. Gözlerimi kapatıp bu anda kalmaya çalıştım fakat zaman ironilerle el ele işliyordu. Bulmam gereken bir yolum vardı ve sonsuzluk, özgürlüğün bana uzanmış ellerinde beni bekliyordu.

Kuşların biri omzuma konduğunda sanki beni çağırıyordu. Kadın ve adamı sokağın başında bırakıp bir sonraki sokağa, çağırdığı yere ilerledim. Yüksek yıkıntıların arasında sonbaharla renklenmiş bir orman bulmuştum. Ancak bu biraz garipti, buradaki

diğer her şey gibi. Sonu görülmeyen orman bir ebru sanatçısının suyundan çıkma bir resim kâğıdına benziyordu. Ağaçlar dağıtılmış boyaları kuşanmıştı. Bir kız vücudunun yalnızca müstehcen yerlerini kapatmış mavi elbisesiyle kuşlara eşlik ediyor, onlarla benim için şarkı söylüyordu. Yüzünün neredeyse yarısını kaplayan, elbisesi gibi mavi-siyah boyalar ve uzun, dalgalı saçları bana Amazonları hatırlatmıştı. Serenadımın bestecisi, yabani bir güzelliğe sahip kız bana davetkâr bir gülüş bağışlamışken ona doğru ilerlemeye başladım. Yine başka bir ağacın altında, dostları olduğunu düşündüğüm, ikiz kızlar bağdaş kurmuş yüzleri birbirine yaklaşmış bir halde odaklanmış gözüküyorlardı. Yüzlerinde huzurun izleri vardı. Doğa rahatlatıcılığı için en doğaüstü yerdi bu orman. Adımlarımla dikkatlerini dağıttığımı hissetmiştim. Beni fark eden samimi ikizler gerginliğime rağmen varlığımı sevinçle selamladı.

Galiba yeni biri bu üç kızın oldukça ilgisini çekmişti ancak yapmam gerekenler vardı. Bu yüzden onlar gibi tüm samimiyetimle cevaben gülümseyip geldiğim sokağa döndüm. Arkamı dönmemle omzuma tünemiş olan, minik, mavi kuş da veda bile etmeden uçup gitmişti ait olduğu yere, evine, ailesine. Bir başıma yürümeye devam ediyordum ve sokağın duvarlarındaki eserler sanki olanları anlatmaya çalışıyordu.

İki çocuk zıt yöndeki bir ara sokaktan yansıyan ışıkla ısınırken koşuşturuyorlardı. Bunlar o çok sevdiğiniz meleksi çocuklardan çok sokaklarda sürüklenmeye mecbur bırakılmış toplumun çirkin sıfatlı çocuklarına benziyorlardı. Onlara yol sormak için yaklaştığım sırada ağır bir şey şiddetle yere çarptı. Korkuyla kaçışan çocuklar bir köşeye saklandı. Neyden bu kadar korkup saklandıklarını anlamasam da onları korumam gerektiğini hissetmiştim. Kırmızı elbiseli, kısa saçlı kız bir yıkıntıya sığınmışken mavili oğlan bir direğin ardındaydı. Yolun sonuna doğru devam ettim. Ses buradan geliyor olmalıydı. Ardıma baktığımda korkuyla bana bakan iki küçüğün gözleri bakışlarımı karşıladı. Biraz daha ilerde bir yığın ne olduğunu anlamadığım şeyin –ki onlar saç olmalıydı.- önünde oturmuş bir kız şımarıkça bana gülümsedi. Sanırım buraya ait en garip şey benim onlara, onların da bana karşı olan tanıdıklığıydı. Rolünü özenle ezberlemiş bir figüran edasıyla saçlarını kesmeye ara verip yüzündeki ucuz gülüşle yolun sonunu

işaret etti. Bu bir dejavu etkisi yaratmıştı hatırlarımda.

İçimde solunan korku, cesaret olarak filizleniyordu zihnimin topraklarında. Büyük ve çürümeye yüz tutmuş duvarın ardından gelen tıkırtılarla oraya döndüm. Anadan doğma bir halde dikilip duygusuzca birbirini izleyen iki adam donmuş gibiydi. Yerde kırılmış tahta parçaları ve tahtadan bir gövde vardı. Gövdenin biraz yanında bulunan koca kaya olanları açıklıyordu. Bu adamların ilkel halleri ve sebep oldukları şeyle ilk katliamın çocuklarını doğurmuş, Habil ile Kabil kardeşleri andırıyorlardı. Az önce gördüğüm üç kadının yurttaşı olan bu iki adam hiçbir duygunun izini taşımamış halleriyle yüksek enkazların ardındaki ormana koştu. Parçaları dağılmış şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bu, tahtadan yapılmış bir insanın heykeline benziyordu.

Etrafıma baktım. Neredeyse bu yıkıntıların arasındaki tek sağlam duvarın önünde, bankta oturan yaşlı adamın sureti bana dönüktü.

—Bugün manzara ne kadar da güzel değil mi?

Yüzünde kara bir göz bandı, elindeyse uzun bir baston vardı. Biraz önceki yeşil hırkalı, yaşlı adamdan daha iyi bir haldeydi. En azından bu adam gülümsüyordu. Bahsini ettiği güzelliğin bu acınası tahta adamın cansız manzarası olmadığını düşünüyordum. Buradaki her şeye karşı olan tanıdıklığıma rağmen titrek ve korkak adımlarla yanına gidip oturdum. Hissettiklerini gülümseyerek anlatıyordu. Yıllar önce şehri kıskıvrak saran yangınla lekelenmemiş günahsız duvara baktığımda Denizli'nin antik kentinin, Leodikya'nın, bir manzarası resmedilmişti. Bu ressam güneşin yansımasını o kadar güzel renklendirmişti ki o öğle sıcağını tenimde hissedebiliyordum. Buradaki en güzel şey buydu ve sözünü ettiği güzellik de bu olmalıydı. Hatta bundan emindim ama imkânsızdı. Adamın kör olduğunu bana kanıtlayan göz bandı ve bir bastonu vardı ama sanki benden daha iyi görüyordu dünyayı. Tıpkı benim gibi bu manzarayı hissettiğine emindim.

Kalbiyle görenlerin verdiği güvenin iyilik resmiydi bu.

Zaman geç kaldığımı hatırlatmıştı fakat kalkacağım sırada dizime çöken sevgi dolu, yaş almış el beni durdurdu.

—Yapma. Orayı bulmak istemezsin.

Sonra son kez güldü bana bakarken. Önce elini çekti dizimden, sonra varlığı yanımdan ayrıldı. Nasıl oldu, bilmiyorum ama

o yüzünde hüznü ağırlayan yaşlı adam yok olmuştu. Az evvelki yanımda olan varlığını bile hissedemiyordum artık. Saniyeler öncesi sanki hiç yaşanmamıştı. Güneşin çarpmasıyla gözümü alan karlı dağın önünde yükselen gök kule aradığım yerdi. Pusulam çizmişti yol haritamı ya da belki de bu adamdı yön göstericim. İlerledikçe daha büyük olaylar şekilleniyordu etrafımda.

Turuncu çiçekli bir örtüyle sarılmış kadının etrafında bulutların indirdiği gözleri, yağmurunun her bir küçük damlası vardı. Samanlığa inmiş bu gözler dedikoducuydular ve olanları birer birer fısıldadılar zihnime. Üstünde zor kullanılmış bir kadın kötülükten gebe kalmış, öfkeyle büyütüyordu günahlarını rahminde. Ardından ona güvenle sarılmış adamsa onun silüetini tamamlayan, ağıt yakan gölgesiydi. Büyücünün ellerine düşen yağmur taneleriyle avuçlarında açan göz çiçekleri dokunduğu anne karnından gördüğü kadarıyla bebeğin kaderinin belirsiz yollarını çizdi havadaki görünmez ömür haritasına, uçan mürekkeple. Bu annelikle zehirlenmişi teselli eden geleneksel kadınlar ona imalı bir battaniye hediye etmişti. Her rengi barındıran bu battaniyede bir güç vardı. Tüm renklerin kesiştiği yer kapkaraydı ve bu, o ardında onu sevgi ile saran adama âşık kadını daha da hüzne boğmuştu. Güzelliklerinin kara yünle düğüm olduğunu hatırlatmışlardı ona yine. Her şeyi bıraktıktan sonra durup bunları izlemek bambaşka bir pencere açmıştı bana.

Bana doğru koşan iki küçük, bana yaklaştıkça yavaşladılar. Yanımda durduklarında kırmızı ve canlılık enerjisini somut bir şekilde hissettiğim balığı akvaryumu ile elime tutuşturup kaçtılar. Başta korkutsa da bu beni, artık yolumun geri kalanı boyunca yanımda bir varlığın bulunma düşüncesi güç vericiydi. Konuşmamaya yemin vermiş bu iki evladın söze gerek duymayan minnet hediyeleriydi bana bu yeni nefes. O güçle gök kuleye doğru yola koyuldum. Fakat yine çok geçmeden bir olay sarıldı paçalarıma.
Biraz önce sevdiğine sarılan, feryat figan haldeki adamın silahından çıkan intikam kurşunu ormandan koşarak gelen ve biraz önce koca bir kayayla tahta kafayı parçalara ayıranlardan birine saplandı. Büyük bir gürültüyle düşen bu adamın kanları ve bedenindeki kömür boyaları her yere taş çarpmış su damlalarını andırırcasına kirlilik saçarken bir damla kan akvaryumuma sızdı ve o kırmızı balık kanla dolu bir balon gibi patladı. Cam fanusa

kızıllığı işkence gibi yavaşça dağılmaya başladı.

Ben birkaç dakika da olsa bağlandığım balığımın acısıyla kaldırıma çöktüğümde bir el yardım için bana uzanmıştı. Uzun saçlı adamın ardında yükselen gök kule geldiğimin, başından beri aradığım sonsuzluğa artık ulaştığımın kanıtıydı. Mutluluğumu paylaşmak için sokağın geri kalanına baktığımda olduğundan daha ıssız olduğunu fark ettim. Karşılaştığım bütün insan kompozisyonları bir büyü musallat olmuşçasına gözden kaybolmuşlardı. Yeniden ona döndüğümde hala beklentiyle bana bakıyordu. Gözlerimin neyi aradığını ve beni biliyor gibiydi.

Kanlı suya gözyaşımın tuzuyla veda ettim. Fanusu kaldırıma bırakıp eline uzandım. Hissettiğim karşılıksız güvenin tarifi yoktu fakat sebep gösterebileceğim hiçbir şey de kalmamıştı aklımda. Kalkmama yardım etti ve onu takip etmemi nezaketle emretti. Gök kuleye açılan kapıdan bir atölyeye girdiğimizde karanlık bizi karşıladı. Solumuzda kalan derin çukur ürkütücüydü. Bizi karşılayan kısa ve kıvırcık saçlı kadın -Sema- korkuyla baktığımı fark edip oranın eski çırçır fabrikasından kalma bir baskı makinesinin çukuru olduğunu açıkladı. Ben hala ilgiyle etrafı incelerken özgürlüğü bulduğum yerin burası olması gerilmeme sebep oluyordu. Adının Bahri olduğunu öğrendiğim ve beni buraya getiren adam oranın yardımcısı olan, su yeşiliyle efsunlanmış gözlere sahip Fatma Hanım'dan bir ıhlamur rica edip bizi boş odadan dekoratif merdivenlere yönlendirdi. Merdivenin sonunda bizi karşılayan manzara beklenmedikti. Boş olan onlarca beyaz tuval üç taraflı duvarlara asılmış, gölgelik bir sergi salonunda doldurulmayı bekliyordu. Biri sarışın diğeri esmer iki kadın salonun sağ köşesinde şövalenin başındaydılar.

—Her şey hazır mı, Serenciğim? Esmer kadın boya kabına su doldurmayı bırakıp gülümsedi.

—Evet, Bahri Bey.

Salonun kapısına ilerledi. Sarışın kadına Bahri 'Gül' diye seslenmişti. Kadın çıkmadan ve ona ilhamlar dilemeden önce her şeyin düzeleceğini söylemişti. Yanlış giden neydi ki? Bahri ise yalnızca ona yaptıkları için teşekkür etti. Onun da bir sanatçı olduğu her halinden belliydi, Bahri gibi. Fakat Bahri'nin şöhret sahibi biri olduğu adı kazınılmış tabelalardan belliydi.

Beni bir tabureye oturtup üzerime beyaz bir kumaş örttü ve

askılarımı kollarıma düşürdü. Gülümsememi rica etti başından savar gibi ve şövalesinin başına geçti. Omuzlarım ve bağrım utancımla kızarmıştı. Ardındaki ışıksız kütüphanenin camından yansıyan benliğime baktım. Omuzlarıma uzanan dağılmış dalgalı saçlarım ve kalkık kaşlarım dans ediyor gibiydi. Elmacık kemiklerimin kucakladığı şaşı, elalara sarılmış gözlerimle; koyu renkli, uçları isteksizce göğe uzanmış, gülümseyen dudaklarımı seyre dalmıştım. Belki saatler geçti kendimi izlerken ama özgürlüğü bulmuş hissetmiyordum. Fakat burası orasıydı, sonsuzluğu bulup özgür kalacağım mezarım. Nasıl olurd- Tabii ya, mezarım…

—Peki, özgürlük? O nerede?

Gülümsedi. Gülümsemesi samimiydi.

—Ellerinde,

Bakışlarım gözleriyle işaret ettiği ellerime düştü. Boyanın uçuk renkli lekelerine dönmüş parmaklarımı görmemle içimdeki korkunun inanılmaz bir hızla bütün vücuduma yayıldığını hissettim. Hatıralar cereyan etti zihnimde. Ben bu sonu biliyordum ve sonsuz özgürlüğüm bu değildi. Boş beyaz tablolara ev sahipliği yapan altın yaldızlı çerçeveler tabutumuzken kasnağına sıkıca sarılmış beyaz kumaş bu hürriyetin badesinin dibini görmüş sarhoş insanların kefen kumaşıydı. Üstüme örttüğü bezi heyecanla atıp kapıya koştum. Ardımdan öfkeyle bağırıyordu ancak peşimden gelmiyordu. Kaçamayacağımı biliyordu, kendinden emindi.

—Kaçtığında hiçbir şey düzelmeyecek. Yine buraya döneceksin.

Sen bu çerçevelere aitsin.

Şimdi neden herkesin buradan korktuğunu anlamıştım. Herkes bu umuda olan sevgisiyle içindeki iyilikleri valize doldurup korksalar da cesur ve dik göğüsleriyle gelmişti bu sokaklara. Ancak özgürlük hasreti bile hapsederken bizi düş dünyasına, saf sonsuzluğun ellerimizden tutacağına inanmak nasıl bir hayaldi ve biz bu fikre tutulacak kadar nasıl aptallaştırılmış, umutsuzlaştırılmıştık?! Ölümle özgür kalmayı göze alacak kadar umutsuzluğun dehşeti içindeydik.

Tahta asker birliklerini kapıya yönelmiş bir halde bulduğumda korkuyla çığlık atacaktım neredeyse. Geldiğim yolları hırsla koşarken onları uyarmak istedim ama rastladığım herkes zaten çoktan tahta askerler tarafından sürüklenerek ucu bulutları aşıp göğe değen gök kuleye doğru mahkûm olmak için götürülüyor-

du. O ilkel insanların aslında kendini savunmaya çalıştığı gerçeği içimi burkmuştu. Onları suçladığım için pişmandım, onların o askeri öldürdüklerine pişman olmadıkları kadar. Uyandığım yere yaklaştığımda yerde yaşlı adamın yeşil hırkasını seçebilmiştim. Hızımı kesmeden onu kaptığım gibi koşmaya devam ettim. Başladığım yeri bile aşıp ilerlediğimde gerçeklikten uzaklaşmıştım artık. Burası bembeyaz bir sonsuzluktu. Bu sonsuzluğun ucunda bulduğum köşeli ve mantıksız bir şekilde düzgün olan uçurum tek umudumdu. Ya atlayıp sonsuz beyaz uzayın neye benzediğini keşfedecektim. Ya da o, beyaz tuvallerde diğer herkes gibi hapsolacaktım. Ucuna geldiğim noktaya baktım. Nereye gideceğini bilmeyen bir ayyaş gibiydim. Yalnızca hızlı nefeslerimle inip kalkan göğsümü bir geldiğim bir de gideceğim yöne çevirerek hararetle etrafıma bakınıyordum.

Rüzgâr saçlarımın arasından öfkeyle geçiyordu ve örtülmemiş bedenim üşüyordu. Yeşil hırkayı üstüme giydim. Arasına kıstırılmış ve kirlenmiş bir kâğıt parçası düştü. Kazağın düştüğü toprakla lekelenmiş olmalıydı. Tüm gerçeklik benim farazi varlığımın peşinde değilmiş gibi sakin bir halde açtım kâğıdı.

Claudia,

Ben aklından silinmekle cezalandırılmış annen. Senin güzelliğin tanrının evladı olmayı reddetmeme sebep oldu ve şimdi senin hayal dünyanın değil cehennemin bekçisiyim. Seni bulamayayım diye zincirlendiğim kızgın alevlerden yazıyorum bunları sana. Efruz; umudun turkuaz tüylü kuşu seni kanatlarına sırtlanmış giderken düştüğün yere seninle birlikte bırakacak bu sözlerimi. Tanrının acımasız harfleriyle lanetlenmiş, saf kokulu yeni doğanım…

Biz meleklere yasakken annelik, tıpkı efsanelere cevaben gelmiştin benimle mavi gök kubbeye doğru. Bense Claudia adını fısıldadım kulağına. Annenin ruhunu bulutlara emanet ederken sakat kalmış ruhunun minik ellerini tutmuştum ve bu masalı anlattım sana. Dünya üzerinde yazılmış en kısa öyküydü adın. Kibirli kader, dostlarıyla arasına almış oyun oynar seninle ve düşlerinle. Bir de merhametsiz ruhunun aklına düşürmesidir: hatıralarını siler Efruz seni omuzlarına aldığı anda. Sen ne tertemizsindir ki her seferinde sonu olmayan özgürlüğü, ölmüş öz annenin kollarını ararsın ama bulduğun hüsnü güzelliğini sanatına hapsetmek is-

teyen gaddar bir zanaatkârdır. Yoluna çıkan her kaderdaşın sana o sokağın sonunu anlatmaya çalışsa da senin engel tanımaz hırsının karşısında duramamıştır. Şimdi bırak o naif bedenini beyazlığa. Korkma ben olmasam da Tanrı'dan vazifeli kaderin bakımlı elleri seni Efruz'a ulaştırır; yanarlı dönerli, maviye yüzünü dönmüş turkuaz tüylerine sıkıca tutunursun. Düştüğünde yine şu sokağın başına, başlar yeni bir döngü sen hiçbir şeyi hatırlamaz bir haldeyken. Kurtuluş, umut yoksunu kızım… Yazar, tanrı olmuş, kalemiyle karalar günlerimizi. Üzgünüm, çarkı feleğin sahiplendiği öksüzüm. Üzgünüm…

Seni cennet bahçelerine değişen, öz annenin yanı sıra kanatlı olan annen

Sarsıldım.

—Claudia!

Tanrısal sesin, adımı gök gürültüsü ile haykırması o, evreni andıran, kutuyu salladı ve ben uçurumdan düşeyazdım. Yeşil hırka omuzlarımdan boşluğa süzülmüştü. Bu yaşlı adamın duyduklarından sonra yerinde olan kaçışını anımsattı. Kâğıt kadar incelmiş pastel renkli ellerim ve zorlukla tutunduğum düz kenarlı bu uçurum beni iki seçeneğin ayaklarına sürüyordu. Ya bırak ya da tırman! Esarete olan öfkem ve ilk defa sonunu bilmenin verdiği cesaretle hızlıca karar verdim ve ellerimi bıraktım. Nereye ve ne zaman düşeceğimi bile bilmediğim bir boşluktaydım. Sahi evren bu sokağın sonu kadar küçük müydü? Peki, ya çerçevelere hapsolmayı seçseydim? O zaman ne olacaktı kader döngüme? Aslında aradığım sonsuzlukla sarılmıştım cezam dolayısıyla fakat özgürlük burada yalnızca hayalden ibaretti. Hataların kurgusu olmuş sokak, doğumumla ölümüm arasında çizdiğim, resimlerle dolu sözsüz yolumdu.

Aklımda bin bir tilki bir o yana bir bu yana koşuştururken birden sateni andıran bir şey uçuruyordu bedenimi artık. Bu, ilahi gücün avucunun içi olmalıydı ve dünyanın en rahat yatağıydı benim için, ta ki beni bir kuşun tüylü omuzlarına bırakıncaya kadar. Onun bahsettiği Efruz'du bu. Alengirli turkuazlıklarına sıkıca tutunduğum ve yeni evim olmasını dilediğim kuş silkelendi. Hazırlanır gibi bir hali vardı. Anılarımı alacaktı benden, hazırlığı bunaydı. Onu, öyküsünü ve varlığını unutmak istemiyordum. Hikâyemin sonunu unutmak istemiyordum! Fakat bildiğim bir

sonu defalarca kez yaşamak da istemiyordum. Bu kez farklı olmasını diliyordum. Bedenim soğukla titrerken renksiz bir kalkanı aştık sanki. Bir baloncuğun çeperinden geçmeye benziyordu yolculuğumuz. Ve kuş ikinci kez silkindi. Bu o kadar güçlü bir hareketti ki sıkıca tuttuğum tüylerle birlikte havaya savrulmuştum. Düşerken çaresizce boşluğa seslendiğim ve çevremde yolduğum tüylerinin süzüldüğü Efruz'un bana ne yardımı olacağını bile bilmiyordum. Ancak bekliyordum ki bana uzansın ve beyazla lekelenmiş ellerimden tutup göğüne ve göğsüne çeksin beni. İyileşip af dileyeyim geleceğimi akrep ve yelkovana hapsedenden. Kendim için ve annesizliğime kabuk olmaya atılmış kara bahtlı meleğim için…

Elimden tutuşunu her daim hissettiğim melaike,
Bir kuşun kanatlarında soluksuz harflerle cezalıyım.
Yine başa döner bu paradoks tanrının kaleminde.
Fakat ben yine doğarım ve büyürüm,
Senin ellerinle.

Yeniden kendimi beyaz sonsuzlukta bulmayı hüzünle düşlerken olması gerektiği gibi sert zemine düştüm. Aşina olduğum bir heyecan sarmıştı bedenimi. Bilincim teklerken güneş tenimi yaktı. Zihnimde derin bir boşluk hissediyordum. Sanki asırlık rüyalar ele geçirmişti zihnimi ve loğusa olmuş benliğimin göğüslerinden emiyordu hatıralarımı acımasız kader. Kaybettiklerimin hüzünlü boşluğunu hissediyordum yalnızca. Gözlerimi araladığımda artık gördüklerim yabancıydı.

Düştüğüm yerden başımı kaldırdığımda sağımda yeşil hırkalı, yaşlı bir adam pembe tonlardaki beyin resmini sonu görülmeyen sokağın aşk şiirleri ile dolu duvarına resmediyordu.

—O duvarı böyle kullanmak çok akıllıca, efendim.



Yağmur DOĞAN
Filiz Abalıoğlu Anadolu Lisesi
9. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Özlemdim. Sonunda rüzgâr savurdu onu yanıma!

EINSTEIN GİBİ BEN

Ilık bir pazartesi sabahıydı. Güneş balkon kapısının aralığından usulca süzülerek Engin'in yüzüne vuruyordu. Ama Engin hala uyuyordu çünkü dün gece yarısına kadar oyun oynamıştı.

Annesi elindeki kirli çamaşır sepeti ile odaya girdi. Bir yandan odadaki kirlileri topluyor bir yandan da Engin'i uyandırmaya çalışıyordu.

-Engin paşam uyan artık okula geç kalacaksın.
-Offf anne beş dakika daha.
-Olmaz oğlum 5 dakika daha uyursan otobüsü kaçıracaksın.

Engin! Engiiiin! Engiiiiiiin!

Annesi bu konuda çok kararlıydı. Engin daha fazla dayanamadı ve kalkmak zorunda kaldı.

-Tamam anne kalktım.
-Üstünü giyinip hemen kahvaltıya in!
-Tamam anne!

Üstünü giyindikten sonra hemen kahvaltısını yapıp evden çıktı. Çünkü geç kalmak istemiyordu. Durağa kadar durmadan koştu. Otobüs gelmeden durağa ulaşmıştı ama nefes nefese kaldı. Onun geldiğini gören Ahmet;

-Yine geç kaldın kanka.
-Sus Ahmet kalbim ağzımda atıyor zaten.
-Tamam tamam hadi otobüs geldi.

Otobüs yolda arıza yaptığı için okula geç kaldılar. Okula geldiklerinde dersin bitmesine daha çok olduğu için sınıfa girmek zorunda kaldılar. Sınıfa girdiklerinde;

-Engin, Ahmet! yine geç kaldınız.

Engin cevap vermeden durmadı ve;
-Einstein zaman görecelidir der değil mi? Biz mi geç kaldık yoksa siz mi erken geldiniz?
-Engin Ahmet oturun yerinize.
Tam o sırada nöbetçi öğrenci sınıfa girdi;
-Hocam, yarın Abalıoğlu Vakfı'nda yazar söyleşisi yapılacak, gitmek isteyenler imzalı kağıt getireceklermiş. Ve yarın ikinci saat okuldan servislerle gidilecekmiş.
-Tamam kızım teşekkürler. Duydunuz çocuklar gitmek isteyenler imzalı kağıdına yarın getirsin.
Ertesi gün ikinci ders;

Gitmek isteyen tüm öğrenciler serviste yerlerini almışlardı. Vakıf yüzlerce çocuğun hayatına yön veren etkinliklerde bulunuyordu. Bu söyleşi de bunlardan biriydi. Vakfa geldiler ve söyleşinin olacağı salona gittiler.

Söyleşi çok güzel geçmişti . Engin, yazarın söylediklerinden çok etkilenmişti. Einstein'ın da kendisi gibi hiç ders çalışmayan biri olduğunu öğrendi onun hakkında daha fazla şey araştırmaya başladı ilginç kitaplar okudu. Okudukça daha çok gelişti.
Üniversite sınavına 1 ay kalmıştı. Ama Engin hiç bir şeyin ciddiyetinde değildi. Sınava son 1 hafta kala her şeyin farkına vardı ama iş işten geçmişti. Sınava ve girdi çıktı. Ve tek dediği;
-Bu sınavı hazırlayan buna sınav diye biliyorsa ben Engin değilim. Ben hiç böyle sınav görmedim. En son kodlama kağıdına salondaki halının desenini çizdim. Hele o edebiyat soruları. Okudum bitirdim soruyu başına unuttum başını okudum sonuna unuttum. Bir ara öyle bir kaptırmışım soruya kendi mi sonunda pes ettim ne kadar okusam da hep unuttuğumu anladım.
-Aferin oğlum, bu sene mezuna kaldın keşke çalışsaydın şimdi böyle olmazdı. Ah ah! Bu gidişle senden adam olmaz.
Annesinin bu sözleri bıçak gibi saplanmıştı Engin'e. Bunlar gerçeklerdi. Ama önümüzdeki sene kaybı edemezdi. Bu sene çok çalışıp İstanbul Boğaziçi Üniversitesi'ni kazanacaktı.

Evet, Engin kendini kitaplara daha çok vermişti. Çok fazla kitap okuyordu.

Engin hayallerine ulaşmıştı. Çok kitap okuması onun ödülü olmuştu. Bir defa yıkılmıştı ama ikinci defa yıkılmadı. O hayatta bir kere yıkılsan bile asla pes etmemeyi öğrendi. Engin'in sınavı

çok iyi geçmişti geriye sonuçları beklemek kalıyordu. Aradan çok geçmeden sonuçlar açıklandı, İstanbul, Boğaziçi Üniversitesi'ni kazandı.

Artık biliyordu ki hayatta yara almadan ne ayakta kalabilir ne de hayallerinize ulaşabilirsiniz!



Hatice ERCEDOĞAN
Bağbaşı Anadolu İmam Hatip Lisesi
10. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Elinde sarı lalelerle şansını tekrar deneyecekti.

EKOSELİ ELBİSE

Bugün gidişinin üçüncü yılıydı; kabus bitmemişti. Koşuyordum, nereye gittiğimi bilmeden, nereye gittiğimi önemsemeden koşuyordum. Yağmur damlaları gözyaşlarım gibi yanağımdan akıp gidiyordu. Yağmuru severdim, hem de çok severdim. Zaten onunla yağmurlu bir günde tanışmıştık. Belki de bu sebepten dolayı seviyorumdur yağmuru. Birden durdum, gözlerimi kapattım ve derin derin nefes almaya başladım. Araya yıllar girse de yaşadıklarımın gerçek olmamasını istiyordum. Gözlerimi açtığımda hiçbir şey değişmemişti ve ben hala gidişinin ilk günündeki gibi çaresizdim. Evlilik hayalleri kurduğum kadın gitmişti. Hiç haber vermeden, sessizce… "Sensizliğin acısını sen nereden bileceksin, sen hiç sensiz kaldın mı?" demiş İlhan İrem. Lepiska saçlı, mavi gözlü, beyaz tenli Gizem'im idi o benim.

Ben; siyah saçlı, siyah gözlü, beyaz tenli biriyim. Gözlerimi zeytine benzetirdi hep. Onunla yağmurlu bir günde fakültenin bahçesinde karşılaşmıştık. Aynı bölümdeydik ve herkesten farklıydı. Tanışma cesareti bulduğumda yanına gidip konuşmuştum. Mavi gözlerini bana çevirdiğinde heyecanlanırdım. Çok güzel bakardı. Onunla ne zaman bir şey yapmak istesem "Bakalım" derdi. Onun en sık kullandığı kelimeydi bu. Çok iyi hatırlarım ilk buluşmamızda; kırmızı, beyaz, ekoseli, uzunluğu diz kapağının hemen altında, kolları omzuna düşmüş bir elbise giymişti. Sarı saçları ve beyaz teniyle çok yakışmıştı bu elbise. O zaman anlamıştım hayatımdaki en doğru kararı verdiğimi. Birkaç ay geçmişti ve ben Gizem'i ailemle tanıştırmak istiyordum. Tabii ki önce "Bakalım" dedi ama sonra "Davete icabet etmek gerekir." dedi ve geldi. Ai-

lem benim kararlarıma her zaman önem vermiştir. Hata yapsam bile benim arkamda olmuşlardır. Gizem'i çok sevmişlerdi.

Gizem'le doğayı çok seviyorduk. Tahtadan yapılmış, duvarları kırmızı, çatısı ve panjurları peyaz, bahçesinde karanfil çiçekleri ve bir süs havuzu, havuzun içinde yüzen kazlar, evi çevreleyen koskoca ağaçları olan, yalnız ve sessiz bir dağ evi hayal ediyorduk. Bir gün okula gittiğimde onu üzgün gördüm ve:
-Moralin bozuk gibi bir şey mi oldu? diye sordum.
-Bir şeyim yok Mert derslerle alakalı. diyerek beni geçiştirdi.

O zaman anlamalıydım bir şeyin ters gittiğini. Sabah kalkıp aradığımda telefona cevap vermemişti. Okula da gelmemişti. Hasta olmuştur diye düşündüm. Böyle böyle birkaç gün geçti ve Gizem yoktu. Evinin önüne geldiğimde camlardaki perdelerin eksikliğini farkettim. Bir komşusunun ziline basıp sordum. Komşuları ise onların taşındığını söyledi. Başta, gittiğine inanmak istememiştim ama Gizem gitmişti. Kabullenmesi zor fakat gerçekti. Biraz yürüdükten sonra bir duvarın dibine oturdum. Sorguladım, neden böyle bir şey yaşadığımı. "Birbirimizi bu kadar çok severken neden gitmişti? Yanlış bir şey mi yapmıştım acaba?" diye düşündüm bir süre. Gözümdeki yaşları sildim ve yavaş yavaş ayağa kalktım. Gitmesine mecruh oldum tabii ki fakat bana söylememesine daha fazla mecruh olmuştum. Akşam evime gittiğinde ağlaya ağlaya kırmızı, beyaz, ekoseli elbiseli kızı çizdim. Diğer gün de bunu çizdim. Bir diğer gün de, çizdim çizdim çizdim. "Dönüp tekrar sayıyorum bir kuş eksik gökyüzünde." demiş İbrahim Tenekeci. Benim tablolarımda ise bir karanfil çiçeği eksikti . Gizem'i aradım tek tek gezerek, bir br sorarak aradım. Ama yoktu bulamamıştım onu. En sonunda ümidimi kestim. Yalnız bırakılmış kalbim, yürümekten şişmiş ayaklarımdan daha çok acıyordu. Artık hiç evden çıkmıyordum neredeyse. Evimin her yeri artık ekoseli elbiseli kızla dolmuştu. O da resim konusunda mahirdi. Küçücük elleriyle harika resimler çizerdi.

Böyle böyle yıllar geçmişti. İki yıl mı? Yoksa üç yıl mı? Hiçbir fikrim yoktu. Ölümle yaşamıştım bu yıllarda. Üzerime ölüm yapışmış ama ben yaşamak zorundaymışım gibi. Gizem'den hiç haber alamamıştım bu sırada. Bir gün kahvaltı yaparken masanın üzerinde bir gazete gördüm. Aldım ve sayfalarını çevirdim. Sanki dikkat çekmesi istenen, kocaman harflerle yazılmış ilan vardı.

"Cafer Sadık Abalıoğlu Vakfı Yetenekli Ressamları Bekliyor!" yazıyordu. Başvuru yapılması için de bazı bilgiler verilmişti. Sonra duvardaki ekoseli elbiseli kıza baktım ve başvurumu yaptım. Vakıf binasına belirli günlerde gidip resimlerimizi çiziyorduk. Artık son gün gelmişti resimlerimizi bitirecektik. Vakıf binasından içeri girdim. Duvarlarına dokunduğumda Gizem'in gittiği günde yaslandığım duvarı hatırlamıştım. Dertli ve derin bir nefes alıp resmimin yanına gittim. Kimseye göstermemiştim resmimi. Herkesten ayrı yerde ve yalnız çizmiştim onu. Bunun için ekipteki çoğu kişiyi tanımıyordum. Resmim son halini almıştı ve herkes gittikten sonra asmıştım onu. Resmimde Gizem'i çizmiştim ilk buluştuğumuzdaki gibi. Arkaya kırmızı duvarlı, beyaz panjurlu ve beyaz çatılı, çevresi ağaçlı, bahçesinde karanfil çiçekleri ekili saksılar, bir havuz ve içinde de kuğu olan bir resimdi.

Serginin açılış günü gelmişti Ben sanki Gizem'le tekrar ilk buluşmamıza gidiyormuş gibi lacivert tişört, altımda da siyah bir şort vardı. Herkesten önce ben gitmiştim sergiye. Canım sıkılmasın diye çizilen resimlere baktım. Sırayla giderken benim resmimle neredeyse aynı bir resim vardı. Fakat bu resimde; lacivert tişörtlü, siyah şortlu bir genç vardı. Arkasında da; kırmızı duvarlı, beyaz panjurlu ve beyaz çatılı, çevresi ağaçlarla dolu, bahçesinde karanfilli saksılar, havuz ve içinde de kuğu olan bir resimdi. Bu resim beni şaşırttı ve heyecanlandırdı. Tam adını okuyacakken arkamdan bir ses geldi. Döndüğümde arkamda; kırmızı, beyaz, ekoseli elbiseli, sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz tenli bir kız vardı. Gizem'im idi bu. Olduğum yerde kaldım sadece. Ne ona koşabildim. Ne de ona bir şey söyleyebildim. O da şaşkındı sadece bakışıyorduk. Sonra bir yere oturup neler olduğunu konuştuk.

-Neden gittin Gizem'im? Neredeydin şimdiye kadar? dedim.

-Şimdi bu sorulara cevap vermeyeceğim Mert. Eğer beni bulursan sorularını cevaplarım. dedi.

-Zaten seni bulmadım mı? Neyden bahsediyorsun? Hiçbir şey anlamıyorum. dedim.

-Özür dilerim, hiçbir şey gelmiyordu elimden. Sadece rüyana girebildim, dedi ve yurt dışına zorla götürüldüğünü söyledi. Sonra da nerde kaldığını.

-Ya seni bulamazsam. Ya bu adres yanlışsa ne olacak? dedim.

-Bakalım, dedi Gizem. Sadece bakalım.

Uyandığımda gözlerimde yaşlar vardı. Gizem'in verdiği adres hala aklımdayken bir yere not aldım. Kalktım ve sergiye gittim. Sergide aynı resim vardı. Rüyamdaki resmin aynısı. Benim resmimin diğer yarısı. Gizem'i sergi sonuna bekledim ama gelmemişti. Keşke rüya olmasaydı diye düşündüm. Rüyamı gözümün önüne getirdim ve Gizem rüyamda her şeyi anlatmıştı. Belki doğru belki de yanlıştı, ama onu bulmak için yapmam gereken şey onu aramaktı. Gizem'i bulmadan eve dönmeyecektim. Bu sefer emindim onu bulacaktım ve bunun için yola koyuldum. Peşinde koştuğum bir Gizem hep olacak! Onu bulacağım belki! Ama yine peşinde koşacağım, ta ki kalplerin buluştuğu güne kadar…

Suden TOZEN
Gültepe Mesleki Ve Teknik Anadolu Lisesi
9. Sınıf



En Kısa Öyküm:
Hayatı çok seviyordu, bunu intiharla süsledi.

ARANMAYAN AŞK

Padişahlığın hüküm sürdüğü dönemlerde güneşin ilk ışıkları görünür görünmez demirci Mehmet işe başladı. Yaptığı parmaklıkları ve aksesuarları hızla dövüyor. Kalbinin dört tarafı da intikamla dolu olan bu adamın demire çekiçle her vurduğu an gözlerinden alevler fışkırıyor. Demirci Mehmet çok uzun boylu, siyah saçlı ve kirli sakallı bir adam.

Sağ kolunda kaplan dövmesi var. -Kaplan aşkı, gücü , cesareti, korkusuzluğu temsil eder-. Demirci Mehmet'in bu dövmeyi koluna niçin yaptırdığı bilinmiyor. Ama ben acıları tenine kazılı bir adam görüyorum.

Demirci Mehmet'in herkesten farklı olduğu bir özelliği var. İnsanların içini rahatlıkla okuyabiliyor. Bu belki onun hep mutlu olacağının, insanlarla hep iç içe olacağının bir göstergesi değil. Ama gizemli bir adam.

Yıllar önce padişahın askerleri köyünü yakıp yıkmış, annesi , babası ve kardeşlerini öldürmüş. Demirci Mehmet o günden sonra padişahı öldüreceğine yemin etmiş.

Günlerden bir gün hiç tanımadığı bir adam bağırdı.

-Demirci Mehmet, demirci Mehmet.

Demirci kim olduğunu bilmediği adamın yanına soğukkanlılıkla yürüdü.

-Benim ne istemiştiniz?

-Seni padişahımız çağırıyor bizimle gelmelisin.

Demirci Mehmet eline bir fırsat geçtiğini öğrenince çok sevindi ama gidip gitmemekle çok tereddüt etti. Sonunda gitmeye karar verdi. Demirci Mehmet ve asker düştüler yola.

Padişahın sarayının önüne geldiklerinde derin bir nefes aldı ve içeriye girdi.

-Padişahım, beni emretmişsiniz.

-Evet senin iyi bir demir ustası olduğunu öğrendim. Sana bu sarayda iş vermek istiyorum.

Demirci Mehmet bu duruma içten içe çok sevindi. Onu öldürebilmesi için tek çare işi kabul etmesiydi.

Padişahın sorusuna yanıt verecekken içeriye bir kız girdi. Bu padişahın güzeller güzeli kızı Aybüke idi.

Aybüke uzun boylu, ince belli , uzun sarı saçlı güzeller güzeli bir kız.

Demirci Mehmet kıza ilk görüşte aşık olmuştu. Kendini tutamadı ve aşkı iyice derinleşti. "Aşk bu , sen ne kadar söylersen söyle , istersen kalbine kırk tane kilit vur o yine de sızacak bir delik bulur kendine."

Demirci Mehmet bir an silkelendi ve kendine geldi. Karşısındakinin düşmanının kızı olduğunu hatırlatsa da, kendine karşı koyamayacağını anladı ve ardına bile bakmadan hızla uzaklaştı.

Demirci Mehmet o günden sonra Aybüke ile konuşmaya hiç cesaret edemedi. Ama onun aşkı o kadar saf ve temizmiş ki intikamla dolu olan taşlaşmış kalbini tekrar yumuşattı.

Demirci bu aşktan vazgeçemeyeceğini ve Aybüke ile konuşamayacağını anlayınca kendini bir yere kapatmaya karar vermiş. Demirci kendini atmış yollara. Yolda o dönemin ünlü ressamı ile karşılaşır. Ressamla iyi arkadaş olur. Ressama tüm derdini anlatır. Ressamın o kadar güzel resimler yaptığını gördükçe bunun bir parçası olmayı ister. Ressama bir gece vakti söyler

-Ben buraya girip ölümsüzleşmek istiyorum.

Ressam şaşırır:

-Peki nasıl olacak?

-O kadar çok istiyorum ki bir gün mutlaka olacak.

Bir gün demirci uyandığında kendini sulu boya suyunun içinde bulur.

O günden sonra ressam hep aşkla resim yaptı. İnsanların içini okuyan demirci bir tek Mehmet, Aybüke'nin içini okumaya cesaret edip ona kavuşamadı. Aybüke'nin de ona aşık olduğunu hiç öğrenemedi. Çok istedi ama cesaret edemedi. Ve olmadı; kavuşmadı ne o Aybüke'ye ne de Aybüke ona…



Ceyda Nur ÖZASLAN
Osman Aydınlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
10.Sınıf

En Kısa Öyküm:
Geldi, gördü, yaşadı. Neyi silmeliydi hayattan?

HEY!

-Hey! O da ne? Kim var orada? Kimsiniz? Burada ne arıyorsunuz..?

Korkmuştum, koşmaya başladım. Sanki ben koştukça o yaklaşıyor, o yaklaştıkça ben ürperiyordum. En sonunda yol bitti, arkamdaki gitti. Meğerse korktuğum şey bir kuşmuş. Etrafıma baktım, bir şey görünmüyordu. Her yer karanlık. Okulun içinde olmama rağmen korkuyordum. Zifiri karanlıktı.

-Ah, ayağım!

Neye çarptığımı bilmiyordum. El yordamıyla da olsa ışığı aradım, çok zor bulup yaktım. O da ne? Burası bir kütüphane! Ne güzel, bir sürü kitap var. Okulda böyle bir yer olduğunu bilmiyordum. Benim gibi bir toprak bilimcisi için çok gizemliydi. Sonuçta her gün okulun bodrum kapısından açılan kütüphaneyi bulmuyordum. Ben sadece çatı katında kütüphane var sanıyordum. Sanırım burası herkes tarafından bilinmiyor. Merakla tozlu kitapların arasında dolaşmaya başladım. Burası eski zamanlardan kalma kokusu olan bir yerdi. Elime doğa ile ilgili bir kitap alıp tekli koltuğa oturdum. Heyecanla sayfalarda neler olduğuna baktım. Bitkiler, hayvanlar bir sürü şey vardı. Kitabın sayfalarını karıştırmaya devam ederken maymunlar bölümüne denk geldim. Çok ilgimi çekmişti. Hepsini inceledim. Bir türü var ki kurabiyeye bayılıyor… Derken kitaba bakarken yorulmuştum.Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Hiç ses yoktu...

Birden irkildim, etrafıma baktığımda ne kitap vardı ne başka bir şey. Üstünde durduğum şey de ne böyle? Tüyleri var! Bu o maymun, kurabiye seven. Ama bu nasıl olur? Nasıl geldim ben

buraya? Neden bu kadar büyük bu maymun? Kitapta küçük görünüyordu oysa. Bu seslerde ne böyle? İnsanlar ne yapıyor orada? Kendi kendime böyle sorular sorarken bir ses duydum
-Korkma!
Nereden gelmişti bu ses, kimsin?
-Doğa, korkma kızım. Ben sana zarar vermem.
-Hey! Sen de kimsin? Adımı nereden biliyorsun? dedim. Ama ses birden kesilmişti, kimdi o? Adımı nereden biliyordu? Korkmaya başlamıştım. Ama dur bir dakika benim boyum neden kısaldı böyle, neler oldu bana? Olamaz! Bu olamaz. Hem boyum kısalmış hem yaşım küçülmüştü. Korkmaya başlamıştım... Ben bu düşünceler içerisinde boğulurken yine o ses duyuldu.
-Doğa, buraya gel kızım!

Daha ben ona cevap veremeden yine ortadan kayboldu. Artık onu aramak yerine buradan nasıl kurtulurum diye düşünmeye başladım. Maymun ürkütüyordu beni. Ama bir yandan da ayrılmak istemiyordum bulunduğum yerden. Çünkü o da kurabiye seviyordu, ben de. Bu bir tesadüf olamazdı.

Of! Kuşlar. Ben kuş sesinden çok korkarım. Hemen bir yere saklanmam lazım. Ama dur bir dakika benim saklanmama gerek kalmadı sanki bu maymun da kuş sesinden korkuyor, aynı benim gibi. Birbirimize ne kadar çok benziyoruz. Hey yine o ses, bu sefer çok farklı. Sanki üzgün gibi, benden özür diliyor. Anlam veremiyorum, ne yapmaya çalışıyor? Kim bu? Ama bu beni kuşlardan uzak tutuyor. Sanki beni biliyor, tanıyor. Ancak benim içimden biri bilebilir bunu...

İşte sonunda kuşlar gitti, ama gürültü hala devam ediyor. Cesaretimi toplayıp ne olduğuna baktım, bu bir savaştı. İnsanlar neden savaşıyordu? Dünyada bir sürü yaşanacak güzellik varken neden savaşıyorlardı? Ve çok ilkellerdi savaşmaları, savaş aletleri. Hepsi çok ilkeldi. Bunlarla savaşmak hem zor hem yorucuydu. Bir silah geliştirmek zorundaydım. Korunmak zorundaydım… Bütün savaş aletlerinin yerini tutan bir alet yapmalıydım, yaptım da! Bununla hem kendimi hem de maymunu koruyabilirdim, sonuçta o da beni korumuştu ve korumaya da devam ediyordu. Bu silah savaşan insanların eline geçmemeliydi…

Ve sonunda savaş bitmek üzereydi. Ben çok bitkin düşmüştüm. Zaten saçlarım da beyazlamıştı, çok şaşkındım. Savaştan ve bu

yaşadıklarımdan olduğunu düşünüyordum. Sonuçta bir maymunun gözünde ve hem yaş hem de boy olarak küçülmüş bir durumda yaşıyordum. Genelde pek karşılaşılmayan durumlardı yani... Zaman geçtikçe bedenimde beyazlamıştı. Zaman geçiyordu ama yaşımda boyumda bir türlü büyümüyordu. Ben neler olduğunu tam anlayamadan savaş bitmişti. Bunu maymunun hareketinden anlamıştım. Çok zıplıyordu, sevincinden. Ne yapacağını bilemiyordu. Bu müthiş bir duyguydu. Hissedebiliyordum. Özgürlük gibisi yok.

Hey! Yine o ses. Ama bu sefer ağlıyor. Çok üzgün…

Neler olduğunu öğrenmeliydim. Savaş bittiği halde neden ağlıyordu? Aslında bu süre içinde maymunun sol gözünden dışarı çıkmadım. Acaba sağ gözünde ne var? Doğru mu yapıyorum? Hiçbir fikrim yok. Diğer gözünde ne olduğunu bulmalıyım. Hım acaba diğer gözüne nasıl ulaşabilirim? Hey! Galiba buldum. Burnunun üstünden geçip maymunun sağ gözüne ulaşabilirim. Evet, evet bu mümkün. Öyle de yaptım maymunun burnundan geçip sağ gözüne ulaştım. Ve karşımdaki manzara içler acısıydı. Ağlamaktan gözleri kurumuş bir kadın. Aslında ağlayan maymun değilmiş, o kadınmış. İyi de o kadının burada ne işi var acaba? En iyisi ona sormak.

-Merhaba bayan. Acaba neden ağladığınızı öğrenebilir miyim?

Yaşlı gözleriyle bana baktı. Sanki anlatmak istemiyordu. Şu var ki anlatınca rahatlayacağını da biliyordu. Her zaman böyle olmuştur. Biraz ısrar ettikten sonra nihayet dayanamayıp her şeyi anlatmaya karar verdi.

-Kızım, benim eşim savaşmak için oraya gitti. Ama bir daha geri gelmedi. Ondan haber de alamıyorum, dedi kadın, perişan olmuş bir şekilde. Ağlamaktan göz pınarları kurumuş ama nafile. Eşini geri getirmeye gözyaşları zayıf kalıyormuş, çünkü umutsuzluk doluymuş akan yaşlar... Bir şeyler yapmam lazımdı, kadını ikna edip yaptığı yanlışını görmesini ve dünyada bir sürü güzelliğin olduğunu ona göstermem gerekiyordu. Sanırım at gözlüklerini çıkarıp dünya güzelliklerini görme zamanı gelmişti. Eminim o da sevecek, o da mutlu olacaktı. Bundan gayet emindim.

-Boşuna uğraşma kızım, ben bunu yapamam, dedi.

Yanına gidip onunla konuşmam, onun fikrini değiştirmem gerekiyordu. Ve bunu nasıl yapacağımı da gayet iyi biliyordum.

Bu maymunun yavruları vardı. Bunlar sayesinde o kadını hayata döndürüp özünü bulmasını sağlamaktı düşüncem. O kadının yerinde başka biri olsa, başka biri olsa.. Bir dakika, ben bu kadını bir yerden tanıyorum. Evet, evet tanıyorum. Bu bana seslenen kadın. O beni biliyordu. Ama neden kendini benden saklıyordu? Yaptığım plandan önce bunu açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. Hemen onun yanına gidip kim olduğunu ve beni nereden tanıdığını sormam gerekiyordu. Öyle de yaptım. Yanına gidip her şeyi anladığımı ama benim onu tanıyamadığımı söyledim. Bunu çok normal karşılamıştı. Ama kimdi o ? Artık yeter, söylemek zorunda buna hakkım var.

-Hey! Kimsin sen?

-Doğa, benim ninen...

Her şey birden gözlerimin önünden geçti, ama her şey. Ninem, ninemin eşi. Ve onun savaşa gidip, geri dönmeyişi...

Birden sıçradım. Olamaz! Koltukta uyuyakalmışım. Ne yani hepsi rüya mıydı? Ama her şey çok gerçekti. Aa! Eski halime dönmüşüm, vücudum da beyaz değil, saçlarımda. Rüya olamayacak kadar geçekti. Bu çok tuhaf. O maymun, nenem. Nasıl olur da tanımam nenemi… Bu nasıl bir rüyaydı böyle. Ama anladım, her şeye saygı duyulmalı. Hayata, insanlara, hayvanlara ama her şeye. Bunu herkesin anlaması gerek sadece benimle ya da birkaç kişiyle olmaz, yetmez. Zor ama imkansız değil, biliyorum, yalnızca duyurmak gerek bu sesi…

Ayağa kalktım, kitabı kapatıp yavaşça yerine, rafa koydum...

Hey! Kim var orada? Hey..! Duyuyor musun?



Ceren Su AYAN
Hilmi Özcan Anadolu Lisesi
10. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Buralarda karşılaştık çok daha uzaklarda buluştuk.

RUHUN KÜLLERİ

İçeride olanlar vardır onlar yalnızca sana aşkındır. Ama oradaki her şey daha açıktır. Her şey daha gerçektir. Acılar ve duygular Her zaman tarif edilemeyen bazı şeyler derinlerde gerçek bir anlam bulur. İfade edemediğin şahsiyetin olmak istediğin kişi oradadır her zaman bir yer altı gibi. Ne dersiniz? Belki biraz karanlık ve bilinmezlerle dolu. Ancak bir karanlık nasıl bu kadar aydınlık olabilirdi ki ?

- Görüyor musunuz yine odasından çıkar çıkmaz salıncağına kuruldu mümkün değil artık sesimizi duymaz, dedi evin en küçük hi

-Hande rahat bırak kızı konuşacağına Odasını toplamaya başla. Tekrar girerse mümkün değil çıkmaz bir daha temizlik için bile kabul etmiyor kimseyi bilmiyorsun sanki. Onunla ayrıca hanımefendi ilgilenecektir sen sadece sana söyleneni yap.

Efsun, ormanı hemen arkasında bırakan köşkün orman olan arka kısmına ağaçların biraz daha içinde bulunan uzun ince halatlarla özenerek kurduğu tahta salıncağında sallanmaya devam etti. Buraya ayrı bir anlam yüklemişti nedeni bilinmez her sabah burada köşkü arkasına alır sadece ormanın içini gören salıncağında adeta sıra sıra ağaçların sonuna ulaşmak istercesine sallanırdı. Teyzesi bu alışkanlığından nefret ediyordu . Hanımefendi ayrıca Efsun'un bu alışkanlığını ürkütücü buluyor olsa gerek. Her sabah o bölgede bahçe işleriyle ilgilenmekte olan Münir Efendi'ye Efsun'u kahvaltıya çağırmasını söyler;

-Efsun hadi kızım bekletme teyzeni. Enişten,Ülkü ve İlker de

çoktan masaya oturdu.
Efsun her zamanki gibi tek kelime etmeden salıncaktan fırlayarak köşke girdi. Herkes aynı anda Efsun'u günaydın ile selamladı ve aceleyle kahvaltıya başlandı. İşe yetişmesi gereken eniştesi ve okula geç kalmamak için aceleyle tabaklarına kahvaltılıklarını alan kuzenleri...

Efsun bu telaştan nefret etse de bunu pek belli etmezdi. Belki de küçük bir kız olduğu ve hiçbir yere acelesi olmadığı için onlara haksızlık ediyordu. Ama nasıl olmasın onun da acelesi vardı aslında hergün aynı saatte buluşmaya söz verdiği arkadaşının yanına gitmesi için çok az bir zamanı kalmıştı üstelik. Onun işi daha da zordu. Bunu hem teyzesinden hem de evin dört bir yanını kuşatmış hizmetçilerden gizli yapmalıydı. Elbette kimse ormanın içine gitmesine müsade etmeyecekti. Gerçi neredeyse akşama kadar orada vakit geçiriyordu ve teyzesinin bir kere meraklandığını görmemişti. Sanırım onunla ne kadar ilgilenmeye çalışsa da gerektiğinde doktor doktor gezdirse de bunu sadece vicdanını rahatlatmak için yapıyordu. Bir vicdan yarası olmak ve bunu fark etmek ağır bir yük. Üstelik henüz on iki yaşındaki bir çocuksanız.

Gözleri saati aradı. Bugün günlerden salı. Bu iyi bir şey elimden tutup beni psikiyatriste götürecek dadım ortalıkta dolaşmıyor. onun her an evin içinde olması ve belirli zamanlarda benimle ilgilenmek için gelmesi (bu genellikle doktora götürmesi gerektiği zaman olur) çok gergin bir durum diye düşündü . Köşkteki sakinliğin verdiği huzurla evden ayrıldı Efsun ormanın derinliklerine ilerledi. İlerledi ilerledi onu görene kadar koşmaya devam etti. Ağaçlar daha da sıklaşmaya başlamıştı orman korkutucu bir hal alıyordu. Etrafına bakındı ağaçları süzdü yavaş yavaş. İlerideki göz alıcı ışık gözlerini kamaştırdı. Yüzüne aniden düşen o saf gülümseme ile birlikte ışığa doğru ilerledi. Yaklaştıkça kırmızı dik saçları ortaya çıkmaya başladı. Makaronu andıran küçük yuvarlak bir o kadar sevimli gözlüklerinin ardından parlayan gri gözleri buz mavisi teniyle birlikte bu saf parıltı gözünü almaya devam etti. Ağacın ardından ona yaklaştı Efsun.
- Merhaba. Sözünü yine tuttun., dedi buz mavisi çocuk
Yıldız şeklinde diş telleriyle kocaman gülümsedi Efsun'a. Gri gözleri bir anlığına kayboldu. Devam etti çocuk :
- Umarım, söylediklerime de kulak veriyorsundur.

Efsun dün gece beyninde yankılanan buz mavisi çocuğun sözlerini bir anlığına tekrar düşünerek yavaşça başını salladı.
- O ilaçları kullanmanı istemiyorum Efsun sen sadece altı yaşında bir çocuksun. Ait olmadığın bir köşke kendini sabitlemek ve köreltmek için tedavi alman çok anlamsız.

Biliyorum, dedi Efsun.
- Zihnimi susturmak için ilaçlara ihtiyacım yok zaten. Benim kocaman bir ormanım ve ağaçlara uzanan bir salıncağım var. Geceleri zihnim alev alev yansa da,küçük gözlerim ateşi tekrar göz bebeklerimde hissetse de sen endişelenme. Buzdan tenin adeta söndürüyor ateşimi. Sen zihnimin yer altında bir hayaletsin her gece . Adını bilmesem de yine burdasın işte.

Buzdan çocuk hayranlıkla dinledi Efsun'u,
- Adım beyninin içinde yer altında saklı. Ona ulaşacaksın Efsun tam altı ay geçti. Yaşından derin acılar yer altında sıkışmış kalmış ben ise beyninde her gece seninle aynı acıyı paylaşıyorum, ve bundan seninle kurtulmak istiyorum Efsun. Bir yer altı hayaletiyim işte daha ne olacak. Beyninin yer altında bir hayalet. Orada daha fazla bu acıya seninle nasıl katlanırım bilemiyorum. Yer altı bizim yerimiz değil sadece bunu bilmelisin.
Küçük yeşil gözlerindeki dolu yaşların verdiği parlaklıkla çocuğa bakarak
-Biz nereye aitiz ki ait olduğum ne bir yer kaldı ne bir ailem bilmiyorsun sanki.
Buz mavisi çocuk Efsun'un küçük yüzünü ellerinin arasına aldı biz ne yer altına ne bu köşke ne de acı dolu gecelere aitiz biz gökyüzünde olmalıyız Efsun.
-Kendimi hiçbir yere ait hissedemiyorum artık ait olduklarım bana vadedilenler gözlerimin önünde yandı ve yanmaya devam ediyor. Tüm ailem buzdan çocuk veya adın her neyse o evin içinde bir kıvılcımla tek gecede yandı kül oldu. Küçük kardeşimin çığlıkları çaresizce minik bedenindeki alevleri görürken annem ve babamın çoktan bir köşede can verdiğine şahit olmak. Kurtarılışıma donuk gözlerle öylece tanık olmam ruhuma o kadar ağır geliyor ki. İçeride benim için savaşıyor olman hergün bir parça yanarak hissizleşen ruhuma artık bir fayda sağlamıyor. Her gece yarısı 03.00 te ruhumdan bir parça eksiliyor.Tam da herşeyin kül olduğu saatte. Artık tek bir gece daha beynimin yer altında savaşarak bu acıya

ne senin tanık olmanı ne de benim daha da hissizleşmemi göze almak istemiyorum.

Bunca söz yine ağır geldi kendi küçük bedenine yeşil gözlerinde akmaya yer tutmuş yaşlara hakim olamadı Efsun. Akşam yemeği vakti geliyordu eniştesinin ve kuzenlerinin gelmesine az bir zaman kalmıştı.

-Seni yine görmek çok güzeldi bu gece zihnimde olmanı istemiyorum seninle sadece gerçekten karşı karşıya gelmek bana daha iyi geliyor.

Gri gözleriyle Efsun'a baktı çocuk bu acıya dayanamayacağını biliyordu.

-O zaman bu gece yüz yüze savaşalım Efsun aynı yerde bu gece yarısı 3ten önce burada ol. Geleceğine inanıyorum hoşçakal dedi buz mavisi çocuk. Efsun'a söyleyecek tek kelime bırakmadan ortadan kayboldu.

Çaresizlik içinde uzaklaştı Efsun. Gitmeli miydi? zihninde dönüp duruyordu söyledikleri. Gece yarısını heyecanla bekliyordu ki ne doğru düzgün yemek yiyebilmişti ne de yerinde bir dakika olsun oturabilmişti. Ne kadar umursadığı aşikar yine de azarlarcasına ilaçlarını aksatıp aksatmadığını sordu teyzesi endişelendiğinden değildi. Garip bir şekilde bu hali huzursuz ediyordu onu. Ülkü ve İlker ders için çoktan odalarına çekilmişlerdi belki de şimdiye kadar uyumuşlardır bile. Eniştesi ise oturmuş televizyon izliyordu Teyzesi bu huzursuzluğa daha fazla katlanamayacak oldu ki odasına doğru ilerlemeye başladı bir an arkasına döndü ve artık Efsun'a da uyuması gerektiğini söyledi. Saat o kadar yavaş ilerliyordu ki dakikalar sanki ilk defa bu kadar yavaş işliyordu.

Saat tam gece yarısıydı daha fazla dayanamayacaktı. Koltukta uyuya kalmış eniştesinin televizyon sesiyle beraber onu duyması imkansız gibi gözüküyordu. Evdeki hizmetçilerde çoktan köşelerine çekilmişlerdi. Onlar için de yorucu bir gündü sabaha kadar uyanmaları mümkün değildi. Yavaş yavaş ormana doğru ilerlemeye başladı küçük kız . Orman bu sefer her zamankinden daha korkunç gözüküyordu. Karanlıkta anımsayamadığı kayalar küçük çalılar yırtıcı kuşların sesiyle beyninin oynadığı oyunlarla beraber adeta bir tehdit gibi gözüküyordu. Zihni karanlığın getirdiği bu bilinmezliği korkutucu bir hale getirmeye devam ederken Efsun bir parıltı görene dek umutla yürümeye devam etti.O pa-

rıltı yine uzaklarda bir yerde büyük bir ağacın arkasındaydı. Yıldız şeklinde diş telleriyle kocaman gülümsedi tekrar. Sanki ona her baktığında daha çok anımsıyordu. Nasıl oluyorsa ona daha yakın geliyordu. Beynini içinde kenetlenmiş ama dile getiremediği birini anımsıyordu adeta. Onunla ilk defa bu saatte buluşmuştu beyninde savaşan biri yoktu ama daha iyi hissediyordu. Öylece birbirlerine baktılar uzunca bir süre.
-Gri gözlere acıyla baktı Efsun. Beni bu acıdan kurtaracağını söylemiştin buradayım işte neden hiçbir şey söylemeden sadece bana bakıyorsun?
-Ben senin gözlerine zincirim Efsun. Ne varım ne yokum beyninin içindeyim sadece hep oradaydım ve sen de benimle birlikte orada yaşıyorsun özgür kalmadığım sürece sana yardımcı olamayacağımı bilmelisin. İlaçlarını kullanmanı bu yüzden istemiyordum. Beni günden güne öldürmeni yalnız kalmanı istemedim Efsun. Öfkeyle haykırdı;

Hayır! dedi. İstemedin çünkü yok olmaktan korktun hiçbir zaman gerçek değildin. Beni sadece kandırdın. Yalnız kalıp kalmamam umurunda değil.Buz mavisi teni şimdi daha soluktu Efsun bir an çok mu ileriye gittiğini düşündü öylece ona baktı. Uzun bir sessizlikten sonra çocuk :
-Ben bir başkası için gerçek olmaya bilirim ve olması gereken de bu çünkü ben sana özelim ve sadece senin gerçeğin olmak için zihninde bir yeraltı hayaletiyim yok olmak umurumda değil ben sadece saf sevgin ve acın için buradayım. Yok olmak nedir ki? Üstelik sadece bir hayaletten ibaretsen...

Saat 3 olmak üzereydi. Efsun hatasının farkındaydı. Sustu sadece sustu. Ve birden ağlamaya başladı ilk defa duygular bu kadar saf ve açık ortadaydı. Anlık nefretler, acılar ve özlem ilk defa bu kadar karmaşa içinde dans ediyorlardı. Ailesini nasıl özlediğini tekrar fark etti. Buz tenli çocuk iyice yaklaştı sanki beynini okumuşçasına yüzünü ellerinin arasına aldı;
-Onlar da emin ol seni çok özlüyorlar Efsun dedi.
Bu buz mavisi ten ve gri gözler gitgide daha da anımsatıcı olmaya başlamıştı daha yakın daha tanıdık geliyordu her seferinde içini döktüğü duygular her seferinde parçalanan ruhunu biraz daha kazanıyordu adeta bir rahatlamışlık ve kurtuluş vardı derinlerde çocuğun teni yavaş yavaş sönmeye başladı tekrar daha insani bir

surete bürünüyordu her dakika. Bu gece o saat bir zindan olmayacaktı bu sefer. Efsun tüm kalbiyle inandı buna .Kaybolan ruhu tekrar onun olacaktı hissediyordu.
-Bu gece sana verdiğim sözü tutacağım Efsun. Ait olmadığın hiçbir yer ve kimse artık seninle olmayacak.

Saat daha da yaklaşıyordu, dakikalar sayılıydı. Hala tam olarak anımsayamadığı bir insan vardı artık yanında. Elini tuttu ve onunla birlikte kuşların kulağı yırtan çığlıkları eşliğinde gökyüzüne baktı.

Şimdi her şey çok farklıydı bedeninin yandığını hissediyordu, ve işte saat tam 3 olmuştu. Ama ne bir acı ne de bir hüzün var şimdi içinde.Yeşil gözlerinde kıvılcımları hissediyor ama canı yanmıyordu artık. Elinden tutan Elyas'a döndü gözleri.Küçük kardeşine...
Kül olan küçük bedenini izledi gökyüzünden. Çok daha huzurlu duruyordu artık. Elyas yine gülümsedi ama Efsun artık bu gülüşü tanıyordu.
-Şimdi gerçekten ait olduğun yerdesin. Tamamen gökyüzüne aitsin ve artık ne beyninin içinde yaşıyorum ne de orada acılarla zincirlenmiş bir yer altı var.

Efsun aylar sonra ilk defa böylesine neşeyle tebessüm etmişti ellerinden tuttu kardeşinin. Uzunca bir süre sarıldı öylece. Elyas onu teselli etmek istediğinde yaptığı gibi yine yüzünü ellerinin arasına aldı Efsun'un. Ve gözlerine bakarak,
-Haydi ama, daha ne duruyoruz ? Annem ve babam seni merakla bekliyorlar! dedi.

Gözleri o anda öyle çok şey söyledi ki, sustular, çünkü kelimeler kifayetsizdi…



Selin ESER
Nevzat Karalp Anadolu Lisesi
9. Sınıf

En Kısa Öyküm:
Tutsak ettiler, kaçtı, özgürlüğün yolunu aradı.

GECE VE GÜNEŞ

Sonbaharın kışı aratmayacak bu hain soğuğuna aldırmadan masmavi boyalı evlerin, yolları daraltan birbiri ardınca sıralanmış boy boy arabaların arasından geçti. Rengârenk bir yaz sonrası beyaza bürünmek zorunda kalmış yapayalnız bir bankın utangaç utangaç kendisini gözetlediğini fark ederek yavaşça yanına yaklaştı. Bulut rengi elleriyle karları süpürüp oturdu. "Sen de haklısın tabii, mutlaka yazı özlüyorsundur" dedi gülümseyerek.

Bir önceki gün, on beş yaşında iken yazarlık ile ilgili bir projesine katıldığı Abalıoğlu Vakfı'nın o tanıdık binasını ziyaret etmişti. Sabahtan beri de bu ziyaretini düşünüyordu. "Bircan Yıldırım'la keyifli sohbetler ettiğimiz o yağmurlu Haziran günü daha dünmüş gibi aklımda" diye geçirdi içinden. Ne de güzel hatıraları vardı o salonda. İçeri adımını atar atmaz hepsi gözünün önüne gelmişti.

Zıplayıp yanına oturan köpekle düşüncelerinden ayrıldı. Sütlü kahveyi andıran, pamuk gibi tüylerini okşadı. Bembeyaz patileri buz gibi olmuştu hayvancağızın. Hemen montunu çıkarıp üzerine örttü. Gökyüzü hafiften, ince ince kar taneleri serpiştirmeye başlamıştı üzerlerine.

Bir anda tüm sokağı inleten bir feryat koptu. Hemen ayağa kalkıp etrafına bakındı Eylül. Gökyüzünün devasa binalar arasında sıkışıp kalması, yıllarını geçirdiği mahallesinin bu kadar değişmesi dışında anormal bir şey göremiyordu. Çığlıklar, evlerin camlarını kırmak istermiş gibi her yerde yankılanıyordu.
Sıkıntıyla ellerini kumral saçlarından geçirip arkasına baktı. İşte!

Oradaydı. Var gücüyle koştu. Metreler uzunluğunda dimdik bir yokuşun üzerinde çılgına dönmüş bir tekerlekli sandalye… Hem de üzerinde yardım çığlıkları atan bir kadın ile. Eylül, korkudan donakaldı.

Kadın son derece hızlı ve tehlikeli bir şekilde kayıyordu. Ne yapacaktı? Mutlaka yardım etmeliydi kadına. Sıkıntıyla gökyüzüne baktı. Koştu, koştu, koştu… Yokuşun sonuna vardı. Kar taneleri nasıl da uyum sağlıyordu yerinden çıkacakmışçasına atan kalbine. Bir anlığına kaza yapmış bir kadının acınası, feci görüntüsü geldi gözlerinin önüne. Kadın iyice yaklaştı. Eylül'ü gördü. "Yardım edin" diye bağırmaya başladı. Eylül derin bir nefes alıp bağırdı:

- Endişelenmeyin! Burada sizi bekliyorum, mutlaka kurtaracağım sizi.

Kurtaracağım demişti demesine de durum çok vahimdi. Sandalye her an tepe taklak olabilir, kadın yuvarlanabilirdi. Gürültülü bir şimşek çaktı…

İşte, sona gelmişti. Eylül'ün harekete geçmesi gerekiyordu artık. Öne atılıp tüm gücüyle sandalyenin kollarına tutundu. Oldukça yavaşlatmıştı. Bir süreliğine kadınla beraber kaydı. Gözlerini patlatmak ister gibi şiddetle sıkıyor, tırnaklarını ellerine geçiriyordu. Korku… En umutsuz anında adeta bir yılanın avını boğduğu gibi sarıyordu vücudunu.

Nihayet, Eylül'ün yerde sürünen dizleri sayesinde durdular. Hızlı hızlı, kesik kesik nefesleri rüzgârın uğultusuna karışıyordu kadınların. Eylül kollarındaki derin sızıyı umursamadan ayağa kalkıp olayın şokunu üzerinden atmaya çalışan, gözleri fal taşı gibi açılmış kadına yanaştı:

- İyi misiniz?

Kadın daha cevap veremeden tekrar çığlıklar sardı sokağı. Eylül yeniden içine oturan tanıdık korku ve heyecan duygusuyla başını kaldırdı. Orada, yokuşun başında oldukça meyus görünümlü bir adam gelebileceği en hızlı şekilde yanlarına gelmeye çalışıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Adam yanlarına vardı.

- İyi misin Melda? dedi endişeyle. Bir süre kadınla sohbet ettiler. Eylül çok meraklı görünmüş olacak ki adam açıklama yaptı:

- Ben Melda'nın eşiyim. Kendisi tekerlekli sandalye kullanıyor.

Beraber parka gidecektik. Hemen köşedeki bakkaldan su almaya gitmiştim. Geri döndüğümde onu yerinde bulamayınca çok endişelenip sesinizi takip ederek buraya geldim.

Melda:

-Ben yıllardır tekerlekli sandalyeye bağlı yaşıyorum. Her şeyden önce hayatımı kurtardığınız için size çok teşekkür ederim. Tam yedi yıl önce, aynı bugün gibi ölüm tehlikesi atlattım ve bu hale geldim. Aynı korkuyu ve umutsuzluğu yaşamak benim için çok zordu. Sayenizde yaşıyorum, inanılır gibi değil.

Eylül, bir süre Melda ve eşiyle muhabbet etti. Melda'nın anlattığı kadarıyla tekerlekli sandalyeye bağlı yaşayan insanların ne kadar zorluk çektiklerini anlamaya çalıştı. Hava kararana dek kaza olmadan önce Eylül'ün oturdukları bankta oturdular.

Eylül, iyilik yapmanın getirdiği huzura ancak Melda ve eşinden ayrıldığında kavuşabilmişti. Şimdi, yanında sadece sabahtan beri yanından ayrılmayan küçük köpek kalmıştı. Tekrar yürümeye başladılar. Yorulmuştu ancak daha da çok yürümek istiyordu. Melda ve yürüyemeyen diğer herkes için.

Kar, beraberinde yağmuru da getirmişti. Sonbahar artık kendisini daha da belli ediyordu. Buz gibi Kasım rüzgârları sarımtırak yaprakları oradan oraya savuruyor, ürpertici sözler fısıldıyordu şehrin kulaklarına. Eylül, Kasım ayına aldanıp sadece ince bir mont almıştı yanına, o da bankta kalmıştı. Nasıl da ansızın soğumuştu bir günde hava. "Hayat ne hayret verici" diye geçirdi içinden. Nihayet evine vardı. Küçük köpek hala peşindeydi. "Ne kadar sadıkmışsın, bencillik edip seni bu soğukta yalnız bırakamam burada" diyerek tüylerini okşadı hayvanın. Evinde "Gece" adında bir köpeği vardı. Anlaşıp anlaşmayacaklarından emin değildi, bu yüzden köpeği kucağına aldı.

Köpeği Gece de en az bu köpek kadar sadıktı ona, yine her zamanki gibi kapıdaydı. Sahibini görünce halıda yuvarlanmaya başladı. Eylül, Gece'yi boşta kalan eliyle sevip köpeği salona götürdü.. Yavaşça köpeği yere bırakıp olası bir kavgada aralarına girmek üzere bekledi. Gece temkinli adımlarla köpeğe yanaştı. Köpek, "merhaba" dercesine havlayıp uysal uysal Gece'ye baktı. Bir süre sadece birbirlerini izlediler. Sonrasında ise hemencecik alışıp oynamaya, evin içinde koşuşturmaya başladılar. Onların bu halini gördüğünde aklına bir fikir geldi. Küçük köpeğin adını Gü-

neş koyacaktı. Gülümseyerek baktı Güneş'e.

Eylül, pencereden dışarıya baktı. Çatıların, arabaların tepeleri kara bulanmıştı. Melda'yı kurtarışını ve Güneş'i düşündü. Bu soğuk kasım gününde içini ısıtacak bir şeyler yaşadığı için huzurla doluydu. Karşısında, sıra sıra dizilmiş sokak lambalarının ışıkları yanmaya başlıyordu. Gökyüzüne baktı. Kafasını bulutların arasına gizlenmiş, görevini geceye bırakmaya hazırlanan güneşe çevirdi. Tüm kalbiyle; yardım bekleyen herkesin eninde sonunda hak ettiği mutluluğa ve huzura ulaşmasını diledi. Ve bulutlara bakıp dua etti ve derin bir iç huzuruyla evine doğru ilerledi.


CAFER SADIK ABALIOĞLU
EĞİTİM VE KÜLTÜR VAKFI


CAFER SADIK ABALIOĞLU
EĞİTİM VE KÜLTÜR VAKFI
" YÜKSELEN GENÇ YAZARLAR "
Projesi
Gençlik Projeleri Destek Programı (2018-II) kapsamında Gençlik ve Spor Bakanlığı tarafından desteklenmektedir.
CAFER SADIK ABALIOĞLU


Projesi

Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın Gençlik Projeleri Destek Programı kapsamında düzenlenen Yükselen Genç Yazarlar Projesi'nin seçilen 20 genç yazar adayının öyküleri var bu kitapta. İki aylık yaratıcı yazarlık eğitimi sonucu çıkan bu öykülerle, geleceğin Tanpınar'ı, Sait Faik'i Kafka'sı ya da Woolf'u çıkacak belki, kim bilir?

Atölye eğitmeni Havva Ergür hoca "Hayal edin!" dedi. "Neyi?" dediler. Hayallerinizin de ötesini düşünün! "deyince işte oraları hayal ettiler. Elinizdeki kitap orayı anlatıyor.

ISBN 978-605-80494-0-6





